

နတ်သမီး

မရုဏာဘိသိက်

BURMESE
CLASSIC

နတ်သမီး

မရုဏဘိသိက်

ပုံနှိပ်စုတ်ထား

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗဟုစာပေ)

အမှတ်- ၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း၊

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊

အတွင်းနှင့်ပျက်နှာရုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေမြေသံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလှမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊

ပျက်နှာရုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းမလောင်

ကိုပေါက် ၆ - ၈၉ ၄ ၂၀ ၂၅၃၃၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗဟုစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

အခန်း (၁)

“ဝါး တကယ့်အလန်းလေးပဲ၊ အနီးကပ်ပြင်ရရင် ပိုတောင် လှည့်မယ်”

တစ်ဖက်အိမ်သို့ပြောင်းလာကြသော လူသစ်တွေထဲမှ လိပ်ပြာ မလေးနှစ်ယောက်ကို မှန်ဘီလူးဖြင့်ဆွဲကြည့်ရင်း မြတ်သော သဘော အကျကြီး ကျနေ၏။

“နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးပီ လှကြတာပဲ”

အိမ်ထဲမှာနေရင်း အပျင်းပြေစေမယ့် ပသားဒလေးတွေမို့ မနက် ဖြန့်ပေါင်းပျားစွာအတွက် ကျေနပ်နေမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်းပင်သွား၍ မိတ်ဆက်ပြီး စကားရော ဖောရော နေလိုက်ချင်တာ။ အခြေအနေမပေးရင် တစ်ခါတည်း မိတ် ပျက်သွားမည်စိုး၍သာ ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗဟုစာပေ

နတ်ဆံပီး	၈၉၅ - ၈၃
မရကတီဆိတ်	
ဗဟုစာပေ၊ ၂၀၁၄	
၂၂၄ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ	
(၁) မရကတီဆိတ်	

“မြတ်သော ငါ့ဗိုက်ဆာပြီကွ အဲဒီအခန်းထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ် နေတာလဲ မင်းအမေစာအုပ်တွေကို ဖွဲ့မနေနဲ့ဦးနော်”

ဧည့်ခန်းထဲမှ အဘိုး၏ အသံပေးမှုကြောင့် တစ်ဖက်ခြံကို မှန်ဘီလူးဖြင့်ချောင်းနေသော မြတ်သော ဖီးလ်ပျက်သွားကာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သတ်လိုက်သည်။

“ကျွတ် စောစောက စားမလား၊ ထမင်းပွဲပြင်ပေးမယ်ဆိုတော့ မစားသေးဘူးတဲ့ အခု သူများ အလုပ်လုပ်နေတော့မှ ထမင်းစားမယ်တဲ့ တော်တော်ကွကျတဲ့ အဘိုးပဲကွာ”

အဘိုးကို မကျေမနပ် တွတ်ပွတွတ်ပွပြောပြီး လက်ထဲမှ မှန် ဘီလူးကို စားပွဲပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်တင်လိုက်သည်။

ဒီလိုပါပဲ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးနှင့် အသက်နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်အရွယ် မြတ်သောလို လူငယ်လေးနှင့် ဘယ်မှာလာ စိတ်သဘော ထား တိုက်ဆိုင်မှာတဲ့လဲ။

သက်မကို လူကြီးဆန်ဆန် ဟင်းခနဲချပြီး ထမင်းစားခန်း ဘက်သို့ ပေစောင်းပေစောင်း ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာ အဘိုးကို အရမ်းကြီး မကျေနပ်လို့တော့ မဟုတ်။ ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ရတာ အရှိန်ပျက်သွား၍သာ စိတ်ကလိ ကအောက် ဖြစ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သားအချစ် မြှေးအနှစ်ဆိုသည့် အတိုင်း အဘိုးအတွက်ဆိုလျှင် မြတ်သောဟာ တစ်ဦးတည်းသော ခြီး ဖြစ်သလို အလေးထားချစ်ခင်ရသော အတွယ်တာချုံးသူဟုပြောလျှင်မမှ။

အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်နားနီးပြီဆို အဘိုး၏ စိတ်ခံ စားမှုတွေသည် အတည်တကျမရှိတော့။ အရပ်စကားပြောရမည်ဆိုလျှင် သူငယ်ပြန်နေသော အဇ္ဈိန်ဟုပင် ပြောရမည်။

တကယ်လည်း အဘိုး သူငယ်ပြန်နေပါသည်။

သူ မထင်လျှင်မထင်သလို လူငယ်တစ်ယောက်လို ပေါက်ပန်း လေးဆယ်တွေပြောပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မြတ်သောကို သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတတ်သည်။

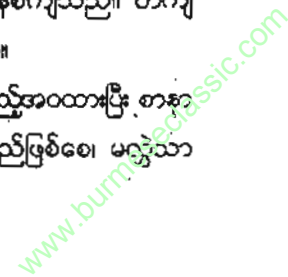
မာမို့အား အမေတစ်ယောက်ကို သားတစ်ယောက်က ဂျီကျ သလို ကျတတ်သည်။ မာမီကလည်း ဖခင်တစ်ယောက်မို့ အဘိုးအပေါ် မှာ အလွန်စိတ်ရှည်သည်။ တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်ပျက်ငြိုငြင်ခြင်းမရှိ။

တစ်ခါတစ်ရံ မြတ်သောနှင့်အဘိုး စိတ်ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ကြလျှင်တောင် မာမီဟာ အဘိုးဘက်ကနေ ရပ်တည်ပေးပြီး မြတ် သောကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ပြောသည်။

မာမီသည် ရှေ့နေပီပီ စကားပြောရာမှာ အင်မတန် ပါးနပ် လိမ္မာသော သူဖြစ်သည်။

မာမီလိုက်သော အမှုသည်မှန်သမျှသည် အမှုနိုင်ကြသည်က များသည်။ အမှုကို ကိုင်တွယ်သုံးသပ်ရာတွင် စနစ်ကျသည်။ တိကျ မှန်ကန်သည်။ တရားမျှတမှုရှိသည်။ ဘက်မလိုက်။

အမှုသည်တွေအပေါ် မေတ္တာတရား အပြည့်အဝထားပြီး စာနာ နားလည်ပေးသည်။ မတရားစွပ်စွဲအရေးယူခံရသည်ဖြစ်စေ၊ မလွှဲသော

မရှောင်သာ မှားခဲ့၍ ဥပဒေ၏အပြစ်ကို ခံယူရသည်ဖြစ်စေ မည်သည့် တရားခံကိုမဆို အမှုလိုက်ခံ မတော်မတရား မတောင်းခံတတ်။

“မြတ်သော ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးပြီလား”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဂျီတွန်သံကြောင့် အတွေးတို့ကို ခဏ ဖြတ်တောက်ကာ

“ဟုတ် ပြင်နေပြီ အဘိုးရေ”

နားသိပ်မကောင်းသော အဘိုးကြားစေရန် အသံကို အနည်း ငယ်မြှင့်၍ပြောလိုက်သည်။

ကြက်စွပ်ပြုတ်အိုးကိုနွေးရန် ဂတ်စ်မီးဖိုခလုပ်ကို ဖွင့်လိုက် သည်။ အဘိုးသည် ဟင်းရည်အေးနေလျှင် မစားတတ်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်နွေးပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားသည်နှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေ သော ထမင်းပွဲနှင့် ဟင်းပွဲအချို့ကိုကြည့်ကာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီမို့

“အဘိုးရေ စားလို့ရပြီ”

အဘိုးကို လှမ်းပြောပြီး သိပ်မကြာလိုက် အဘိုး ထမင်းစား ခန်းထဲကို ဝင်လာ၏။

“မြေးရာ မစားသေးဘူးလား အဖော်ရအောင် တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား”

“မဆာသေးပါဘူး အဘိုးရာ၊ အဘိုးဖာသာ စားပါ”

“လာပါကွာ ငါတစ်ယောက်ထဲ ပျင်းလို့ပါ”

အဘိုးတို့ ကလေးတစ်ယောက်လို ဂျစ်ကျပြီ။

“ဟာ မဆာသေးပါဘူး အဘိုးရာ၊ ဖြိုးပိုင်တို့လာရင် အပြင်သွား မလို့ စောင့်နေတာ၊ ဒီမနက်အပြင်မှာ စားဖြစ်ဖို့များတယ်”

ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော အဘိုး ဖင်ပြန်ကြွသွား သည်။

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါလည်းမစားသေးဘူး၊ မင်းတို့နဲ့ အတူတူလိုက်မယ်လေ ငါ့ကိုခေါ် သိလား”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တက်ကြွသွားသော အဘိုးကိုကြည့် ပြီး မြတ်သော ရယ်ချင်သွားသည်။

“ဟာ အဘိုးကလည်း ဖြိုးပိုင်က သူ့ကောင်မလေးနဲ့ သွားတွေ့ မှာ သားက အဖော်လိုက်သွားပေးရုံလေးပဲ”

“အံ့မယ် မင်းငါ့ကိုညာပြန်ပြီ မင်းနဲ့ဖြိုးပိုင် မနက်က ဖုန်းပြော နေတာ ငါကြားပြီးသားပါ၊ ဘာတဲ့ ဆံပင်ကေသွားရှိုင်းပြီး Skin Care လုပ်မယ်ဆိုလား၊ မင်းတို့က မနက်ဘူး ငါ့ကိုကျတော့ ခေါက်ထားခဲ့တယ်၊ မင်းတို့ကျတော့ ပွေးချင်ရာကို လျှောက်ပွေးတယ်ပေါ့”

အရွယ်နှင့်မမျှသော စကားတွေဖြင့် စကားနာထိုးနေသော ကြောင့် ပြောမိတာများပြီဟုပဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်ပြန်တင်လိုက်ရင်း

“ပွေးတာမဟုတ်ပါဘူး ဘိုးရာ ဖြိုးပိုင်က သူ့အိမ်က လူကြီး တွေ တွေ့သွားရင် မြေးကောင်မလေးလို လွှဲချလို့ရအောင် အဖော်ခဏ လိုက်ပေးရတာပါ”

“ဟေ ဟုတ်လား အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ သဘောမတူလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တာဖြစ်လို့ သဘောမတူတာလဲ”

ထမင်းစားစရာရှိ မစားဘဲ အသေးစိတ် စပ်စုနေသော အဘိုးကြောင့် မြတ်သော စိတ်လေစွာ ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွကုတ်လိုက်ပြီး

“ကောင်မလေးက ဆင်းရဲလို့”

“ဪ ဆင်းရဲတာ မချမ်းသာလို့ပေါ့ ဒီဒီ ဒီ လူတွေ လူတွေ ခုထိကို အကျွတ်တရားမရသေးဘူး။ ဒါအခိုက်မှောင်လောဘာပဲ သေရင် ကိုယ့်နောက်ဘာမှမပါဘူး။ လောကကြီးထဲမှာ ချမ်းသာခြင်း ဆင်းရဲခြင်း ထက် ရင်ဘတ်ထဲကလာတဲ့ အချစ်က ပိုပြီးလေးနက်ခိုင်မာမှုရှိတယ် ဆိုတာ သူတို့ သဘောမပေါက်ကြသေးဘူး”

တရားသဘောဖြင့် တဖန်ပြောင်း၍ ပြောနေသော အဘိုး၏ အမူအရာသည် ပြန်၍ လူကြီးဆန်နေသဖြင့် ခေါက်ထားခဲ့လို့ရသည့် အခြေအနေဟု တွေးပြီး လှစ်ထွက်ရန် မြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ နေဦးလေ ငါ့စကားမှ မဆုံးသေးတာ”

“ဗျာ”

“ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး”

“ဟုတ် ပြော ပြောလေ”

“ငါ့ပါ အဖော်လိုက်ပေးမယ်၊ အကယ်၍ မြီးပိုင် မိဘတွေ မြင်သွားရင် အဲဒီကောင်မလေးက ငါ့ကောင်မလေးဆိုပြီးသာ လွှဲချလိုက်

ငါ့လုံးဝ စိတ်မဆိုးဘူး၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

အဘိုးစကားကြောင့် မြတ်သော မျက်လုံးပြူးသွားကာ အကြီးအကျယ် စိတ်လေသွားသည်။

ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တွေကြားထဲ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါချင် ရုံတင်မက ကိုယ့်မြေးအရွယ်ကို သူ့ကောင်မလေးဟု လွှဲချစေချင်သေးသည်။

တော်တော် လောဘကြီးသည့် အဘိုး...။

အန်တီနု လက်ထဲမှ ဝက်ဝံမွေးပွရွပ်ကြီးကို လှမ်းယူကာ ပြောလိုက်သော ယသော် မျက်နှာပေါ်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေ စီးပျော့ကာ အသံတို့သည် တိုးဆက်ညင်သာ၍ နေသည်။

မျက်ဝန်းလေးက လက်ဖြာနေပေမယ့် မျက်နှာလေးမှာ ဖြူဖျော့နေသည်မို့ အန်တီနု ယသော်နှင့်ဆက်ပြီး အငြင်းမပွားလိုပါ။ ထို့ကြောင့် ယသော် ဆန္ဒအတိုင်းပင် အရပ်တွေကို မှန်မီရိုထဲ ဆက်မထည့်တော့ဘဲ ထည့်ပြီးသား အရပ်တွေကိုပါ ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှ ယသော်မျက်နှာလေး ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးလာပြီး အန်တီနုကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ပစ္စည်းတွေ ယသော်ပါ ဝိုင်းသိမ်းပေးပါမယ်၊ အန်တီနုရယ်”

“အမလေး ဇနပပါ မသိမ်းပါနဲ့၊ အန်တီနု လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ သမီးညီမလေးလည်း ရှိတာပဲ”

“အို ဒီအိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး ပြောင်းလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အန်တီနုတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဘယ်လိုသိမ်းမလဲ၊ ကိုကိုကလည်း ဘာမှအဖော်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဇနူအိမ်ပြောင်းရမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ဘယ်ကိုထွက်သွားမှန်းကို မသိဘူး။ တော်သေးတာပေါ့ လေးလေးပြည့်ရဲ့ပွဲရုံကအလုပ်သမားတွေ ဝိုင်းကူပြောင်းပေးလိုပေါ့၊ မို့ဆို မလွယ်ဘူး”

အန်တီနုတို့ သားအမိအလုပ်တွေရုပ် ပင်ပန်းနေလေ ကိုကိုကို ဒေါသထွက်လေ ဖြစ်နေသည်။

“ခဲခြော် သမီးရယ် ဇနပပါစေ၊ သူ့ကို တွက်ကပ်မနေပါနဲ့-ဟာ”

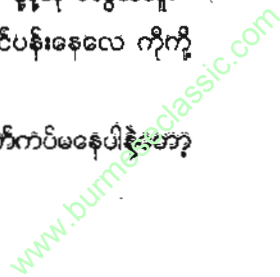
အခန်း (၂)

“အန်တီနု ယသော်အရပ်တွေကို အဲဒီမီရိုထဲ မထည့်ထားနဲ့ လေ သူတို့ အရမ်းမွန်းကျပ်သွားမှာပေါ့လို့”

သေတ္တာကြီးထဲမှ အရပ်တွေကို မှန်မီရိုထဲ ပြောင်းထည့်နေသော အန်တီနု ယသော် စကားကြောင့် တွန့်သွားသည်။ ပြီးမှ ယသော်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးကာ

“ယသော်လေးရယ် အရပ်က အသက်မှ မရှိတဲ့ဟာ ဘယ်လို လုပ် အသက်ရှူကျပ်ရမှာလဲကွယ် အဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ ငါ့တူမလေးကလေး သိပ်ပြီး ရှိမန့်ဆန်တာပဲကွယ်”

“ရှိမန့်ဆန်တာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီနုရယ်၊ အဲဒီအရပ်ကလေးတွေက ယသော် ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖော်လုပ်လာတဲ့ အရပ်ကလေးတွေပါ၊ ယသော် သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး”

သူက ဒီအတိုင်းပဲ နေတတ်တာ သိရဲ့သားနဲ့၊ အန်တီနဲ့တို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း သိမ်းမှာပေါ့”

“ယသော်ပါ၊ ဝိုင်းသိမ်းပေးမယ် အန်တီနဲ့”

“အို အမလေး၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးပါ၊ ငါ့တူမလေး လက်တွေ့နာကျန်ပါ့မယ်ကွယ်”

“မနာပါဘူး၊ အန်တီနုရယ်၊ ဒီအတိုင်းအလကား ငြိမ်နေတာ ထက်စာရင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုလေး ဖြစ်သွားအောင် ဝိုင်းလုပ်လိုက်တော့ ပိုပြီးနေလို့တောင် ကောင်းသွားဦးမယ်”

လက်ထဲမှ မွေးပွရစ်ကိုချကာ အဝတ်သေတ္တာကို လှမ်းဆွဲနေသော ယသော်လက်ကို အန်တီနု အတင်းဆွဲထားလိုက်ပြီး

“တောင်းပန်ပါတယ် ယသော်လေးရယ်၊ သမီးကို ဆရာဝန်ကြီးက ပင်ပန်းတာတွေ မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားတယ်လေ၊ သမီးသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုကိုကြီးနဲ့မကြီးက အန်တီနုကို လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ရသော အစ်ကိုနှင့် ယောက်မ၏ အပြစ်တင်စကားကို မကြားလိုသလို သမီးအရမ်းကလေးလို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရခဲ့သော ယသော်လေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကိုလည်း ဒေါ်နုနုသက် မလိုလားပါ။

“ဪ အန်တီနုရယ် ယသော်ကို လူမမာကြီးလို မဆက်ဆံပါနဲ့လို့”

“ဒါပေမဲ့ သမီးမှ အမောမခံနိုင်တာ၊ နှလုံးရောဂါသမားဆိုတာ

ပင်ပန်းတဲ့အလုပ် မလုပ်ရဘူး၊ အမြဲတမ်း သက်သောင့်သက်သာနေရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ယသော်ရဲ့၊ ယသော်ပျင်းရင် အိမ်သူတို့သားအမိပစ္စည်းတွေ နေရာချနေတာကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ညွှန်ကြားပေါ့ နော် မေမေ”

အိမ်သူပါ အနားရောက်လာပြီး ဒေါ်နုနုသက်နှင့် တစ်လေသံတည်းတူအောင် ယသော် အလုပ်ကူလုပ်မှာကို ကန့်ကွက်၏။ ယသော်အပေါ်မှာ အမေအရင်းထက်တောင် ပိုပြီး ဂရုစိုက်သော အန်တီနုနှင့် ညီမအရင်းလေးလို အနစ်နာခံပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးသော အိမ်သူလေးကို ယသော်စိတ်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာကို သံယောဇဉ် တွယ်မိနေတာပါ။

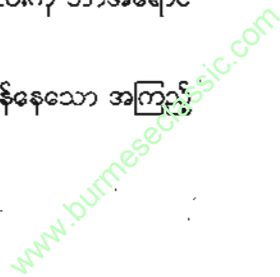
ခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အန်တီနုနှင့် အိမ်သူသာလျှင် ယသော်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သွေးသားတွေပါပဲ။

ယသော် မိဘတွေက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စီးပွားရှာနေ၍ ယသော်နှင့် ကိုကိုကို ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံအောင် ထားနိုင်ပေမယ့် အနီးကပ်နေထိုင်ပြီး မိဘ၏ ရင်ငွေကို မပေးနိုင်။

တံကယ်တမ်း ယသော်တို့ ရင်ငွေခိုလှုံခွင့်ရခဲ့တာက အန်တီနု၏ မေတ္တာရင်ခွင်ကိုသာ ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့တာပါ။

“ယသော် ဒီပြတင်းပေါက် လိုက်ကာလေးကို ဘာအရောင်တပ်ပေးရမလဲ”

အိမ်သူအမေးကြောင့် ပီတိတွေဖြင့် ချိုမြိန်နေသော အကြည့်ဖြင့် အိမ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“မိုးပြာရောင်လေး တပ်လိုက်ပါလား အိမ်သူ၊ ဒီလို ဆောင်းဦး ရာသီက မိုးပြာရောင်လေးနဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်တာ၊ အပြင်ရှုခင်းကို မိုးပြာ ရောင် ခန်းဆီးလိုက်ကာကတစ်ဆင့် ကျော်ကြည့်ရတဲ့ အရသာက ရင် ကို ချမ်းမြေ့မှုတွေ ပေးနိုင်တယ်လေ”

“အမလေး စိတ်ကူးလေးက ဆောင်းလေနဲ့အတူ လတ်ဆတ် လိုက်တာ ဒါဆို မိုးပြာရောင် ဖဲသားလိုက်ကာလေးပဲ တပ်လိုက်တော့ မယ်နော် သိလား၊ အိပ်ရာခင်းတွေကိုလည်း မိုးပြာရောင်လေးပဲ ခင်းလိုက် တော့မယ်”

“အင်းပါ အိမ်သူသဘော ခြောက် ဘွန်ဆိုင်းပင်လေးတွေကို အခန်းထဲမှာ ထည့်ထားပေးနော် အိမ်သူ”

“စိတ်ချ ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေ တပ်ပြီးတာနဲ့ ဘွန်ဆိုင်းပင် လေးတွေကို ဒီအခန်းထဲမှာ ထည့်ထားပေးမယ်၊ ငါးကန်ကိုတော့ ယသော် အခန်းရဲ့ လသာဆောင်လေးမှာ ထုတ်ထားလိုက်မယ်နော်”

အမြဲတမ်း ယသော်စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးသော အိမ်သူကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။

မေတ္တာဓာတ်သည် လူတွေ၏ စိတ်နှလုံးကို နူးညံ့စင်ကြယ် အောင် လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်ပဲ။

အိမ်သူဟာ ယသော်ညီမအရင်းလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။

အခန်း (၃)

“ဟာ အဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ ပါလာတာလဲ”

ကောင်မလေးနှင့်အတူ ထိုင်နေသော မြိုးပိုင်မှာ မြတ်သော နှင့် အတူပါလာသော အဘိုးကိုမြင်သည်နှင့် စိတ်လေသွားဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟ ငါလည်း မင်းတို့နဲ့အတူ လျှောက်လည်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိတယ်လေ၊ လောကကြီးရဲ့ အလှအပတွေကို မင်းတို့ချည်းပဲ ခံစားလို့ ရမလား၊ ဟဲ ဟဲ ဒါနဲ့ မင်းကောင်မလေးက အလန်းယောင်းလေးပဲ မိတ်ဆက်ပေးဦး”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ခေတ်ဆန်သော လူငယ်စတိုင် လူငယ်ဟန်ဖြင့် ပြောနေသော အဘိုးကို မြိုးပိုင်၏ ကောင်မလေး တအံ့ တကြည့်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ရယ်ချင်ရိပ်ကို မနည်းထိန်းထားရပုံ

ပေါ်သွားသည်။

ဖြိုးပိုင်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ယောင်နှုတ် ဖြစ်သွားပြီး မြတ်သောကို မော့ကြည့်ပြီး အရိပ်အကဲကို မျက်ရိပ်ဖြင့်လှမ်းမေးသည်။

မြတ်သော ပန်းတစ်ချက် မာန်ပါပါတွန့်ပြီး ဟက်ခနဲရယ်ကာ ထိုင်ခုံမှာ ဝပ်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ အဘိုး ဘာမှာမလဲ”

“အသည်းပုံ ကော်ဖီမှာလေ”

“ခွ ခွ ခွ”

ကောင်မလေးထံမှ ရယ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ ညီမလေး ဘာရယ်တာလဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံကို ခိုက်သွားလို့ မဟုတ်လား”

“အဟင်း အဘိုး ပုံစံက ရက်ပါပဲ”

အနီရောင်ပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းဒီဇိုင်းတွေ ရှုပ်ယှက်ခပ်နေသော အင်္ကျီပွင့်ကြီးကို အောက်မှ ကွာတားဘောင်းဘီအတို ပွင့်ကြီးနှင့် တွဲဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်ကို နောက်ပြန်ဆောင်းထားသော အဘိုး၏စတိုင်မှာ ဒီခေတ် ရက်ပါ ကောင်မလေးတွေ၏ စတိုင်မျိုး။ စီးထားသော ဝေါက်င်းရှူးပေါ်မှ ခြေသလုံးသားပိန်ပိန်တွေက ဧရာတွေဖော်ပြနေပေမယ့် အဘိုးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို ဖြူးကြွ သွက်လက်နေ၏။

လက်ချောင်းတွေက စားပွဲခုံပေါ်သို့ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကာ ကော်ဖီဆိုင်လေးမှ သီချင်းမြူးဇစ်ကို စည်းချက်လိုက်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်တိုးတိုးပင် လိုက်ညည်းလိုက်သေးသည်။

မြတ်သောနှင့်ဖြိုးပိုင်က အဘိုးအကြောင်းကို သိထားပေမယ့် ဖြိုးပိုင်၏ ကောင်မလေးက အဘိုးအကြောင်းကို သိမထားသဖြင့် အဘိုး၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကို အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး တအံ့တဩ ကြည့်နေရှာ၏။

မြတ်သော ကော်ဖီမှာလိုက်သဖြင့် စားပွဲထိုးလေးမှာ ကော်ဖီနှင့် ဘာဂါ လာချပေးသည်။ အဘိုးပြောသလိုပင် ကော်ဖီခွက်ထဲမှာ အသည်းပုံ ဒီဇိုင်းလေးနှင့်မို့ အဘိုးသဘောကျနေ၏။

“မြတ်သော မင်းအသည်းပုံက သိပ်မလှဘူး ငါ့အသည်းပုံက မှ ပိုခိုက်တာ ဟား ဟား ဟား”

“ကိုဖြိုး ဒီအဘိုးပုံစံက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးလား”

ကောင်မလေးမှ ဖြိုးပိုင်ကို အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့ သူငယ်ပြန်နေ

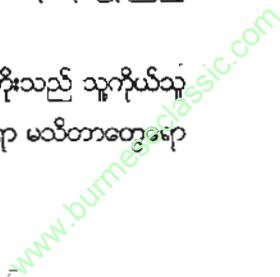
ပြီ ဒါကြောင့် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေတာ”

“ဪ ဒါကြောင့်ကို ခစ် ခစ် ခစ် ပုံစံက ရယ်ရတယ်နော်”

ကောင်မလေး သဘောတကျရယ်ရင်း အဘိုးကို ပြုံးကြည့်

နေ၏။

ထို့နောက် လူငယ်တွေ စကားပိုင်းမှာ အဘိုးသည် သူ့ကိုယ်သူ သူငယ်တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ကာ သိတာတွေရော မသိတာတွေရော

ရောယောင်ပြီး လျှောက်ပြောနေသဖြင့် မြတ်သောအဖို့ စိတ်ပျက်စရာ တစ်ဝက် ရယ်စရာတစ်ဝက်ပါပဲ။

အမှုသည်ကိုစွဲဖြင့် နယ်ကိုရောက်နေသော မာမိုကိုသာ ဟစ် ဟစ်ပြီး တလိုက်ချင်တော့၏။

ကိုယ့်သားကို မာမိုအဖေ အမွေစိန်ကြီးနဲ့မှ ထားသွားရက် လောခြင်းဟု။

အခန်း (၄)

“ကိုကို ယသော်ကို ဒီနေ့ ရှော့ပင်လိုက်ပို့ပေးပါလား၊ ဝယ်စရာ လေးတွေ ရှိလို့”

ကားသော့ တရမ်းရမ်းဖြင့် အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်နေသော နန္ဒမှာ ယသော်ကို ရှုပ်ရန်ကောဟူသော အကြည့်ဖြင့် ဝဲကြည့်ပြီး ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။

“လုပ်ပါ ကိုကိုရယ် ယသော် ကားမမောင်းချင်လို့ပါ”

ကားတွေ အရမ်းရှုပ်လာပြီးကတည်းက ယသော်မေ ကားကို ကိုယ်တိုင်မမောင်းတော့

“ဒါဆိုရင်လည်း အိမ်သူကို လိုက်ပို့ခိုင်းပါလား သော်လေးရာ၊ ငါ သော်ဒါတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ”

ညီမအပေါ် အမြဲတမ်း စိတ်မရှည် တာဝန်မယူတတ်သော

ကိုကိုနန္ဒကို ယသော် အမြဲမကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

မိဘတွေ အဝေးရောက်နေ၍ ညီမ ရောဂါသည်လေးကိုများ ဂရုစိုက်မလားမှတ်တယ်။ သူ့ရည်းစားတွေ သူငယ်ချင်းတွေလောက် ယသော် အရေးမပါခဲ့။

“ကိုကိုဟာလေ ယသော်ကိုဆိုရင် လုံးဝစိတ်မရှည်ဘူး။ ဘာကာ ကွယ်မှုမှလည်း မပေးဘူး။ ခုနေ ယသော် ဘုန်းခနဲ လဲသေသွားရင် တောင် ကိုကို ယသော်ကို လှည့်ကြည့်ပါ့မလား ဟင်”

ဒေါသထွက်လာရင် အသံတွေပင် မာဆတ်၍သွားသည်။

“ဟာ ဘာတွေလာလျှောက်မေးနေတာလဲ သော်လေးရာ၊ အစိပျံ့ယမရှိ နင်ကဘာလို့သေရမှာလဲ မဖြစ်စလောက် နှလုံးရောဂါလေး ကို ပုံကြီးချပြီး လူမမာ ရောဂါသည်တစ်ယောက်လို့ နေမနေနဲ့ တစ်ခါ တလလဲလည်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြည့်ပါလား။ တော်ပြီ တော်ပြီ ညည်းနဲ့ စကားပြောနေတာနဲ့တင် ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ကျော်နေပြီ။ ငါလစ်တော့ မယ်။ ဒီညပြန်အိပ်ချင်မှ ပြန်အိပ်မှာနော်”

ပိုပင်ဆိုးသွားသဖြင့် ယသော် ဘာမှမပြောချင်တော့။ ပြော၍ လည်း ရမှာမဟုတ်တာ။

ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသော ကိုကိုနန္ဒ ကျောပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မောစွာ သက်မတစ်ချက် ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။

အနားသို့ အိမ်သူရောက်လာသည်။ ကိုကိုနန္ဒနှင့် ယသော်ပြော ဆိုနေတာကို ကြားပုံပေါ်သည်။

“ယသော် ဒီနေ့စော့ဝယ်ထွက်ရင် အိမ်သူ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုနန္ဒကို ပြောနေရတာလဲကွယ်”

“အိမ်သူ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းနေလို့ သူ့ကိုပြောကြည့်လိုက် တာပါ”

“အမလေး ယသော်ရယ် ငါးရှဉ့်လို့ပေးမိရခက်တဲ့သူကို သွားပြော တာကိုက ယသော်အမှာ။ တကယ်ပဲ ဘယ်တုန်းကမှ မိသားစုအတွက်ဆို ခေါင်းထဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

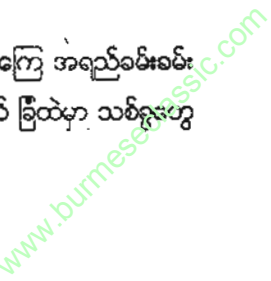
အိမ်သူပါ ကိုကိုနန္ဒကို 'ရောပြီ၊ မကျေမနပ်ဖြစ်၍ နေသည်။ သို့သော် ပြောပိုင်ခွင့်မရှိ၍ ပေါ်တင်တော့ မပြောခဲ့။ ကွယ်ရာမှာ ပဲ ပြောခဲ့ပါသည်။

အမြဲတမ်း ဂျစ်ပစီလိုနေတတ်သော ကိုကိုနန္ဒ၏ ညီမဖြစ်ခွင့် ရသည်ကိုက ယသော် ကံဆိုးတာပင်။

“ကဲ ယသော် ဘယ်အချိန်သွားမလဲ အိမ်သူ လိုက်ပို့ပေးမယ် လေ”

“အဟင်း နောက်ဆုံးတော့ အိမ်သူပဲ မဲကျတာမဟုတ်လား” အားနာစွာဖြင့် ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်သဖြင့် အိမ်သူ မေ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်ပြီး

“ဒီက ယသော်အတွက်ဆိုရင် အနီးကြေကြေ အရည်ခမ်းခမ်း တာဝန်ကျေနပ်ပြီးသားပါနော် ကဲ ခုလောလောဆယ် ခြံထဲမှာ သစ်ခွေးဟု မွှင့်နေပြီ သွားကြည့်ကြမယ် လာ”

အိမ်သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ယသော် ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။

“ညောင် ညောင် ညောင် ညောင်”

သစ်ရွှေစင်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသော ယသော် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး ကြောင်အော်သံရှိရာသို့ ရှာလိုက်သည်။

“ဟယ် ဟိုမှာ ကြောင်လေး”

“အယ် ဟုတ်ပါရဲ့ ကြောင်ပေါက်ကလေး”

ယသော် ပြသောနေရာသို့ အိမ်သူပါကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

ချစ်စရာကောင်းသော ကြောင်ဖြူလေးတစ်ကောင် ပန်းအိုးကြားမှာ ကုတ်နေပြီး ယသော်နှင့် အိမ်သူကိုကြည့်ပြီး တညောင်ညောင်နှင့် အော်နေ၏။

“ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ အိမ်သူရယ်”

ကြောင်ပေါက်စလေးနားသို့ လျှောက်သွားပြီး ညင်သာစွာ ပွေ့ခေါ်လိုက်သည်။

“ညောင် ညောင် ညောင်”

တယုတယ ပွေ့ချိုလိုက်သော ယသော်စိတ်ကို ကြောင်ကလေး သိနေ၍လားမသိ အားကိုးတကြီး အကူအညီ ဝောင်းနေသလို ခံစားရ၏။

“နို့ရော ခွဲပြီးရဲ့လား မသိဘူးနော် ယသော်”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ လုံးလုံးကစ်ကစ်ကလေးနဲ့ ချစ်ဖို့ကောင်း လိုက်တာ၊ သူလမ်းပျောက်ပြီး မပြန်တတ်တာဖြစ်မယ်၊ အတော်ပဲ ယသော်လည်း ပျင်းနေတာနဲ့ ဒီကြောင်ဖြူလေးကို ယသော်နားမှာ အဖော်ခေါ်ထားရမယ်”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် အိမ်သူလည်း ဝိုင်းထိန်းပေးမယ် သိလား၊ ယသော်”

“ကဲ ကြောင်လေးရေ မင်းအမေနဲ့ မတွေ့ခင် မမတို့နဲ့နေရမယ် နော် မင်းကို အစားတွေ အလှူအပယ်ကျွေးမယ်၊ ပျော်အောင်လည်း ထားမယ်နော် သိလား”

ကြောင်ပေါက်စလေးနှင့် စကားတွေပြောနေသော ယသော်ကို ကြည့်ကာ အိမ်သူ ကရုဏာသက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

အထီးကျန်ဆန်လွန်းသော ယသော်ဘေးမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုတွေ ပေးနိုင်သော အရာမှန်သမျှ မြန်မြန်ရောက်ရှိလာ ပါစေဟုပဲ အိမ်သူ ဆိုတောင်းမိပါသည်။

ယသော် ပျော်နေတာကို မြင်နေရလျှင် အိမ်သူလည်း ပျော်ပါသည်။

အခန်း (၅)

“ဟာ အဘိုး ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ချောင်းနေတာလေ”

မှန်ဘီလူးကိုင်ကာ တစ်ဖက်ခြံကို ချောင်းနေသော အဘိုးမှာ မြတ်သော ဝင်လာ၍ အချောင်းမပျက်ဘဲ ခပ်အေးအေး ပြန်ဖြေသည်။ လူငယ်ဟန်ဖြင့် တော်တော်လေး တက်ကြွနေသော အဘိုးကို ကြည့်ပြီး မြတ်သော စိတ်လေမိတာတော့ အမှန်။ သူငယ်ပြန်နေသော အဘိုးဖြစ်နေ၍ အပြစ်ကလည်း မပြောရက်။

“ဟာဗျာ အဘိုးရယ် ဘာကိုချောင်းနေတာလဲ လူမြင်လို့ မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“အံ့မယ် ငါချောင်းတာတော့ လူမြင်မကောင်းဘူးပေါ့ မင်း

ချောင်းတာတော့ လူကြည့်ကောင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ချက်နှင့်လက်နှင့် ပြန်ပြောသော အဘိုးစကားကြောင့် မြတ်သော ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်၍သွားသည်။

“အယ် ဒါကတော့ ကျွန်တော်က လူငယ်လေ”

“ငါလည်း လူငယ်ပဲဟာ ခုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာကို”

“ဗျာ ဘယ်လို အဟက် ဟီး ဟီး ဟီး အရေတွေက ဆွဲဆန့်ရင်တောင် သုံးလက်မလောက် ရှည်ထွက်နေတဲ့ ဒီအရွယ်ကို ဆယ်ရှစ်နှစ် ဟုတ်လား ဟား ဟား ဟား ရယ်ရတယ်”

“ရယ်ပေါ့ ငါကလည်း ရယ်ချင်တယ် မင်းတို့လို မနူးမနပ် ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ဟား ဟား ဟား ခွီး ခွီး ခွီး အလကား ဖော်ကြည့်တဲ့ရုပ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပဲတွေများ အိုဗာတင်းတွေဖျော်နေတာ”

“ဪ ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ အဘိုးက ဖော်တွေကြည့်လွန်းလို့ သပ်တောင်ချနေရတာကိုး”

“ဒါ ငါ့အစွမ်းအစလေ မင်းတို့ ရည်းစားများတာလောက်ကို သနားတယ်၊ ဟော့ကောင် သက်ထွန်းဆိုတဲ့ ငါလိုကောင်က အရွယ်မတိုင် ခင်ကတည်းက သားမက်ဖမ်းချင်တဲ့ သမီးရှင်တွေ နည်းတာမှမဟုတ်တာ”

“ခွီး ခွီး ခွီး”

မြတ်သော မအောင်နိုင်တော့ ရယ်ချလိုက်သည်။ ခါးကရှေ့ကိုင်း

ပြီး ဆံပင်တွေ ဖြူဖွေးနေသော အဘိုးကို သားမက်ဖမ်းချင်တဲ့ သမီးရှင် တွေရှိသေးသတဲ့။ ရယ်စရာပင်ကောင်းနေသော အဘိုး၏စကားကြောင့် တံခွီးခွီးနှင့် ရယ်ချလိုက်သည်။

“အံ့မာ မရယ်နဲ့ ငါတကယ်ပြောတာ မင်းတို့ ဖော်ကြည့်ခံရ တာလောက်ကို ငါက စာကိုမဖွဲ့တာ”

“ကဲပါ ဟုတ်ပါပြီ ဒါနဲ့ ဟိုဘက်အိမ်ကို လှမ်းချောင်းတော့ ဘာတွေ့လဲ”

“အမွှေးလေးတွေ ထောင်နေတာပဲ ချစ်စရာလေး”
အဘိုးစကားကြောင့် မြတ်သော ခေါင်းမွှေးတွေ ထောင်ထသွား ရသည်။

“ဗျာ အာ အဘိုး နိုင် နိုင်ငံရေးတွေ မပါနဲ့လေ အဲဒါတော့ နည်းနည်း များသွားပြီဗျာ အဘိုးကြောင့် ကျွန်တော်ပါရေးပြီး သိက္ခာကျ ကုန်တော့မှာပဲဗျာ”

“ဘာနိုင်ငံရေးလဲ ခုငါပြောနေတာ လွှတ်တော်အကြောင်းမပါ ဘူး။ ကုန်ဈေးနှုန်းအကြောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ မြေယာသိမ်းတဲ့ ခရိုနီ တွေအကြောင်းလည်း မပါဘူး။ ဟိုဘက်အိမ်က ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကြောင်ဖြူဖြူလေးအကြောင်း ပြောနေတာကွ”

“ဪ အဲဒီလိုလား အဘိုးက အစကတည်းက ရှင်းအောင် ပြောပါလားဗျာ”

“ဒီထက်ရှင်းချင်ရင် ဓားခွဲရိတ်ပြီးပြောမှ ရတော့မယ်”

ခပ်ရဲ့ရွဲ့ပြောလိုက်သော အဘိုးစကားကြောင့် မြတ်သော ရယ် ဝိပြန်သည်။

အသက်သာကြီးတယ် ခေတ်နှင့်အညီတော့ ပြောတတ်သားပဲ ဟု စိတ်ထဲက ဝေဖန်လိုက်သည်။

“မြတ်သော ငါ့ကိုလည်း ကြောင်လေးတစ်ကောင်လောက် မွေး ပေးပါလား”

ကလေးတစ်ယောက်လို ဂျစ်တိုက်ပူဆာနေသော အဘိုးကြောင့် မြတ်သော ခေါင်းကိုစုံကုတ်လိုက်ပြီး

“ဟာ ကြောင်မွှေးတာ ဘာကောင်းလို့လဲ အဘိုးရာ၊ ကြွက် တွေခုတ်၊ ဟင်းတွေခိုးစား။ ဟိုနေရာသေးပန်း၊ ဒီနေရာသေးပန်း။ ကောင်း တာ တစ်ကွက်မှရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟ ဘာလို့မရှိရမှာလဲ၊ မင်းရဲ့ရှုပ်ပွေနေတဲ့ အခန်းထဲက ကြွက် တွေကို ဒီကြောင်တွေက နှိမ်နင်းပေးရမှာလေ၊ မင်းအတွက် အရှုပ်တွေ ခွင်းဖို့နဲ့ ငါ့အတွက် အဖော်ရအောင် ကြောင်တစ်ကောင်တော့ မွေးသင့် တယ်”

အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံစွာတောင်းဆိုနေသော အဘိုးကိုကြည့် ပြီး မြတ်သော ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။

အဘိုးကတော့ မြတ်သောကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင်ကို အလုပ်တွေပေးနေတာပဲ။ ခုချိန်မှာ မြတ်သော အမျှော်လင့်ဆုံးက မာမီ မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ပါပဲ။

မဂ္ဂဏသိင်္ဂါ

မရှောင်သင့်ပါဘူး။ အေးအတွဲ ပူအဖျားပဲဟာ၊ မင်းမနှစ်က ကျော်ရွာတို့နဲ့ ငြိတုန်းက ဒီကောင်ဝင်ဖိုက်ပေးတဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ပေါ့ကွာ”

ကိုဇင် မကျေမနပ်နှင့် အတိတ်အကြောင်း ပြန်လှန်ပြီး စကား နာထိုးတော့ အောင်ဇင် ငြိမ်သွားသည်။ မြတ်သောလည်း နာစေးနေ၍ မရတော့။ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပေမယ့် သူ့ငယ်ချင်းအတွက်ဆိုတော့ ဝင်ပြီး ဖွန်ဖြေသင့်လျှင် ဖျန်ဖြေရမည်။

“ကဲပါကွာ လာ ပြဿနာရှင်းတာ ရန်ဖြစ်စရာမှ မလိုတာ ဒါတို့ပြောပြလည်လည် ညှိပေးလိုရတာပဲ အဓိကတရားခံ ဟိုကောင်မလေး ခဲ သူ့ဘက်က မမြတ်သားရင် ဖြိုးပိုင်ကို လက်လျှော့ခိုင်းလိုက်ရုံပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မြတ်သော ဝါလည်းမင်းလိုပဲ တွေးတယ် ဒီကိစ္စက ခြုံပိုင်အမှားမှမဟုတ်တာ၊ ကဲပါ လာကွာ ကြာတယ်၊ ဟိုမှာငြိတော့မယ့် အရေးမြင်လို့ ငါ ကမန်းကတမ်း ထွက်လာတာ၊ ဖိုက်ကုန်ရင် ဟိုကောင် ဘယ်ယောက်ထဲ”

အလောတကြီးထွက်သွားသော ကိုဇင်နောက်ကို မြတ်သောနှင့် အောင်ဇော်ပါ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

အမှန်ဆို မြတ်သော ရန်မဖြစ်ချင်ပါ။ မာမိသိလျှင်လည်း လုံးဝ ညှိသွတ်မည်မဟုတ်။

ရန်ဖြစ်ရမည့်ပွဲဆိုလျှင်တောင် ဒါဟာ မြတ်သောအတွက် ပထမ နည်း ရန်ပွဲဖြစ်သည်။

ဗျူးတေ

အခန်း (၆)

“မြတ်သောရေ ဖြိုးပိုင် ငပွေးတစ်ကောင် ငြိနေတယ်”

သူ့ငယ်ချင်းတွေ ဆုံဖို့စုထားရင်းမှ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဝင်လာ သော ကိုဇင်စကားကြောင့် အောင်ဇော်နှင့် မြတ်သော ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာလို့ ငြိတာလဲ ဘယ်မှာလဲ”

“ကာရာဒိုကေ ခန်းထဲမှာလေ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ အရင်ငြိ

ခဲ့တဲ့ ပုံပဲ”

“ဟာ ဇာတ်ရှုပ်ပဲကွာ အဲဒါ ငါတို့နဲ့ဘာဆိုင်လဲကွာ သူ့ယော သူရှင်းမှာပေါ့”

အောင်ဇော်စကားကို ကိုဇင် လက်မခံ။

“ဟာကွာ မင်းကလည်း ဘော်ဒါအချင်းချင်း အဲလိုတော့

ဗျူးတေ

ကောင်မလေး မြတ်နိုးနှင့် နန္ဒ၏ အခြေအတင်ပွဲက အဆုံးမသတ်သေး။။

“ဒါဆို ငါဝယ်ပေးထားတဲ့ Laptop နဲ့ Note book ပြန်ပေးလိုက်လေ၊ နင့်ဘက်က ဇာတ်လမ်းပြတ်ပြီလို့ ယူဆထားရင် ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရာတွေရှိနေဖို့မှ မလိုတော့တာ။

လှုပ်အလယ်မှာ အရှက်ခွဲခံလိုက်ရသော မြတ်နိုး၏ မျက်နှာမှာ သြိုမည်းသွားသည်။

ဖြိုးပိုင် ငြိမ်းနားထောင်နေရာမှ ဆက်ပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။

“ကဲ မြတ်နိုး ဘာတွေ့လဲကွာ ခုမှမလို ငါ့အိုးပုတ်ပြန်ပေးဆိုတဲ့ အထာတွေနဲ့ ကလေးကွက် လာနင်းပြနေကြတယ် တကယ် စိတ်လေတယ်”

ဖြိုးပိုင်စကားကြောင့် နန္ဒ ဆွေ့ဆွေ့ရုန်းမတတ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ ငါက ကလေးကွက်လာနင်းပြနေတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့ စကားကို ဆင်ခြင်ပြီး ပြောလိုက်စမ်း၊ ငါက မင်းလို မလောက်လေး မလောက်စားကောင်နဲ့ယှဉ်ပြီး ရည်းစားလာလုနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမိန်းမကို ငါပေးထားတဲ့ဟာတွေ လာပြန်တောင်းတာ၊ ဒီမိန်းမက မိန်းမလည် တစ်ခါအနမ်းခံရင် အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးရတယ်၊ ငါ့သူကို Lap top ဝယ်ပေးခဲ့တုန်းက နမ်းရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီး သူ့ဆီက ပေးခဲ့တယ်ကွာ၊ ရှင်းလား အဲဒါဆို သဘောပေါက်”

အခန်း (၇)

“နင် ငါ့ကိုလာမရင်နဲ့ နန္ဒ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဇာတ်လမ်းကပြီးခဲ့ပြီလေ”
ဖြိုးပိုင် လက်မောင်းကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ခပ်တင်းတင်း တုန်ပြန်နေသော မြတ်နိုးသူ့ကိုကြည့်ပြီး နန္ဒ စိတ်တွေအတော်လေး ခံပြင်းနေသည်။

“အဲဒါ နင့်အပိုင်းလေ၊ ငါ့ဘက်က နင့်ကိုမှမပြတ်သေးတာ ငါတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လမ်းခွဲကြမယ်လို့ မပြောထားခဲ့ကြဘူးလေ”

“အို ပါးစပ်က မပြောကြပေမယ့် နင်နဲ့ငါနဲ့ မဆုံဖြစ်ကြဘူးလေ နင်လည်း နောက်တစ်ယောက်တဲ့သွားတယ်၊ ငါတွေ့နေရပေမယ့် နင် ငါ့ပြဿနာ လာမရှာဘူး၊ လွမ်းလည်းမပြဘူး”

မြတ်သောတို့ ကာရာအိုကေခန်းထဲ ဝင်လာသည်အထိ ဖြိုး

“နင် နင်တော်တော့နော် နန္ဒ”

“တောက် မင်းလူယုတ်မာပဲ”

အရက်မပူဘဲ ကျွဲခိုးပေါ်ကုန်သော နန္ဒစကားကြောင့် မြတ်နိုးမတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်တော့၊ ငြင်းချက်လည်း ပြန်မထုတ်။

အခြေအနေက ပို၍ တင်းမာလာသော အခြေအနေမို့ မြတ်သော ကြားဝင်ရတော့မည်။

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း ခုချိန်မှ ဒါတွေလာရွတ်ပြနေတာက တစ်ဖက်သားကို မလိုတမာစိတ်နဲ့ အရှက်ခွဲရာရောက်သလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အသွေးကိုလည်း ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သတ်စေတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပါကွာ၊ မင်း သူ့အတွက်အကုန်ကုန် ခွဲတယ်ဆိုရင်တောင် သူ့စိတ်က မင်းပြန်ပြီး ယူပြီးလောက်နေပြီပဲ၊ ရှော်လိုက်ပါတော့ လူ့ကြားလို့မကောင်းပါဘူး”

ဆရာကြီးလေသံဖြင့် ဝင်ဖျန်ဖြေသော မြတ်သောထံသို့ နန္ဒ၏ ဒေါသတွေ အသွင်ပြောင်းလာကြပြန်သည်။

“မင်းက ဘာကောင်မို့ ဆရာကြီးဝင်လုပ်နေပြန်တာလဲ အဟက်ငါသုံးပြီးလို့ ဖွတ်လသတ်ကြောနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မက်မောနေကြတဲ့ သောက်ရှူးတွေ ရှိစေတော့၊ မြတ်နိုးသူ မင်းငါ့လိုကောင်ဆီက ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ချူလို့ရမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ ရှိမလာစေရဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ဒီသောက်ရှူးကောင်တွေဆီက ဝှင်အသစ်တွေ ထပ်ဖန်လိုက်ဦးပေါ့ ဟား ဟား ဟား ဟော့ကောင်တွေ ဒီမိန်းမလည်ကြောင့် ငါ့လက်

သွေးမစွန်းချင်လို့ မင်းတို့သက်သာတယ်မှတ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ အသေပဲ ထိုး”

မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ အနိုင်ပိုင်းပြောသွားသော နန္ဒစကားကြောင့် အားလုံးဒေါသထွက်ကြရပေမယ့် ပြဿနာတွေ အရှည်အရှည် ဖြစ်မနေချင်တော့၍ ဒေါသကို ထိန်းလိုက်ကြရသည်။

မြတ်သော သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲချကာ ဖြိုးပိုင်ကို နှစ်သိမ့်ဆည့်အနေဖြင့် ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ပြဿနာတစ်ခုကို သွေးပူပူနဲ့ ဖြေရှင်းမှာထက်စာရင် စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး အမှန်တရားတစ်ခုကို ရှာဖွေလိုက် သူငယ်ချင်း၊ မင်းရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကသာ မင်းအတွက် အမှန်တရားတစ်ခုပဲ”

ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသော ဖြိုးပိုင် အံ့ကိုခပ်တင်းတင်း ဩတ်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးကတော့ ဖြိုးပိုင်ကို ရဲရဲပင် မကြည့်ဝံ့။

သူတို့အချင်းချင်း ပြေလည်အောင်ညှိဖို့ မြတ်သောတို့သုံးယောက် ဆောင်ရွက်ပေးမှ ဖြစ်တော့မည်မို့ ကိုဇင်နှင့် အောင်ဇော်ကို မျက်စိပုံပြပြီး သွေးဦးဆောင်၍ ထွက်ခွဲလိုက်သည်။

အခန်း (၈)

ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အချိန်ကုန်နေ၍ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ မကြည့်ဖြစ်သေး။ ထို့ကြောင့် အဘိုးနှင့် ထမင်းအတူ စားပြီးသည်နှင့် မြတ်သော အခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

မှန်ပြတင်းနားတွင်ရပ်ကာ ပိတ်ထားသော ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး လိုက်ကာစကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ညကောင်းကင်မှ ကြယ်တွေကို အရင်ဆုံးမော့ကြည့်လိုက်သည်။ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော ကြယ်တွေသည် ည၏ အေးချမ်းခြင်းသရုပ်ကို ဖော်ဆောင်နေသည်။

အကြည့်တွေက ကောင်းကင်မှ တဖြည်းဖြည်းရွေ့ကာ တစ်ဖက်ခြံ၏ ပြတင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟင်”

ကိုယ့်လိုပင် ပြတင်းဝမှာရပ်၍ ကြယ်တွေကို ဝေးကြည့်နေသော ယသော်မေကိုတွေ့ပြီး မြတ်သော ပြုံးလိုက်သည်။

သူလည်း ကြယ်တွေ၏ အလှအပကိုထွက်ပြီး ခံစားနေတာပါ လားဟုတွေးကာ နှုတ်ဆက်ဖို့ လမ်းကြောင်းရှာလိုက်သည်။

“ဟိုင်း မင်္ဂလာပါ”

ထမင်းစားပြီးပြီလား။ နေကောင်းလားဟူသော လောကွတ်ကောက်ကို မမေးချင်၍ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ နှုတ်ဆက်ကြသလိုပင် လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အလင်းကို ကျောပေးပြီး ရပ်နေ၍ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်တစ်ယောက်လဲဆိုတာ မျက်နှာမသဲကွဲပေမယ့် တစ်ယောက်တတော့ သေချာသည်။

“ဟိုင်း ဇွတ်နီကံ”

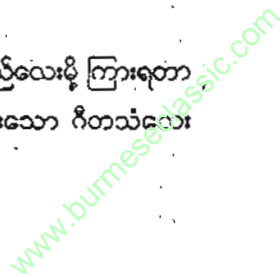
လက်ပြပြီး ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် မြတ်သော ပျော်သွားသည်။ ဒီတစ်ညတော့ မြတ်သောအဖို့ အပျင်းပြေပြီ။

“မအိပ်သေးဘူးလား”

အခြေအနေကောင်းသည်ဖို့ တစ်ဆင့်တက်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း အစောကြီး ရှိသေးတာကို”

တိုးသက် သိမ်မွေ့သော အသံကြည်ကြည်လေးဖို့ ကြားရတာ ဆွန့်နစ်စရာ။ ည၏ လေပြည်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းသော ဂီတသံသေး

သစ်ပုဒ်လိုပင်း

“ကြယ်တွေကို ရေတွက်ကြည့်ဖူးလား”

စကားမရှိ စကားရှာပြီး မေးလိုက်သည်။ နည်းနည်းတော့ ကလေးကလား ဆန်ကောင်းဆန်နေလိမ့်မည်။

“ဟင့်အင်း၊ ယသော်က ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ဆို မလုပ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလုပ်လဲ အဲ ဘာဝါသနာပါလဲ”

“dancer”

“ဝါး ဗိုက်တယ် မင်းတို့လို အလန်းလေးတွေကရင် လေထဲမှာ ပိုးပဝါစလေး လွင့်နေသလိုမျိုး ကြည့်ကောင်းမှာပဲနော်”

မြောက်ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်။ တမင်ပင် ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီက ဝါသနာပါလို့ ကန့်သတ်သက်ပဲ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနုပညာစိတ်တော့ ရှိသေးတာပဲ”

“အင်း ဟုတ်မယ်ထင်တယ် ယသော်က မြူးစစ်နဲ့အကကို တွဲပြီး ခံစားတတ်တယ်”

“အာရယ်ဟန်းဒို အကရော ကတတ်လား”

ကိုယ်ကြားဖူးသော အကနာမည်တစ်ခုကို မေးလိုက်သည်။

“ဪ ကျူးတားယဉ်ကျေးမှုအကကို ပြောတာလား အဟင်

ကတော့ ကတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယသော်လို နှလုံးဝေဒနာရှင်ကျတော့ စိတ်ရောကိုယ်ပါနှစ်ပြီး ကရလို့ အဆင်မပြေဘူး”

နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာသည်ဟု စကားထဲက သဲလွန်စပါလာ၍ မြတ်သောရင်ထဲ နာကျင်သလိုလို နှမြောသလိုလို ခံစားသွားရသည်။

“နှလုံးရောဂါ ရှိလို့လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ယောဂ ကျင့်ကြည့်ပါလား”

“အင်း ဒေါက်တာ ဦးမင်းနိုင်ကတော့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယသော်အတွက် နည်းနည်းတော့ခက်တယ်”

“နည်းမသိလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကိုယ် ကူညီပေးရမလား”

“ရပါတယ် ယသော်အတွက် တကယ်လို့အပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ယောဂသင်တန်းဆရာကို ခေါ်ပြီး သင်လို့ရပါတယ်”

“နာမည်က ယသော်တဲ့လား”

“နာမည် အပြည့်အစုံက ယသော်မေပါ”

“ကိုယ့်နာမည်က မြတ်သော ဘွဲ့တစ်ဘွဲ့တော့ ရပြီးပြီ နောက် တစ်ဘွဲ့တွက် ဂျပန်မှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်”

“ဒါဆို ဂျပန်စာ သင်ရဦးမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“အားကျလိုက်တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ရှင် ပညာတော်တာကိုပါ ယသော်က စီးပွားရေးနဲ့ ကျောင်း ပြီးထားတယ်၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ဘာအလုပ်မှ လုပ်ခွင့်မရဘူး”

“အားကျလိုက်တာ”

မြတ်သောက တဖန်ပြန်၍ အားကျတော့ ယသော် မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းသွားကာ

“ဟင် ဘာကိုအားကျတာလဲ”

“အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားတာကိုပေါ့”

“ဪ အဟင်း ခစ် ခစ် ခစ်”

“ရယ်သံလေးက နားထောင်လို့ကောင်းတယ်နော် နတ်ပြည်က သူခိတာ နတ်သမီးတီးတဲ့ စောင်းသံလိုမျိုးပဲ နားဝင်ချိုတယ်”

“ဟင် ရှင်က နတ်ပြည်က စောင်းသံကို နားထောင်ဖူးတယ် ဟုတ်လား”

တမင်ဖောရှောပြောလိုက်သည်မှာ အရှိန်လွန်သွားသဖြင့် ယသော်အမေးကို ခပ်ဟဟရယ်ရင်း

“နားထောင်ဖူးတာပေါ့ ဟဲ့ ဟဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာလေ”

“ဪ တကယ်များလားလို့ အဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ကြယ်ရောင်တွေ လက်ပထွန်းတောက်နေသော ညချမ်းနှင့် ယသော်မေ၏ ရယ်သံသည် အလွန်လိုက်ဖက်သည်ဟု မြတ်သော

စိတ်ထဲက တိတ်တိတ်လေး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ညတော့ မှန်ဘီလူး အကူအညီမလိုတော့ဘဲ တိုက်ရိုက်စကားပြောခွင့်ရသည့် အခြေအနေမို့ နောက်တစ်နေ့ တွေ့မှာလည်း ယသော်မေနှင့် စကားပြောခွင့်ရဦးမည်မို့ ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲနှင့် စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောချင်တာပါ။

အခန်း (၉)

“အံမယ် အံမယ် မနက်စောစောစီးစီး သီချင်းတွေ ဘာတွေ ညည်းလို့ပါလား။ ဧကန္တ ညကအိပ်မက်လှလှတွေမက်တယ်ထင်ပါရဲ့”

မနက်ခင်းစာစားရန် လာခေါ်သော အိမ်သူမှာ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ကာ အလှပြင်ရင်း သီချင်းညည်းနေသော ယသော်ကို အရွန်းဖောက်ကာ နောက်လိုက်သည်။

ယသော် အရှက်ပြေရယ်ရင်း မှန်တင်ခုံမှ ထလိုက်သည်။

“အိပ်မက်လှလှမက်တာ မဟုတ်ဘူး အိမ်သူရဲ့ အိပ်ရာဖဝင်ခင် စကားပြောဖော်ရသွားလို့ ဒီနေ့ည အိပ်ရတာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား ကျားသားကြီးပါလား ကိုကိုနန္ဒက ဒီထဲခါတော့ သူညီမကို အဖော်လာလုပ်ပေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အို မဟုတ်တာ သူလား စကားပြောဖော်လာလုပ်ပေးမှာ ဟွန်း ညက အိမ်မှာတောင် ပြန်အိပ်ခဲ့လား”

“ဟင် ဒါဆိုရင် ဘယ်သူလဲ၊ ဪ သိပြီ ပူစူလေးနဲ့ စကားတွေပြောကြတယ်ပေါ့”

“အိမ်သူရယ် ဘယ်သူလဲလို့ မမေးဘဲနဲ့ ထင်ကြေးတွေနဲ့ပဲ ဇွတ်ပြောနေတော့တာပဲ၊ အိမ်သူပြောတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘူး သိလား၊ ညက ယသော် သူငယ်ချင်းအသစ်တစ်ယောက်ရတယ်”

“ဪ အွန်လိုင်းပေါ်ကကိုး”

ထပ်လွဲပြန်ပြီမို့ ယသော် တစ်ခပ်ဖြင့် ထပ်ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“အယ် မဟုတ်ပြန်ဘူးလား ယသော်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး ညက ယသော် အွန်လိုင်းပေါ်မတက်ဘူး”

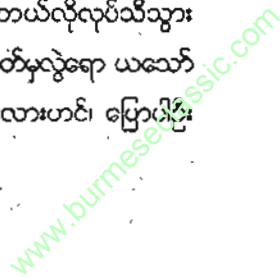
“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ ဘယ်က ဝိုးကျရွှေကိုလဲ အမလေး စိတ်ပူလိုက်တာ”

“မပူပါနဲ့ အဝေးကြီးပါ”

“ဒါဖြင့်ပြော ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုဘက်အိမ်ကလူ”

“အမလေး ဗုဒ္ဓေါ့ ဟိုဘက်အိမ်ကလူနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ သူနဲ့စကားပြောဖော်ရတယ်ဆိုတော့ မ မဟုတ်မှလွဲရော ယသော် အခန်းထဲကို အဲဒီလူက ဇွတ်အတင်းဝင်လာလို့များလားဟင်၊ ပြောပါဦး အမလေး ရှေ့ကအကြီးကြီးနော်”

အိမ်သူ၏စိုးရိမ်မှုတွေ လွန်ကဲကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဟန်
ကြောင့် ယသော် ခပ်လွင်လွင်လေးရယ်ကာ

“ဘာတွေ လျှောက်ထင်ပြန်ပြီလဲ၊ အိမ်သူရယ် ဟိုဘက် ပြ
တင်းပေါက်နဲ့ ဒီဘက်ပြတင်းပေါက် လှမ်းပြောကြတဲ့ဟာကို”

“အလို ဘုရားရေ အဲ အဲလိုလား ဘယ်အရွယ်လဲ”

“အိမ်သူတို့ ယသော်တို့လို အရွယ်မျိုးပဲထင်တယ်၊ အသံက
တော့ သြသြကြည်ကြည်လေးပဲ၊ မျက်နှာကတော့ ယသော်လည်း သဲသဲ
ကွဲကွဲမမြင်ရဘူး၊ အလင်းကို ကျောပေးထားတာဆိုတော့လေ”

“ဪ ယသော်ရယ် မျက်နှာသေချာမမြင်ရဘဲနဲ့များ စကား
တွေပြောကြတယ်လို့ ဘယ်လိုများ သိသွားကြပါလိမ့်ကွယ်”

“ယသော်က ပြတင်းပေါက်မှာထွက်ရပ်နေတာ အဲဒီတိုက်က
လူကလည်း ပြတင်းပေါက်မှာ ထွက်ရပ်တော့ သူကစံပြီး ယသော်ကို
နှုတ်ဆက်တာလေ”

“ဪ ဒါနဲ့ပဲ ယသော်ကလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ သူက အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့ပုံမဟုတ်ဘဲ ယဉ်ယဉ်
ကျေးကျေးနှုတ်ဆက်တော့ ယသော်လည်း အိမ်နီးနားချင်းဆိုတဲ့အပြင်နဲ့
ပြန်ပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်တာလေ၊ မဆိုးပါဘူး ခင်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ယသော်
အပေါ် မရိုးသားတဲ့စိတ်ခံစားမှုမျိုး လုံးဝမခံစားရဘူး၊ ပြီးတော့ ဂျပန်မှာ
ကျောင်းသွားတက်ဖို့စဉ်နေတာတဲ့၊ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကိုကို

နန္ဒာလို ဂျစ်ပစ်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

လူတိုင်းအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်သော ယသော်ကို အိမ်သူ
ဖိုးရိမ်စိတ်လွန်ကဲသော ကန့်ကွက်မှုမျိုးလုပ်ဖို့ မလိုတော့၍ ယသော်
ပြောတာကိုပဲ ငြိမ်နားထောင်နေလိုက်သည်။

ယသော်မျက်နှာလေးသည် ခါတိုင်းနေတွေထက်ပို၍ ကြည်လင်
တောက်ပနေသည်ဆိုတာ ငြင်းဖွယ်ရာမရှိ။

အခန်း (၁၀)

“ဟိတ် ဟိတ် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲလို့”

အနားကိုရောက်လာပြီး အလောတကြီးမေးလိုက်သော အဘိုး၏အမေးကြောင့် သစ်ခွတွေညှပ်နေသော မြတ်သော တွန့်ခဲနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခိုးပျံသည့်ဆိုမှ တရာပွကြီးနှင့်မှ တန်းတိုးရတယ်လို့။

“ဘု ဘုရားသွားလျှင်မလို့လေ အဘိုးရ အာ ကျွတ် ပန်းခူးတာ များ အဘိုး မီးခံသေတ္တာဖွင့်တယ်များ မှတ်နေလား ဟမ်”

“အေး ငါ့မီးခံသေတ္တာကို မင်းခိုးဖွင့်ရင်တောင် ငါက မသိချင် ဟန်ဆောင်လိုက်ဦးမှာ၊ သေရင် ဒီပစ္စည်းဥစ္စာက ကိုယ့်နောက်ပါမှာမဟုတ် ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် မက်ကို မမက်တာ ရှင်းလား”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် သစ်ခွပန်းတွေခူးတာ အဘိုးမသိ

ချင်ဟန်ဆောင်နေလေဗျာ”

ညှပ်လက်စ အခိုင်ကို ပန်းညှပ်ကပ်ကြေးနှင့် ညှပ်လိုက်ပြီး ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အေး ဒါတော့ မရဘူးကွ၊ ဒီပန်းတွေကို ထိန်းသိမ်းစောင့် ဆောက်ခွင့် ငါ့ကိုပေးထားတာ၊ ငါ့တာဝန် ငါကျေရမယ်လေ၊ မင်းအမေ ပြန်လာလို့ သူ့သစ်ခွတွေ ပျောက်တာမြင်ရင် ငါ ရှင်းရမှာ”

“ဒီလောက်များတဲ့သစ်ခွ ဘယ်လိုလုပ်ဦး မာမိက မှတ်မိမှာလဲ အဘိုးရ”

“မင်းမာမိ မမှတ်မိပေမယ့် ငါ မှတ်မိတယ်ကွ”

“အဘိုးပြောတော့ သေရင် ကိုယ့်နောက်မပါဘူးဆို၊ ဒီသစ်ခွ ခူး ရှစ်ခက်ကိုးခက်လေးခူးတာ အဘိုးက ဘာကိုမရှက်နေတာလဲ”

“အောင်မာ မင်းကများ ငါ့ကို ဟွန်း”

လူကြီးစိတ်ဝင်နေသော အဘိုးကို ဒီတစ်ခါ ဘာနဲ့များရမလဲ ဆို ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုက လှစ်ခဲနဲ ဝင်လာသည်။

“အဘိုးကလေ စေတနာကို တကယ်စော်ကားတယ် သိလား”

“အံ့မယ် လာ လာချည်သေး မင်းက ငါ့ကိုဘာများစေတနာ လို့လဲ”

“အခု ထားနေတာလေ အဘိုးပြောတော့ ကြောင်လေးတစ် ကောင်လောက် မွေးချင်လှချည်ရဲ့ဆို၊ မြေးလုပ်တဲ့သူက ကြောင်သွား ဘင်းပေးမလို့ဟာကို”

တင်းမာနေသော အဘိုး၏မျက်နှာထားတစ်မျိုးပြောင်းသွား၏။
“ဘာရယ် ကြောင်သွားတောင်းမလို့ ဟုတ်လား။ ဘယ် ဘယ်
မှာသွားတောင်းမှာလဲ”

အဘိုး သစ်ခွပန်းကိစ္စ မေ့သွားပုံရသည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဝေဝေစိုးတို့အိမ်မှာလေ၊ ဝေဝေစိုး
အဘွားက အဘိုးလိုပဲ ကြောင်သိပ်ချစ်တာ၊ အဲဒီအိမ်မှာ မွေးထားတဲ့
ကြောင်လေးတွေက နိုင်ငံခြားကြောင်မျိုးစပ်ထားလို့ လှမှလှ၊ ကျားပေါက်
ကလေးတွေအတိုင်းပဲ”

“ဟေ ဟုတ်လား။ ငါ ငါမွေးချင်လိုက်တာကွာ၊ ငါ့ကို တောင်း
ပေးပါလား”

အဘိုး၏အညွှာကို အလွယ်တကူ ကိုင်နိုင်ပြီမို့ မြတ်သော
စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီးရယ်ချင်နေသည်။

“ဒီလောက်မျိုးကောင်း မျိုးသန်ကြောင်ကို တောင်းချင်တိုင်း
တောင်းလို့ရမလား အဘိုးရ ကဲပါ ရော့ အဘိုးရဲ့သစ်ခွတွေ ကျွန်တော်
မယူတော့ပါဘူး။ ပထမတော့ ကြောင်တောင်းလို့ရအောင် ဒီသစ်ခွလေး
လာဘ်တိုးပြီး တောင်းလာမလို့ အခု အဘိုးက ဒီသစ်ခွလေးခူးတာ
အဖြစ်သည်းနေတော့ မယူတော့ဘူး။ အပင်မှာပြန်ချည်ထားလိုက်တော့
မိသေသေမျက်နှာထားဖြင့် အဘိုးလက်ထဲ သစ်ခွတွေပြန်ထား
ပေးခဲ့ကာ အဘိုးရှေ့မှ လှည့်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ နေဦး နေဦး”

မြစ်သော၏အင်္ကျီလည်ကုတ်ကို အဘိုးလှမ်းဆွဲပြီးထားသဖြင့်
အဘိုးမရဘဲ ကော့လန်ကော့လန် ဖြစ်နေ၏။

“အာ ဘာလို့ ဂုတ်ကိုဆွဲထားတာလဲ အဘိုးရ”

“နေဦး ရော့ ဒီသစ်ခွတွေ ယူသွား”

“မယူချင်တော့ဘူး”

“မယူလို့မရဘူး။ ဒီသစ်ခွပေးမှ ကြောင်ရမယ်ဆိုရင် ယူကို
ယူသွားရမယ်”

“မယူချင်တော့ဘူး။ တော်ကြာ မာမီပြန်လာရင် သူ့သစ်ခွတွေ
အောက်တယ်ဆိုပြီး ကျွိုင်ပူနေလိမ့်မယ်”

“မပူဘူး ရတယ် ငါ ကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်”

“ဟာ မယူဘူး”

“မယူလို့မရဘူး ယူ”

ဇွတ်အတင်းတိုးပေးနေသဖြင့် တမင်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ဒီသစ်ခွ ကျွန်တော်ခူးတာမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ အဘိုး
က ဖြစ်သွားပြီ”

“အမ် ဒီကောင် လူလည်ပဲ၊ ခူး ခူးတာက မင်းလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ အဘိုးကြောင်ကြောင့် ခူးရတာ၊ ကျွန်တော့်
အိမ်ရင် ဒီပန်း ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အေးပါ ဒါဆိုလည်း ငါခူးတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့
မိလား”

“ဒါဆို မာမိပြန်လာလို့ သူ့သစ်ခွတွေပျောက်တယ်လို့ပြောရင် အဘိုးက ဘာပြောမလဲ”

“ငါ့ခူးတယ်လို့ပြောလိုက်မယ်ကွာ”

“အိုကေ ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရင်တော့ ပေး ကျွန်တော် ကြောင်သွား တောင်းပေးမယ်”

အဘိုးဆီမှ သစ်ခွပန်းခက်တွေကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ခြံထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း (၁၁)

“အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့”

“တင်းတောင် တင်းတောင် တင်းတောင်”

လှမ်းလည်းအော် ဘဲတီးရင်းနှင့် ယသော်တို့ခြံရှေ့မှာ မြတ်သော အစ်ယောက် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်၍နေသည်။

အဆက်မပြတ်တီးနေသော လူခေါ်ဘဲလိသံကြောင့် အိမ်ကြီးထဲ မှ အိမ်သူထွက်လာသည်။

တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံ အုတ်တံတိုင်းတွေ အမြင့်ကြီးခတ် သူ့ဟာသူ နေ ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေမို့ အိမ်နီးနားခြင်းဟူသည်ပင် မသိတော့။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ယသော် ရှိလား”

သူတို့အိမ်ယောက်ျားတစ်ယောက်က ယသော်ကိုမေးနေ၍ အိမ်သူ အံ့သြသွားသည်။

“ယသော်မေကို မေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

သံသယအကြည့်ဖြင့် အိမ်သူ မေးသည်။

“ကျွန်တော်က ဟိုဘက်တိုက်ကပါ”

“ဪ”

“ယသော်မေကို သစ်ခွပန်းတွေပေးချင်လို့”

မြတ်သော လက်ထဲမှ သစ်ခွပန်းတွေမြင်ပြီး အိမ်သူ့မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ပန်းကြိုက်သည့်အမျိုးဆိုတာ ရှေးကတည်းက သတ်မှတ်ပြီးသားဆိုတာ ယခုလက်တွေ့။

“ရှင့်ကို ယသော် မှာထားလို့လား”

“မမှာပါဘူး။ ဒီပန်းတွေက ကျွန်တော်တို့ခြံက ပွင့်တာလေး အိမ်မှာပန်းကြိုက်တဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုတော့ ဒီဘက်ခြံက လူသစ်တွေပြောင်းလာလို့ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဖွဲ့တဲ့အနေနဲ့ ပန်းလက်ဆောင် လာပို့တာပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သံပန်းတံခါးကြားမှ သစ်ခွပန်းတွေကို လှမ်းယူရန် အိမ်သူ လက်တွေ လှမ်းလိုက်သည်။

“အိမ်သူ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါလား”

အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရောက်နေသော ယသော်အမိန့်

ကြောင့် သစ်ခွတွေလှမ်းယူနေသော အိမ်သူ့လက်တွေပြန်၍ ဆုတ်သွားပြီး ခြံတံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အခြေအနေက ကိုယ့်ဘက်ပါနေပြီမို့ ခြေလှမ်းတွေကို နောက်မကျစေဘဲ စိတ်လိုလက်ရ ဖွင့်ပေးတုန်း ခြံထဲကို သုတ်ခနဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ကြောင်ဖြူလေးတစ်ကောင်ကို ပိုက်ပြီး ကြိုဆိုနေသော ယသော် အပြုံးတွေက နွေးမြနေသည်။

“အသံကြားလို့ ထွက်ကြည့်တာ ရှင်ဖြစ်နေတယ်၊ ညက ယသော် စကားတွေအများကြီးပြောလိုက်လို့ အိမ်ရေးပျက်သွားလား မြတ်သော”

“ဟာ မပျက်ပါဘူး။ ယသော်နဲ့စကားပြောရတာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်”

“ပန်းတွေက အရမ်းလှတယ်နော်”

ယသော်အာရုံတွေက သစ်ခွပန်းတွေဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

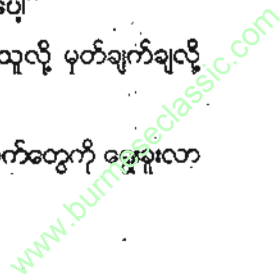
“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် စိုက်ထားတာလေ”

“ရှင်က ပန်းစိုက်တာလည်း ဝါသနာပါလား”

“အင်း ကိုယ့်ဝါသနာတွေထဲက တစ်ခုပေါ့”

“ဪ ဒါဆို ရှင့်ကိုစိတ်ထားနူးညံ့တဲ့သူလို့ မှတ်ချက်ချလို့ ရပြီပေါ့”

“ယသော်သဘောပါ ရော့ အလှသုံးအခက်တွေကို ချွေးချွေးလား

တာ”

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်”

အိမ်သူ ကိုကာကိုလာဘူး လာချပေးသည်။

“ယသော်တို့ သူငယ်ချင်းအသစ်ရသွားပြီဆိုတော့ အိမ်သူကို တောင် အဖော်အဖြစ်လိုပါတော့မလား”

ခင်မင်မှုများကြား အိမ်သူကပါဝင်၍ ရင်းနှီးမှုရယူ၏။

မြတ်သော ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ခင်တတ်ပါတယ်”

“ဒီကလည်း ခင်တတ်ပါတယ်နော်၊ ပန်းလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်တယ်”

“ရပါတယ် နောက်ပွင့်ရင်လည်း လာထပ်ပေးပါမယ်”

“တကယ်”

“ကျွန်တော် မညာတတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မနာမည် အိမ်သူပါ၊ ယသော်နဲ့ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်တယ် လေ၊ မင်းသမီးလေးရဲ့အထိန်းတော်ပေါ့”

“အို အိမ်သူကလည်း ဘာမင်းသမီးလဲ၊ ရောဂါသည်ကိုပြုစု ရတဲ့နာရီလို့ပြောတာကမှ ပိုမှန်ဦးမယ်”

“အိမ်သူက ကြောင်လေးတွေကိုလည်း ချစ်တတ်တယ် ထင် တယ်”

“အင်း ဒီကြောင်လေးက ယသော် အိမ်ကိုရောက်တာ မကြာ

သောဘူး မျက်စိလည်လမ်းများလာလို့ ယသော် ခေါ်မွေးထားတာ၊ အရမ်း လိမ္မာတယ်၊ ရှင်ရော ရှင်အိမ်မှာ ခွေးလေးတွေ ကြောင်လေးတွေ ရှိလား”

“မရှိဘူး ကျွန်တော်လည်း ကြောင်လေးတစ်ကောင်လောက် မွေးရင် ကောင်းမလားလို့ အိမ်မှာကြွက်တွေ တအားသောင်းကျန်းလို့ လေ”

ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ လျှောက်ပြောရင်း အဘိုးကိုကတိပေးခဲ့ သည်ကို သတိရသွားမိသည်။

ကြောင် ပါမသွားရင် တစ်နေ့ကုန် ဂျစ်တိုက်တော့မှာ ကျိန်းသေ သည်။ ယသော်ဆီမှ ထိုကြောင်ကလေးကို အိမ်လည်ခေါ်သွားမည်ဆိုလျှင် အဘိုးနှင့်လတ်တလော ပြဿနာကိုတော့ ဖြေရှင်း၍ ရနိုင်သည်။

“ကျွန်တော် အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းလို့ရမလား” ယသော်လက်ထဲမှ ချစ်စရာကောင်းသော ကြောင်ဖြူလေးကို ကြည့်ကာ အရဲစွန့်လိုက်သည်။

“ပြောကြည့်လေ မြတ်သောရဲ့ ယသော်တို့ ဘာကူညီရမလဲ” ယသော်ရော အိမ်သူပါ မြတ်သော တောင်းလာမည့်အကူအညီ တို့ စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေကြသည်။

“ဟိုလေ ကြောင် ကြောင်ခဏာငှားလို့ ရမလားလို့ပါ”

“ရှင်”

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ

“ကြောင်ငှားမယ်တဲ့၊ တစ်မျိုးပဲနော် ခစ် ခစ် ခစ်”
အိမ်သူ မကြားတကြား ပြောကာ ရယ်သည်။

“ခ-ခဏ ခေါ်သွားမယ်လို့ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်အိမ်မှာ ကြောင်တွေအရမ်းသောင်းကျန်းလို့ ကြောင်ကို အယောင်လေးပြန်ပါ။ ကြောင်တစ်ကောင် ကြောင်ကိုကြောက်တဲ့အမျိုးလေး၊ ကြောင်သံကြားရင် ငြိမ်သွားကြမှာ”

“ရပါတယ် ခေါ်သွားပါ။ မြတ်သောရဲ့ ယသော် ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ဟာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ယသော်ရယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ခဏခေါ်သွားမယ်နော်၊ မနက်ဖြန် ပြန်လာဖို့ပေးပါမယ်”

ရသည့်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံ၍မဖြစ်သည်မို့ ယသော် ပွေ့ချီထားသော ကြောင်ဖြူလေးကို တယုတယဟန်ဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပန်းတွေလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြတ်သော”

ယသော်၏ကျေးဇူးတင်စကားကို မြတ်သောက အားနာစွာဖြင့် ပြန်ငြင်းသည်။

“မလိုပါဘူး ကျွန်တော်ကတောင် ကြောင်ငှားလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ”

အပြန်အလှန်တွေ ကျေးဇူးတင်ကြရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အခွင့်အရေးက မြတ်သောအဖို့ ဘယ်လိုမှတန်ဖိုးမဖြစ်နိုင်။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ကြောင်ပိုက်၍ ပျော်ရွှင်နေသူက မြတ်သော ပင်ဖြစ်သည်။ အဘိုးကိုတော့ ကြောင်ခဏငှားလာသည်ဟု ပြောမနေဘဲ အပြီးတောင်းလာသည့်ပုံစံမျိုးနှင့်ပြောရမှာပင်။ အချိန်နေ့၍ ကြောင်ကို ပြန်ပေးရမည့်အချိန်ကျတော့လည်း ကြောင်က သူ့အလိုလိုပျောက်သွားတယ်ပေါ့။

အဘိုးကိုပြီးလုံးရွှီးလုံးတွေနှင့် နှစ်ချရဦးမည်မို့ မြတ်သော ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၂)

“ဟာ မင်းပြောတော့ ကျားပေါက်ကလေးတွေနဲ့တူတယ်ဆို အခု ဘယ်နှယ်ကြောင့် ယုန်တစ်ကောင်လို ဖွေးဖွေးဖြူနေတဲ့ကြောင် ဖြစ်နေရတာလဲ”

“အဘိုးကလည်း ရတဲ့ကြောင်ကို ယူလာရတာလေး အဖြူလေး လည်းလှပါတယ်။ ဒီကောင်က ညာဥ်ကောင်းတယ်။ ကျားပေါက်နဲ့တူတဲ့ ကောင်တွေက တအားသောင်းကျန်းတယ် အဘိုးရ၊ ဟိုနေရာ အီးပီ ဒီနေရာ အီးပီလုပ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ဟင်းလည်းနိုးစားတယ်တဲ့ ဒါကြောင့် ဒီကြောင်ဖြူလေးပဲခေါ်လာတာ”

အဘိုးယုံအောင် ရှိုးရွမ်းနေရသည့်အတွက် မြတ်သောလည်း လူလိမ်ကြီးလုံးလုံးကိုဖြစ်နေရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလိုချင်သော ကြောင်ရသွား၍ အဘိုး တော်

တော်လေး ကျေနပ်နေပုံရသည်။

“အေးပါ ဒါဆိုလည်း ဒီကြောင်ဖြူလေးကိုပဲ မွေးပါတော့မယ် ဟဲ ဟဲ ဟဲ ကြောင်ဖြူလေးကို နာမည်ပေးရမယ်။ ဘာနာမည်ပေးရင် ကောင်းမလဲ အဲ နေပါဦး အထီးလား၊ အမလားလဲမသိဘူး။ မြတ်သော ဒီမှာလာကြည့်စမ်း၊ ကြောင်ကအထီးလား အမလားလို့”

“အာ အဘိုးကလည်း အထီးအမခွဲတာပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကြည့် လည်းရတာပဲ”

“ငါကြည့်ရမှာရှက်လို့ပေါ့ကွာ လုပ်စမ်းပါ လာကြည့် ငါနာမည် ပေးကင်ပွန်းတပ်လုပ်မလို့”

“ကြောင်ကိုအထီးခွဲအမခွဲကြည့်ဖို့ကြည့်တာများ ရှက်နေရသေး သလား အဘိုးရာ ကျိုလ်ပဲ”

သူငယ်ပြန်နေ၍ စိတ်ထင်တိုင်းပြောနေသော အဘိုးကိုကြည့် ခြီး စိတ်လေရသူက မြတ်သောပင်ဖြစ်သည်။

“ဟကောင် ငါမနက်က ငါးပါးသီလခံထားလို့ပေါ့ကွာ ကဲ လာပါ သာကြည့်”

ဖွတ်အတင်းကြည့်ခိုင်းနေ၍ အဘိုးနားပြန်လျှောက်လာပြီး မဝံ့ ခေ့ဖြစ်နေသော ကြောင်ဖြူလေးနားသို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကြောင်ကို ဘက်လက်လှန်လိုက်ပြီး

“အမလေး အဘိုးရ”

“ဟေ ဟုတ်လား အေး အေး ဒါဆိုရင် စန်းဂိုက်လို့ပဲ နာမည်

ပေးလိုက်မယ်၊ စန်းတိုက်လေးရေ၊ စန်းတိုက်လေးရေ ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့
ဘော်ဘော်တွေဖြစ်သွားပြီ၊ ညဘက်ကလပ်သွားရင် အဖော်လိုက်ခဲ့ရမယ်
နော် ကြားလား၊ စန်းတိုက်လေး ဟား ဟား ဟား ဟား”

သူ့ဟာသူနာမည်ပေး သူ့ဟာသူ အဖော်လုပ်ပြီး စကားတွေ
ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောနေရှာသော အဘိုးကိုကြည့်ပြီး ရယ်စရာကောင်း
နေတာလား၊ သနားစရာကောင်းနေတာလားဟုပင် မြတ်သော မခွဲခြား
ချင်တော့။

မြတ်သောလည်း အဘိုးအရွယ်ရောက်လျှင် ထိုသို့ သူငယ်ပြန်
ရောဂါဖြစ်နိုင်သည်မို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သူငယ်ပြန်ရောဂါရလျှင် ဘယ်လို
နေမလဲဟု မျက်လုံးထဲပြန်မြင်ယောင်ပြီး အသက်ကြီးရမှပင် ကြောက်ရွံ့
လာသည်။

မာမီ သူငယ်ပြန်လျှင်ရော အဘိုးလို ပေါက်ကရတွေလျှောက်
လုပ်မှာလား။

“အဟက် ဟား ဟား ဟား”

တွေးရင်းဖြင့် မအောင့်အီးနိုင်စွာ ရယ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

“မြတ်သော မြတ်သော”

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဒီကောင် အိပ်ပုပ်ကြီးတယ်ကွာ”

အခန်းတံခါးထုသံကြောင့် အိပ်ရာမှဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာပြီး
ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

မနက်စောစောစီးစီး ကိုဇင်နှင့်ပြီးပိုင်၏အသံကြောင့် အိပ်ပုပ်
အိပ်ပုပ်ဖြင့် တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“သူများအိပ်မှာ မနက်စောစောစီးစီး ဘာတွေလာသောင်းကျန်း
ကြတာလဲကွာ”

“ဘာ မနက်စောစောစီးစီးလဲ အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ပြီး နေက

မင်းဖင်ကိုထိုးရုံတင်မဟုတ်ဘူး ဖင်စအိုဝကဝင်ပြီး ပါးစပ်ပေါက်ကတောင် ပြန်ပြီးထွက်တော့မယ်”

ဖြိုးပိုင်နှင့်ကိုဖင် ပြောကာဆိုကာဖြင့် မြတ်သောအခန်းထဲ တိုးဝင်လာပြီး ကွန်ပျူတာစားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ငါက မင်းတို့လို ဒိန်နဲ့အိပ်ရတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ခြောက်လသားအရွယ်ထက်ဆိုတဲ့ ငါတို့အဘိုးက မနက်နိုးလင်းတာနဲ့ ဗိုက်ဆာရင်ကျိကျတတ်လို့ အဘိုးစားဖို့ မနက်ခင်းစာတွေ ဘာတွေပြင်ဆင်ပေးပြီးမှ ပြန်အိပ်ရတာကွ၊ ညသန်းခေါင်ဆိုရင်လည်း ငါ့အဘိုးက တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး”

“မအိပ်ဘဲ ဘာလုပ်လဲ”

“ဘောလုံးပွဲလေ ဘောပွဲထိုင်ကြည့်တာ သူမအိပ်တော့ ငါ့မအိပ်ရဘူးကွ၊ ငါ ဘောလုံးဝါသနာမပါတာ မင်းတို့လည်းသိသားနဲ့”

သူ့ဒုက္ခတွေ ရေရွတ်ပြလိုက်တော့မှ မြတ်သောကို သနားသော အကြည့်ဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်ကြပြီး

“မင်းမားသားကြီးကရော ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“အမှုကိစ္စတွေ မပြတ်သေးလို့ ပြန်မလာသေးဘူးတဲ့ကွ၊ ငါ့မာမိပြန်မလာမချင်း ငါတိုင်ပတ်နေတာကွ၊ မာမိပြန်မလာမချင်း ငါ့မှာ အပြင်သိပ်ထွက်လို့မရဘူး၊ ခြေချုပ်မိနေတာ သင်တန်းကလည်း နေ့ထုစတက်ပြီ”

“ဒါဆို မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မားသားကြီးကတော့ အမိပြန်လာမယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ၊ ဒီအတောအတွင်းတော့ အဘိုးက တော်တော်မွှေတာကွ၊ တကယ့်မှကြိုကျောင်းတက်တဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်လိုကို ဂျစ်ကျတာ”

ခေါင်းကိုတုတ်တုတ်ချင်းကုတ်ပြီး စိတ်ပျက်စွာပြောနေသော ဇွတ်သောကိုကြည့်ပြီး ကိုဖင် ခွီးခနဲရယ်လိုက်ပြီး

“မင်းအဘိုး ခမဲလိုနေလားမှမသိတာ၊ ဒီတော့ သူနဲ့ရွယ်တူ အသွားကြီးတစ်ယောက် ရှာပြီး ချိတ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟာ နေပါကွာ သူငယ်ပြန် အဘိုးကြီးနဲ့အသွားကြီးကြားမှာ ဒီလည်း စအူတွေချောင်ပြီး စိတ်ကျန်းမာရေးဟိုတယ်ကို ဝိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းငါတို့ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

အဘိုးအကြောင်းပြောနေရင်းမှ လမ်းကြောင်းလွဲသွားသော ကြောင့် စိတ်အာရုံတွေက မျက်နှာမသစ်ရသေးခင်မှာ ယသော့ဆီသို့ ဆုတ်သွားသည်။

စိတ်တွေက စောစောကလို နောက်ကိုမနေတော့ဘဲ လေပြည်လို ထပ်ဆတ်သွားသည်။

“ငါ ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီ”

“ဟင် ပန်းပွင့်ဟုတ်လား၊ ဘာပန်းလဲ ဂန္ဓမာလား၊ နှင်းဆီလား၊ ခဲယဇ်လား”

“ယသော်မေ”

“အစ် ယသော်မေ ငါ ဒီပန်းနာမည်မျိုး မကြားဖူးဘူး မနက်

ဖြိုးပိုင်”

ကိုဝင်အမေးကို ဖြိုးပိုင် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ကြွေးပြားသားပန်းလား၊ မကြွေးရသေးတဲ့ပန်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် နမ်းရှိုက်ပြီးသားပန်းလား”

ဖြိုးပိုင်အမေးကို သဘောပေါက်လိုက်သည်မို့ မြတ်သော ဂုဏ် ယူစွာပြုံးလိုက်ပြီး

“ခုမှပွင့်အာစ ပန်းကလေး ကြွေဖို့နေနေသာသာ အနမ်းတောင် မခံရသေးတဲ့ပန်းလေးတစ်ပွင့် အရမ်းလှတယ်။ သူ့အလှတွေက လေးနက် သိမ်မွေ့တယ်။ အင်မတန်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုပဲ ကြာကြာကြည့်လေ အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ပြည့်နှက်နေလေပဲ”

“ဝါး တကယ့်ကိုညွှန်းတာပဲ။ တစ်ခါလောက် မိတ်ဆက်ပေး လေ”

“မင်းတို့ကို စိတ်မချပါဘူး။ မင်းတို့က ဓာတ်တိုင်ထုတ်ပတ်ပေး ရင်တောင် အလွတ်ပေးမယ့်ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး”

“အောင်မာ ဖော်ကားတယ်ပေါ့”

ယသော်မေအကြောင်းပြောဖို့ အရှိန်ယူတုန်းရှိသေးသည် အဘိုး အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ငါ့မို့မျက်နှာကြောင့် မြတ်သောအင်္ဂါပြောလက်စ စကားတို့ရပ်ကာ

“အဘိုး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စနိုးပိုက်လေး မရှိတော့ဘူး”

“ဟင် မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ မနေညကတောင် အဘိုးခုတင် ခြေရင်းမှာ အိပ်နေသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ငါလည်းတွေ့တယ်။ မနက်က ငါ အိပ်ရာနိုးပြီး တတည်းက မတွေ့တာ။ ခြံထဲဆင်းပြီး အံ့ပေါ့အလေးသွားတယ်ထင်ပြီး အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေလိုက်တာ ခုထိကို မတွေ့တော့တာ”

ပြောရင်းဖြင့် အဘိုး မျက်ရည်ရစ်ပိုင်းလာ၏။

ဒီလိုကျပြန်တော့ မြတ်သော အဘိုးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ အမှန်ဆို စနိုးပိုက်လေးကို မြတ်သောကိုယ်တိုင် ယသော် တို့အိမ်ကိုပြန်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအမြင်မှာတော့ စနိုးပိုက်လေးပျောက်သွားတယ်ပေါ့။

“ပြန်ရှာပေး ငါ့စနိုးပိုက်လေးကို ပြန်ရှာပေးစမ်းပါကွာ”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော အဘိုး ချွေးသိပ်ဖို့ စကားလုံးတွေ အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်ပြီး

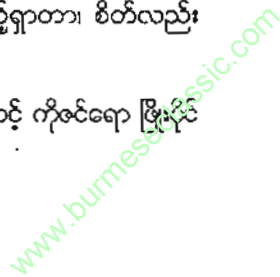
“စိတ်ချ အဘိုး ကျွန်တော် တွေအောင်ရှာပေးမယ်နော် အဘိုး”

“တကယ်ရှာပေးနော် သူက အဖော်ရတယ်ကွာ ငါ သူ့ကိုစကား တွေပြောရင် တညောင်ညောင်နဲ့ပြန်ပြောတယ်။ ငါ့မုန့်ကျွေးရင်လည်း

မငြင်းဘူး အကုန်စားတယ်။ ငါဒေါသထွက်နေရင်လည်း ငါ့ကိုပြန် ရန်မတွေ့ဘူး။ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့မော့ပဲကြည့်ရှာတာ၊ စိတ်လည်း

အောက်တတ်ဘူး”

အဘိုး၏တွတ်တီးတွတ်တာ စကားကြောင့် ကိုဝင်ရော ဖြိုးပိုင်

ရော့ ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်ရက်။

သူငယ်ပြန်နေသော အဘိုးကို ကရုဏာသက်နေကြသည်။

အခန်း (၁၄)

“ဆိုက္ကား အားလား”

“အားတယ် အစ်ကို”

“အားရင် လိုက်ပို့စမ်းကွာ”

ဆိုက္ကားသမား ဆိုက္ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အဘိုး ဆိုက္ကား

အနီးမှာ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုနင်းရမလဲ အဘိုး”

“ငါ့အိမ်ကို”

“အဘိုးအိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

တစ်ခုချင်းမေးနေသော ဆိုက်ကားသမားကို အဘိုးစိတ်မရှည်

အဘိုးကပြောပြီး

“နင်းမှာသာ နင်းစမ်းပါကွာ၊ ငါ့အိမ်ကို ငါလမ်းညွှန်မှာပေါ့ကွ”

“ဗျာ ဪ ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

ဆိုက္ကားသမား အဘိုးကိုထပ်မမေးခဲ့တော့ဘဲ ဆိုက်ကားကို သာ လမ်းမကြီးအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်နင်း၍လာသည်။

တိတ်ဆိတ်သော လူကုန်ထန်ရပ်ကွက်မှ ဆိုက်ကားနင်းလာသော ကွန်ကရစ်လမ်းတွေမှန်သမျှ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်း၍နေသည်။

ခုချိန်ထိ အိမ်ကိုမညွှန်သေးသော အဘိုးကြည့်ပြီး ဆိုက်ကား သမား ဘယ်သွားမှာလဲဟု မမေးရဲ။ လမ်းမကြီးတွေသာ တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်း ဖြတ်နင်းလာသည်။ ဘယ်လမ်းကိုချိုး ဘယ်လမ်းကိုကျေ ဘယ်အိမ်ဟာ ငါ့အိမ်ဟု မပြောသေး။

ကြာတော့ဆိုက္ကားသမား မောဟိုက်စပြုလာပြီး

“အဘိုးအိမ်က မရောက်သေးဘူးလား”

မနေနိုင်သည့်အဆုံး အော်ချင်လည်းအော်ပစေဆိုပြီး အခဲအစ ချစ် မေးလိုက်သည်။ အဘိုးမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ကြည့်ကာ

“အေး ငါလည်း ငါ့အိမ်ကို ခုချိန်ထိ မတွေ့သေးလို့ ရှာနေတာ

ကွ”

“ဗျာ”

ဆိုက်ကားသမား မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် အဘိုးကိုညွှန်ကြည့်ကာ

“မင်းရော ငါ့အိမ်ကိုသိလား”

အဘိုး၏အူကြောင်ကြောင် အမေးကြောင့် ဆိုက်ကားသမား

ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်း ကုတ်လိုက်ပြီး

“ဟာဗျာ အဘိုးရယ် ကာယကံရှင်အဘိုးကတောင် ကိုယ်နေတဲ့ အိမ်ကိုမမှတ်မိတော့ တွန့်တော်က အဘိုးအိမ်ကို ဘယ်လိုသိမှာလဲ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း မောင်းကွာ”

“ဘယ်ကို နင်းရမလဲ”

“ငါ့အိမ်မတွေ့မချင်း နင်းပေါ့ကွာ၊ မင်းကလည်း လာပြီးရစ်နေ

ဗြန်ဗြီ”

“အယ် ဒုက္ခပါပဲ၊ မနက်ကတည်းက ဈေးဦးမပေါက်သေးလို့ အပေါက်တယ်ဆိုပြီး ပျော်နေတာ၊ သွားပါပြီ ဆိုက္ကားခမရတဲ့အပြင် အိမ်ကကားရွယ်အိုကြီးကို ဘယ်လိုကိစ္စလို့ ပို့ရမှန်းမသိပါဘူး”

ဆိုက္ကားသမား ခပ်တိုးတိုးညည်းနေတာကို အဘိုးမကြာ။

အိမ် ဘယ်မှာလဲဆိုတာကို တော်တော်ခက်ခက်ခဲခဲ စဉ်းစားနေပုံရ၏။

အိမ်က ဘယ်လိုမှကို စဉ်းစား၍မရ။

“အဘိုးနေတဲ့ လမ်းကိုရော သိလား အဲ လမ်းနာမည်ကိုပြော

ပဲ”

“မသိဘူး မေ့နေပြီ”

“ဒါဆို ဖုန်းနံပါတ်ရော အဘိုးအိမ်သားတွေရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေ”

ဆိုက္ကားသမား သူ့ဉာဏ်မိသလောက် ဝိုင်းပြီးစဉ်းစားပေးရှာ၏။

“အေး ဖုန်းနံပါတ်တွေတော့ ရှိတယ်ကွ”

ဆိုက္ကားသမား မျက်နှာမှာ ထွက်ပေါက်ရှာတွေ့သွားသူလို ဖျော်သွားကာ သူ့ခါးကြားမှ ဖုန်းကိုဖြုတ်ယူကာ

“ပြော အဘိုးနံပါတ်ပြော ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားပေးမယ်”

“အံ့မယ် မင်းကဘော့စ်ပဲ၊ ဖုန်းတွေတာတွေတောင် ကိုင်နိုင်တာပဲ”

“ဟာဗျာ အဘိုးကလည်း လမ်းဖော်က ပဲလုံကောက်တဲ့လူတွေတောင် ဖုန်းကိုင်နိုင်နေတာ ဘာဆန်းလဲ၊ ကဲ ပြော အဘိုးအိမ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်”

“ဖီးရိုးဝမ်း အဲ ဖီးရိုးဝမ်းပြီး နောက်ကနံပါတ်တွေက ဘာပါလိမ့်”

တဖန် ခပ်တွေတွေပြန်စဉ်းစားနေရ၍ ဆိုက္ကားသမားစိတ်လေသွားသည်။

“ကျွတ် ဒါလည်း မမှတ်မိဘူးပေါ့၊ ဒါ ဒါဆို နောက်နံပါတ် တစ်ခုကိုပြော”

“ငါ့မြေးဖုန်းနံပါတ် ဟုတ်ပြီ ဖီးရိုးနိုင်ကစတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ နောက်ဂဏန်းတွေပြောပါ”

“ဒါ ဒါလည်း မမှတ်မိတော့ဘူးကွ”

ဆိုက္ကားသမား သူ့နဖူးကို ခပ်နာနာရိုက်လိုက်ပြီး

“ဟာဗျာ တိုင်တော့ပတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ခုထိဈေးဦးမပေါက်

သေးဘူးဗျ၊ ခုချိန်ထိ အိမ်ကိုဈေးဖိုးပြန်မပေးရသေးဘူး၊ အဘိုးတစ်ယောက်ထဲနဲ့ အချိန်ကုန်ခံနေရတယ်၊ ခြေထောက်တွေလည်း ညောင်းလာပြီ”

ခိုတစ်ကောင် ညည်းသလို ညည်းတွားနေသော ဆိုက္ကားသမားကို အဘိုးပေစောင်းစောင်းကြည့်လိုက်ပြီး

“အံ့မယ် မင်းကများ ငါ့ကိုမခန့်လေးစား ပြောရဲတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ တော်ပြီ မင်းဆိုက္ကား လုံးဝမစီးတော့ဘူး၊ ရပ် ဆင်းမယ် ခုချက်ချင်းဆင်းမယ်”

အဘိုး၏မကျေမနပ်စကားကြောင့် ဆိုက္ကားသမား ထကမတတ်ကို ဝမ်းသာသွားသည်မို့ ဆိုက္ကားကို ကျီခနဲရပ်ပေးလိုက်သည်။

“အမလေး ကျေးဇူးတွေတင်လိုက်တာ အဘိုးရယ် ဆင်းပါ မြန်မြန်လေးဆင်းပါ”

“ဆင်းမယ် ဆင်းမယ်”

အဘိုး ဆိုက္ကားပေါ်မှ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဆိုက္ကားသမားမှာ နောက်ကြောင်းကိုပင် ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးတော့၏။

လမ်းလယ်ခေါင်မှာ အဘိုးတစ်ယောက်ထဲ ထီးထီးကြီးရပ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

“တောက် တော်တော်ဆိုတဲ့ဆိုက္ကားသမား ငါ့နေတဲ့အိမ်ကလေးကိုတောင် ရှာမပေးနိုင်ဘူး ဟွန့် ကောင်းတယ် ဆိုက္ကားခတောင် ပေးစရာ

ခလိုဘူး လစ်သွားပြီ အဟား ဟား ဟား”

လမ်းမမှာ တစ်ယောက်ထဲရပ်ပြီး စကားတွေပြောနေ၏။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီး မောင်းလာသဖြင့် အခွင့်အရေးကိုလက်
လွှတ်မခံ။ တုတ်ကောက်နှင့် လှမ်း၍တားလိုက်သည်။

ကားလေးတစ်စီး အဘိုးရှေ့ငြိမ့်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

ကားခေါင်းခန်းထဲမှ အိမ်သူ ခေါင်းပြုထွက်လာကာ

“အဘိုး ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

အိမ်သူ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့်မေးလိုက်သည်။

“အိမ်ပြန်မလို့ လမ်းကြုံလိုက်မယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ယသော် လမ်းကြုံလိုက်မလို့ဘဲ ခေါ်ခဲလိုက်
မယ်ဟာ သနားပါတယ် အဘိုးတစ်ယောက်ထဲ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ”

ယသော်ဆီမှာ ခွင့်ပြုချက်လှမ်းတောင်းနေသဖြင့် ယသော်
အပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပြီး

“အင်း ခေါ်လေ ယသော်တို့သွားမယ့်လမ်းနဲ့ကြုံလို့နေမှာပေါ့
သနားပါတယ် ခေါ်ခဲလိုက်ပါ”

ယသော်ဆီမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီမို့ အိမ်သူ အဘိုးဘက်ကိုလှည့်ကာ

“လာလေ တက်ပါ အဘိုး”

ကားကြုံလိုက်ခွင့်ရ၍ အဘိုးမျက်နှာကျေနပ်ပြီးတွေကို ခပ်မိန့်
မိန့်ပြုံးကာ နောက်ခန်းတံခါးဆွဲဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အဘိုး ကားပေါ်မှာ ခပ်မိန့်မိန့်ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် အိမ်သူ

ကားကိုငြိမ့်ခနဲ မောင်းထွက်ခွဲလိုက်သည်။

တော်တော်ဝေးဝေးထိ မောင်းလာပြီးမှ အဘိုးဘယ်သွားမလဲ
ဘုသော သိချင်စိတ်ဖြင့် နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် အဘိုးကို လှမ်း
ကြည့်ပြီး

“အဘိုးအိမ်က ဘယ်လမ်းလဲ”

အိမ်သူ အမေးကြောင့် အဘိုးမျက်မှောင်စုကျုံ့လိုက်ပြီး

“အေး အဲဒါခက်တာပဲ မြေးတို့ရဲ့ အဘိုးလည်း အဲဒီအိမ်
ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ စဉ်းစားလို့ကိုမရဘူး”

“ဟော့တော်”

အိမ်သူရော ယသော်ပါ မျက်လုံးပြုံးကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ဖြင့်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ယသော်ရေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သေချာအောင် မေးကြည့်ပါဦး အိမ်သူရယ် ကိုယ်နေတဲ့အိမ်
ကို မသိဘူးဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး”

ယသော် စကားကြောင့် အိမ်သူ အဘိုးဘက်ကိုပြန်လှည့်၍

“အဘိုး ဘယ်လမ်းမှာနေတာလဲ အိမ်သူတို့ အဲဒီလမ်းထဲ
ထိုင်ဖို့မယ်လေ”

အိမ်သူ အမေးကြောင့် အဘိုးမျက်မှောင်ကျုံ့ကာ ခပ်တွေတွေ
စဉ်းစားပြီး ခေါင်းကိုခပ်လေးလေး ခါလိုက်သည်။

“လမ်းနားမည်လည်း မေ့နေတယ်ကွ အင်း ငါ ဘယ်လမ်းမှာ

နေပါလိမ့်၊ မနက်ကတင်ပဲ အိမ်ကထွက်လာတာ ခုစဉ်းစားလို့မရဘူး”
အိမ်သူစိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ယသော်ကိုမေးဆတ်ပြ
ကာ

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ယသော်၊ လမ်းနားမည်လည်းမသိ ဘယ်
အိမ်မှာနေလဲဆိုတာလည်းမသိဘူးဆိုတော့ ငါတို့ဒီအဘိုးကို ဘယ်ကိုပို့ကြ
မလဲ”

“ငါလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး အိမ်သူရယ်၊ ပုံစံကြည့်ရ
တာ ဒီအဘိုး ဦးနှောက်တွေ နည်းနည်းချောင်နေလို့များလား မသိဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုခုမှာ ချပေးခဲ့လိုက်မယ်ဟာ”

“အဲ အဲလိုလည်း မလုပ်ပါနဲ့ အိမ်သူရယ်၊ အဘိုးပုံစံကြည့်
တာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကထင်တယ်၊ လက်မှာဝတ်ထား
တဲ့လက်စွပ်ရဲ့တန်ဖိုးက မနည်းဘူး။ ဒီအတိုင်း လမ်းပေါ်ချပေးခဲ့ရင်
အဘိုးအတွက်အန္တရာယ်များတယ်”

ယသော်ပြောတာလည်း ဟုတ်နေ၍ အိမ်သူ စဉ်းစားရကျ
သွားသည်။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ယသော်”

အိမ်သူအမေးကြောင့် စဉ်းစားရကျပ်ဟန်ဖြင့် သက်မခပ်နှစ်
မျှင်းချကာ

“ကဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူး အိမ်သူရယ်၊ ငါတို့အိမ်ကိုပဲ ဆေး
ခွဲလိုက်တော့ အိမ်ရောက်မှပဲ သေသေချာချာ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး”

မိသားစုတွေကို အကြောင်းကြားပေးကြတာပေါ့”
ကရုဏာရှင်မလေး ယသော်မေခေါ်ခုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကား
တိုအိမ်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းလိုက်သည်။
အဘိုးကတော့ သူ့အိမ်ကိုမှတ်မိတော့၍ မျက်လုံးလေး ကလယ်
ကလယ်နှင့်။

အခန်း (၁၅)

“ဒီအဘိုးက ဘယ်ကလဲ”

နန္ဒာတီဘုဆတ်ဆတ်အမေးကြောင့် ယသော်နောက်မှ လိုက်ထင်
လာသော အဘိုး ခြေလှမ်းတံ့သွားပြီး

“မင်းကရော ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ထဲရောက်နေ
တာလဲ”

နန္ဒာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုလာပြီး ကိုယ့်ကို
ခွန်းတွေပြန်ထုတ်နေသဖြင့် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်မဲ့လိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ့”

“ကိုကိုနန္ဒာ အဘိုးက ဧည့်သည်ပါ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်
အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ လာ လာ ယသော် ရှင်းပြမယ် အိမ်သူရေ အန်
ကို ပြောပြီး အဘိုးအတွက် နေရာစီစဉ်ပေးလိုက်ပါဦး”

“စိတ်ချ ယသော် အိမ်သူပဲ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

ယသော် ကိုကိုနန္ဒာကိုရှင်းပြဖို့အတွက် ဧည့်ခန်းအပြင်ဘက်
ဝရန်တာသို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ လမ်းမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို အသေး
စိတ် ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကိုကိုနန္ဒာမျက်နှာပေါ်မှာ အလိုမကျနိုင်တွေ
ထင်ဟပ်၍နေ၏။

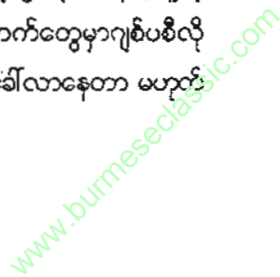
“ကျွတ် ယသော်ရယ် နင်ကလေး တော်တော်ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်
နိုင်တာပဲ၊ တော်တော်အိုနေတဲ့အဘိုးကြီးကိုခေါ်လာပြီး အိမ်မှာသောင်တင်
နိုင်လို့ ဖြစ်မလား”

“ဪ ကိုကိုရယ် ခဏခေါ်ထားတာပါ။ အဘိုးပုံစံကြည့်ရတာ
အသက်ကြီးလာလို့ အခန်းတစ်ခန်းလောက် လွတ်သွားတဲ့ပုံစံပါ။ သူ့
အိမ်သားတွေကို သူမှတ်မိပြီး ဆက်သွယ်လို့ရတဲ့အချိန်ကျရင် ပြန်ဖို့ပေး
ဦးမယ်လေ”

“အေး နင်ပြောတော့ လွယ်တယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးအိမ်မှာလာနေ
အချိန် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒီမသာကြီးက ကိုယ့်အိမ်မှာအဖတ်တင်
ဦးမယ်”

ရင့်သီးသော စကားကြောင့် ယသော် ရင်ဘတ်ဖိကာ

“မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ကိုကိုရယ်၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို
ဧည့်တာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပါ။ ကိုကိုသာ ညဘက်တွေမှာဂျစ်ပစီလို
အောက်သွား ပြန်လာရင် အပေါင်းအသင်းပေါင်းစုံခေါ်လာနေတာ မဟုတ်
ဘူး”

ပြန်၍ ကြေးတိုက်လိုက်သဖြင့် နန္ဒဒေါသဖြစ်သွားပြီး ယသော့ကို မကျေမနပ် စွေကြည့်ကာ

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ငါ့ဘော်ဒါတွေက အချိန်တန် သူတို့အိမ်သူတို့ ပြန်သွားတာ၊ ဘာအကန့်မှမရှိဘူး။ ခု ဒီဟာက အဘိုးကြီးကို ယုံလက်ထဲရောက်မှ တစ်ခုခုဖြစ်ကြည့် အားလုံး အလုပ်တွေရှုပ်ကုန်မှာ”

မောင်နမနပ်ယောက်၏အခြေအတင်စကားပြောခန်းက ပြီးမှာ မဟုတ်၍ ယသော့ကပဲ အဆက်ဖြတ်ကာ

“ကဲ တော်ပြီ ကိုကို ယသော့က လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကူညီခဲ့တာ၊ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့အလုပ်မို့ ကိုကို ပြောသလို ဖြစ်စရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး”

အနိုင်ပိုင်းပြောကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာသော ယသော့ကို မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း နန္ဒတက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

“တောက်”

ညှော်ခန်းထဲတွင် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်၍ ထိုင်နေသော အဘိုးယသော့ အိမ်သူနှင့်အန်တီနု စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေကြပြီး အဘိုးအိမ်လိပ်စာကို ချောမေးနေကြသည်။

“အဘိုး ဖျော်ရည်လေးသောက်လိုက်ပါဦး”

အန်တီနု အဘိုးရှေ့သို့ ပန်းသီးဖျော်ရည် ဖန်ခွက်ချပေးရာ အဘိုး ယူသောက်လိုက်ပြီး

“အောင်မလေး အရသာရှိလိုက်တာ၊ ရင်ထဲမှာ အေးစိန်ချိုမွှေးသွားတာပဲ”

“အဘိုးအိမ်မှာရော အဘိုးမိန်းမက ဖျော်မတိုက်ဘူးလား” သတိမေ့နေသော အဘိုး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုရငြား ညည်းပတ်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အယ် အဘိုးက မိန်းမမရှိဘူး။ လူပျိုကြီး လူပျိုကြီး ဟဲ ဟဲ ဒေသု အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ”

အဘိုးစကားကြောင့် ယသော့ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ အသက်ကြီးလာ၍ ဦးနှောက်အာရုံကြောတွေ ချို့ယွင်းလာသော အဘိုးအိုကိုကြည့်ပြီး ယသော့ သနားမိတာတွေ အမှန်ပင်။

“ဟင် စနိုးဂိုက် စနိုးဂိုက်လေးပါလား”

အဘိုးထိုင်နေသော ဆိုဖာခုံဘေးနားသို့ လာထိုင်သော ကြောင်လေးကိုတွေ့သည်နှင့် လက်ထဲမှ ပန်းသီးဖျော်ရည်ခွက်ကို ကမန်းကမန်းချပြီး အငမ်းမရကောက်ချီလိုက်သည်။

“မင်းဘယ်တွေသွားနေတာလဲ ငါ့မှာမင်းကိုလိုက်ရှာနေတာကွ” ကြောင်ဖြူလေးကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ အလွမ်းသည်နေသော အဘိုးနှင့် ကြောင်ဖြူလေး၏ပတ်သက်မှုကို ယသော့ရော အိမ်သူပါ အံ့ဩကြသည်။

“ယသော့ အဘိုးက ဒီကြောင်ရဲ့ပိုင်ရှင်ထင်တယ်”

အန်တီနုအမေးကို ယသော့ ထင်ကြေးဖြင့်ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်

ပြီး

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် အန်တီနု၊ ဒါဆို ဒီအဘိုးက ယသော်
တို့အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တစ်အိမ်ကပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဂျာဖို့မခက်တော့ဘူး”
အိမ်သူ ခုမှပင် ဟင်းချနိုင်တော့၏။

အခန်း (၁၆)

“တွေ့လား မင်းအဘိုးကိုတွေ့လား ခြတ်သော”

“မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ နေရာတွေလည်းနဲ့နေပြီ”

ကားပေါ်မှ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်ခြေလှမ်းဖြင့် ဆင်းလာသော
ခြတ်သော၏မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေနှင့် မှန်မှိုင်း၍နေသည်။

“ကျွန်ုပ်ကွာ မင်းအဘိုး ဘယ်ကိုများသွားနေပါလိမ့်၊ သူ့မိတ်
ဆွတွေအိမ်ကိုရော စုံစမ်းပြီးပြီလား”

“အေး အားလုံးကို ဖုန်းဆက်မေးပြီးပြီ မလာဘူးတဲ့၊ နောက်
ပြီး မနေ့က လမ်းလျှောက်ထွက်မယ်လို့ပဲ ပြောတာ သူ့အသိအိမ်တွေ
သွားလည်မယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းကရော ဘာလို့လမ်းလျှောက်ထွက်ခွင့်ပေးတာလဲကွာ၊

ဒီလောက် သူငယ်ပြန်နေတဲ့အဘိုးကြီး တလွဲလုပ်တော့မှာပေါ့။

ကိုဇင်ထံမှ အပြစ်တင်စကားစထွက်လာသည်။

“အေးလေ လမ်းလျှောက်ထွက်ခိုင်းတဲ့ မင်းရဲ့အပြစ်ကိုက ကောင်းတော့ အံ့ပါရဲ့ အိမ်မှာတောင် ငြောင်းဆန်အောင်မွှေနေတဲ့မင်းအဘိုး လမ်းပေါ်ရောက်မှတော့ စိတ်ထင်တိုင်းလျှောက်သွားတော့မှာပေါ့။”

ဖြိုးပိုင်ကပါ ကိုဇင်လေသံနှင့်တစ်ထပ်တည်း။

“စိတ်ထင်တိုင်းလျှောက်သွားလို့ပဲ အိမ်ကိုတန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာရင် ကိစ္စမရှိဘူးကွ။ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်မလာဘဲ မတော် တရော်တွေနဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ညကလည်း ဘယ်မှာအိပ်ပြီး ဘယ်လိုစားလဲမသိဘူး။”

တစ်ယောက်တည်း တွတ်ပွတွတ်ပွ ညည်းညူကာ အဘိုးအ တွက် တော်တော်လေးကို စိတ်ပူနေမိတာတော့ အမှန်ပင်။ ကိုဇင်လေ ဖြိုးပိုင်ပါ မြတ်သောနှင့်အတူပိုင်းပြီး စိတ်ပူပေးနေကြသည်။

မြတ်သော အဘိုးကိုမတွေ့လျှင် မြတ်သော ခေါင်းကျိန်းဦး အရင်ဦးဆုံး အပြစ်ပြောမည်က မာမိပင်ဖြစ်သည်။

“မင်း မင်းမာမိ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာတဲ့လဲ”

“ဒီနေ့ညနေ ရာဇာမင်းကားနဲ့ ပြန်လာလိမ့်မယ်”

“မင်းဖုန်းဆက်လိုက်လို့လား”

“ငါ ငါလည်း အဘိုးကို တစ်ညလုံး ရှာမတွေ့တော့ စိတ်ပူ ထူပြီ မာမိဆီလှမ်းဆက်မိတယ်”

မျက်နှာငယ်ဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေသော မြတ်သော ကိုကြည့်ပြီး ကိုဇင်ရော ဖြိုးပိုင်ပါ သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြသည်။

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့လည်း မင်းအဘိုးပုံကို Facebook ပေါ်တင်ပြီး လိုင်းပေါ်က သူငယ်ချင်းတွေကို ရှာခိုင်းထားတယ်၊ တွေ့တာနဲ့ သူတို့ ငါ့ကိုပြောမှာပါ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ခုချိန်မှာတော့ မင်းအဘိုး က Fb မင်းသားကြီးပေါ့ကွာ”

“မင်းသားကြီးဖြစ်တာထက် မြန်မြန်ရှာတွေ့ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း ရတော့မှာပဲကွာ၊ ငါ့မာမိပြန်လာရင်လည်း ငါ့မှာအပွားခံရဦးမယ်”

အဘိုးမွှေသွားပုံများ မြတ်သော တစ်ယောက် ဟစ်တိုင်တက် ပြီးတော့သာ ငိုလိုက်ချင်တော့၏။

အခန်း (၁၀)

“အဘိုး ထမင်းစားလို့ရပါပြီ”

စန်းဝိုက်လေးကိုချီပြီး တီဗွီထိုင်ကြည့်နေသော အဘိုးသည် အန်တီနုအသံကြောင့် သမင်လည်ပြန်မော့ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားမ မျက်နှာဖြင့်

“ငါ့အိမ်ကို ပြန်တွေ့ပြီလား”

“ရှင်”

အန်တီနု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဪ နားမကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ငါ့အိမ်ကိုတွေ့ပြီလားလို့ မေးတာ”

လေသံမြင့်၍ ပြောလိုက်သော အဘိုး၏စိတ်သိပ်မရှည်ဟန် ကြောင့် အန်တီနု မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အဘိုးရယ် ဘယ်လိုလုပ်တွေ့ဦးမှာလဲ၊ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် တောင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မမှတ်မိရင် ကျွန်မတို့က ခုမှအဘိုးကိုမြင်ဖူးတဲ့ သူတွေလေ ဒီရပ်ကွက်ဆိုတာကလည်း ပိုက်ဆံရှိလူကုန်ထံတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်၊ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ပတ်သက်မှုရှိကြတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက် ပြီး ကျွန်မတို့က ပြောင်းလာတာလည်း မကြာသေးတဲ့ လူသစ်တွေ အဘိုးရဲ့ အဘိုးရဲ့အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့တောင် စကားဟဟပြောဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

သူငယ်ပြန်တာလား ဦးနှောက်ချိုယွင်းတာလား မသိသော အဘိုးကို အန်တီနု စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြရသည်။ အဘိုးကတော့ နားလည်မလည်မသိ၊ မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး

“ဒါဆိုရင် ငါ ပီစာစားချင်တယ်”

“ရှင် ပီစာစားချင်တယ် ဟုတ်လား”

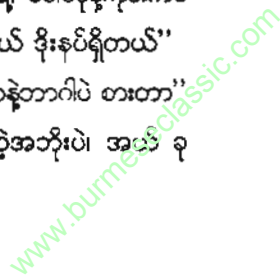
“ဟုတ်တယ် ငါက ပီစာသိပ်ကြိုက်တာ”

အန်တီနု တစ်ခါစိတ်ရှုပ်ရပြန်သည်။ အဘိုး စားချင်သော ပီစာက အိမ်မှာအဆင်သင့်မှမရှိတာ၊ တော်တော် အကောင်းကြိုက်တဲ့ အဘိုးဟု စိတ်ထဲက ဝေဖန်ပြစ်တင်လိုက်သည်။

“ဟိုလေ ပီစာတော့ အိမ်မှာမရှိဘူး အဘိုးရဲ့ ပေါင်ဖုန်ကိုမီးကင် ပြီး ထောပတ်သုပ်ထားတာရှိတယ်၊ ကွတ်ကီးရှိတယ် ဒိုးနပ်စ်ရှိတယ်”

“အာ အဲဒါတွေ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ငါက ပီစာနဲ့တာဝါပဲ စားတာ”

“ဟွန်း တော်တော် အကောင်းကြိုက်တဲ့အဘိုးပဲ၊ အဖေ ခု

ခုမှသေချာကြည့်မိတယ် ဒါ ဒါ နန္ဒရဲ့အဝတ်အစားတွေပဲ”

အန်တီနု မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး အဘိုးကိုယ်ပေါ်က အပြာနု ရောင်အော်တာရှုပ်နှင့်ဆင်စွယ်ရောင်ကွာတာအောင်ဘီအတိုကို အသေ အချာကြည့်ကာ အလန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။

အန်တီနု အမူအရာက ထိတ်လန့်နေသလောက် အဘိုးက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည့်ဟန်ဖြင့် ဂိုက်ပေးကြမ်းကာ တဟုတ်ဟုတ် ဖြင့် ရယ်ပြီး

“ဘယ်လိုလဲ ငါ အရမ်းမိုက်သွားပြီမဟုတ်လား ဟား ဟား ဟား”

“ဘယ် ဘယ်ကလာ မိုက်ရမှာလဲ၊ အဲဒါ ပြဿနာအကြီးကြီး ဖြစ်မှာ”

“မဖြစ်ဘူး စိတ်ချ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

အဘိုး၏စကားပင်မဆုံးလိုက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ နန္ဒခြေလှမ်းကျွဲ ကြီးဖြင့်ဝင်လာပြီး

“အန်တီနု ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ဗီဂိုကို ဘယ်သူမွှေးထားတာ လဲ မှစ်ကျဲနေတာပဲ”

အန်တီနု အဘိုးကိုဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး နန္ဒအမေးကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ နန္ဒပါ အဘိုးဆီအကြည့်ရောက်လွှား ပြီး

“ဟင် ဒီ ဒီအင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီက ကျွန်တော့်ဟာတွေပဲ ဟာကွာ

ဘာလဲ ဒီအဘိုးကြီးက ဘယ်ကလဲ”

သူ့အင်္ကျီကိုအဘိုးဝတ်ထား၍ ဒေါသဖြင့် အင်္ကျီကိုဆောင်ဆွဲ ညိုက်ရာ အဘိုးကိုယ်မှာယိုင်သွားသည်။

“ဟေ့ ဘာအဘိုးကြီးလဲ၊ ငါ့အသက်က ခုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော် ကျော်ပဲရှိသေးတာ မင်းရုပ်ကသာ အဘိုးကြီးရုပ်ပေါက်နေတာကွ”

“ဟ ဘာလှိုင်းကြီး လာခွပ်နေပါလား အန်တီနု ဒီအဘိုးကြီး က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်မွှေးပြီး ကျွန်တော့် အင်္ကျီတွေ ဝတ်ထားရတာလဲ”

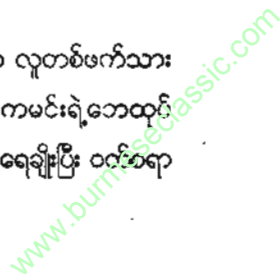
အန်တီနုကို မေးသော နန္ဒ၏အသံမှာ ဒေါသသံပါနေ၏။

“ဒီ ဒီလိုပါ တူလေးရယ်၊ ဒီအဘိုးက သူငယ်ပြန်အဘိုးကြီးပါ။ ယသော်နဲ့ အိမ်သူ ဈေးဝယ်ထွက်ပြီး ပြန်လာတော့ သူ့အိမ်သူ ပြန်မမှတ် တော့တဲ့ လမ်းမပေါ် ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေတာနဲ့ သနားပြီး ခေါ်လာ တာလေ”

“ဟာကွာ ယသော်တို့ကတော့ ဇယားရှုပ်တွေကို အိမ်ပေါ်ခေါ် တာပဲ”

ယသော်ကို မကျေမနပ် အပြစ်တင်နေသော နန္ဒကို အဘိုးဘု ချစ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“အံမယ် အံမယ် ဘာဇာတ်ရှုပ်လဲ မင်းကွာ လူတစ်ဖက်သား အဲလိုမျက်နှာသွေးသပ် မပြောသင့်ပါဘူးကွ၊ ငါကမင်းရဲ့ဘေထုပ် ဘေထောင့်တွေ အဝတ်ကိုဝတ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရေချိုးပြီး ဝင်းစရာ

မရှိလို့ ယူဝတ်ရတာ၊ အဲဒီအတွက် အော်ဂလီတောင်ဆန်သေး၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က သူများကိုယ်ပေါ်ရောက်ပြီးသား အဝတ်ကို ဝတ်ဖူးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ တကယ်အမှန်အကန် Brand တွေကိုမှ ဝတ်တဲ့သူကွ”

အဘိုးကြီးဟု မထင်ရလောက်အောင် လူငယ်ဟန်ဖြင့် မခံချို မခံသာ ပြောနေသောအဘိုးကိုကြည့်ပြီး နန္ဒ ဒေါသတွေ ဝန်းခနဲ ခုန်ထလာကာ အဘိုးနားသို့ ဆွေ့ခနဲရောက်သွားပြီး

“ဟာကွာ ဒီအဘိုးကြီး သူများအဝတ်လည်း ယူဝတ်ထားသေး တယ်၊ လူကိုလည်း စော်ကားတယ် ဟွန်း၊ ဟွန်းအရွယ်မတူလို့ပေါ့ကွာ အရွယ်သာတူလို့ကတော့ သွားတွေနောက်ခေ့ကရွံ့ထွက်ကုန်လောက်ပြီ”

“အေး ငါကလည်း မင်းလောက်ကို သနားလွန်းလို့ စာတောင် မဖွဲ့ဘူး၊ ရှင်းလား ဟား ဟား ဟား”

“အယ် အန် အန်တီနု တွေလား အန်တီနုအဘိုးကြီး လူကို စော်ကားနေတာတွေလား”

ဒေါသတကြီးနှင့် အန်တီနုကို တိုင်တည်ပြောလာသော နန္ဒကို ကြည့်ပြီး အန်တီနု ဘာပြန်ပြော၍ ပြောရမှန်းမသိ။

“အဲ ဟို ဟိုလေ သားရယ်”

“ဟာ ကြာပါတယ်ဗျား ဒီအိမ်မှာဆက်ပြီး ခေါ်မထားနဲ့တော့ ကျွန်တော်လုံးဝကို ခွင့်မပြုဘူး အန်တီနု၊ မိယသော် အမွှေစိန်မကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိမ်မှာနေရင်းက သူများအစော်ကားကို ခံနေရတာ”

“အေး ငါကလည်း မလောက်လေး မလောက်စားက စော်ကား

လို့ ခံရခက်သကွ”

“တော် တော်ကြပါတော့ နန္ဒ အန်တီနု တောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်၊ ဟိုလေ အဘိုးက သူငယ်ပြန်နေတဲ့သူမို့ နန္ဒကပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ကွယ်၊ ချောမှာလေ သူ့စကားသူ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်း သိရှာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“အောင်မယ် ဒီမှာအမိ လူကိုအဲလို အထင်စမောလ်တဲ့ စကား ချိုးနဲ့ မခိုမ့်ချပါနဲ့၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားက ဟောဒီအိမ်ကနေပြောရင် အင်းစိန် ပေါက်တောဝအထိ ရောက်ပါတယ်”

“ကဲပါ အဘိုးရယ် ကိုယ်နဲ့အရွယ်တူတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒက်ဖြစ်မနေပါနဲ့”

“ဖက်မဖြစ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ခပ်ခွာခွာပြောနေတာပါ၊ သူ့ကိုဖက်စရာ သား၊ ကျုပ်ချစ်သူ လီဒါဟေးမှ မဟုတ်တာ”

ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ အနိုင်ပိုင်းစကားတွေ ပြောနေသော အဘိုးနှင့်ဖက်ပြီး မဖြစ်ချင်တော့၍ နန္ဒ မကြည်ကြည့်ကြည့်ကာ တက် ဆစ်ချက်ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“တွေ့မယ် မိယသော် ဒင်းမွေ့လို့ အိမ်ပေါ်ကို အရူးတက်နေ သာ”

တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဝိုင်းရှာပေးကြတယ်”

“အမလေး ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပြီသားရယ်၊ ဒယ်ဒီက ဇိတ်သိပ်မှန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမှာ ကားတွေဘာတွေ အတိုက်ခံရလို့ အသက်ရှင်လျှောက်ရော ရှိပါဦးမလားကွယ်၊ မင်း ဆေးရုံတွေကိုရော စုံစမ်း ဦးပြီလား၊ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း စခန်းမှာ ဓာတ်ပုံပြပြီး အကြောင်းကြားထား ချာ”

မာမိပြောမှပင် ဆေးရုံတို့ စခန်းတို့ကို အကြောင်းကြားဖို့ သတိရ ဆော့၏။

“အဲဒီနေရာတွေကိုတော့ မစုံစမ်းရသေးဘူး မာမိ”

“ဪ မြတ်သောရယ် မင်းပေါ့ဆလိုက်တာ ကိုယ့်အဘိုးတစ် ဆယ့်ကလေးပျောက်သွားတာကို အဓိက နေရာတွေမှာ မစုံစမ်းဘဲ ဘယ်လို ခုနေသလဲကွယ်”

မာမိအပြစ်တင်လည်း ခံရတော့မည်မို့ မြတ်သော ဘာမှ စော ဘာ တက်မနေတော့။ မြတ်သောက မာမိလောက် အရည်ကြီးမှမတွေ့ ဆော့။

“ဒါဆို ခုပဲသွားရှာကြမယ်လေ မာမိ”

“အေးပေါ့ ရှာရမှာပေါ့၊ မင်းနယ့်ကွယ် ဒီအဘိုးတစ်ယောက် ဆေးပဲရိုတာကို သေသေချာချာ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူး၊ မင်းကရော ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

မာမိအပြစ်တင်သံတွေက စက်သေနတ်ပစ်သလို တဒက်ဒက်

အခန်း (၁၈)

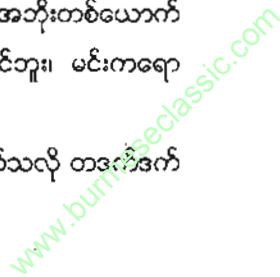
ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသည်နှင့် မြတ်သော ရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ ဒါဟာ မာမိပြန်လာတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

အပြေးအလွှား စဉ်းစားရင်း အိမ်ပေါက်ဝမှာရပ်ပြီး ကြိုလိုက် သည်။ ကားရပ်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ကားပေါ်မှ ပျာယိပျာယာ ဆင်းလာသည်။

“သား မင်းအဘိုး မင်းအဘိုးကို တွေ့ပြီလား”

အလောတကြီးနိုင်သော အမေးကိုဖြေဖို့ မြတ်သောမှာ အင်အားမရှိ။

“မတွေ့သေးဘူး မာမိ၊ သားလည်း ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးလိုက်ရှာနေ

၉၂ ◊

နတ်သမီး

ထွက်လာပြီမို့ မြတ်သော ခေါင်းတဖျင်းဖျင်းကုတ်လိုက်သည်။

မာမို့အဖေ အဆော့သန်တာကို မာမို့မသိတာဟု စိတ်ထဲကပင် ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၁၉)

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အဘိုးကိုပတ်ရှာထားရ၍ မြတ်သော လှုပ်ကို မလှုပ်ချင်တော့။ မာမို့ရှေ့မှာလည်း ကြာကြာမနေချင်တာမို့ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ပြီး ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း တွေကြောင့် ခေါင်းတွေပင် အုံ့ခဲ၍နေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးမှာအပ်ကာ မျက်လုံးအစုံကို ဖုံးတိတ်လိုက်သည်။

“ဘုတ်”

“ဟင်”

ဗိုက်ပေါ်ကို ကျလာသော အရာတစ်ခုကြောင့် မျက်နှာပေါ်မှ

ခေါင်းအုံးကိုဖယ်ပြီး ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံးဖြစ်နေ၍ ခုတင်ပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲထကာ ကျောက်စရစ်ဖြူဖြူခဲလေးကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ကျောက်ခဲပေါ် စာရေးထားတာပဲ”

ရှင် အိပ်ပြီလား ဟူသော စာတန်းကိုမြင်ကာ မြတ်သော ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ငေါက်ခနဲ ထလာလိုက်သည်။

ဟုတ်သားပဲ ခုတလော အဘိုးကိစ္စနှင့်အလုပ်တွေရှုပ်နေ၍ ယသော်နှင့်စကားမပြောဖြစ်ကြ။ သူ့ဘက်မှစတင်စိတ်ဖွဲ့လာမှပင် ယသော်နှင့်စကားပြောဖို့ အချိန်ပေးရမှန်း သတိရတော့သည်။

ပြတင်းပေါက်မှာထွက်ရပ်ပြီး ယသော်ကို လက်ပြလိုက်သည်။ ညဇာလအလင်းရောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖြန့်ကျက်နေ၏။

“ရှင်အိပ်နေပြီလား ယသော်ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်သွား ထင်တယ်”

“မပျက်ပါဘူး။ ကိုယ်မှ အိပ်မပျော်သေးတာ၊ အိပ်လို့လည်း မရပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကောင်မလေးနဲ့အဆင်မပြေဘူးလား”

“ဟာ ဘယ်ကလာ ကောင်မလေးဆိုလို့ အခု ကိုယ့်နဲ့ရပ်စကားပြောနေတဲ့ ယသော်မေဆိုတဲ့ကောင်မလေးပဲရှိတယ်”

“အို ယသော်က မြတ်သောကောင်မလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးပဲလေ”

“အဲလို ရှင်းရှင်းပြောပါလား။ ဒီကပြောတာက ရှင်ချစ်သူ ကောင်မလေးပါ”

“ဘယ်ကလာချစ်သူရှိရမှာလဲ၊ ပြောရင် ယုံပါ့မလား။ ကိုယ့်မှာ ခုချိန်ထိ ချစ်သူကိုမရှိသေးတာ၊ ယသော်ရော လရောင်အောက်မှာချစ်သူ ကို ထိုင်လွမ်းနေတာလား”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်သူတွေကိုယ်စီ ရှိ မရှိကို အစ်အောက်မေးနေသော အဖြစ်ကိုယ်စီကြောင့် စိတ်ထဲမှာပင်ကြိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

“ဟင်အင်း ယသော်လို ရောဂါသည်ကို ဘယ်သူကချစ်မှာလဲ လို့ နောက်ပြီး ယသော်က အချစ်ဆိုတာကို နားမှမလည်တာ၊ ချစ်ရမှာ လည်းကြောက်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ မကြောက်ပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ကြောက်စရာ မှမဟုတ်တာ ရင်ခုန်ဖို့ပဲ”

“အလဲ့ တယ်လားတဲ့ စကားပဲ၊ ရှင် ရင်တော့ခုန်ဖူးမှာပေါ့”

“အဟက် လူတိုင်းရင်ခုန်ဖူးတယ်၊ ရင်မခုန်ရင် ဘယ်လို အသက်ရှင်မလဲ ယသော်ရ ဟား ဟား ဟား”

ယသော်နှင့်စကားတွေပြောနေ၍ မြတ်သော၏ရှုပ်ထွေးနောက် တို့နေသောစိတ်တွေ ပြန်လည်၍ ကြည်လင်လန်းဆန်း၍လာသည်။

လရောင်အောက်မှာ ဟိုဘက်တိုက်နှင့် ဒီဘက်တိုက် ပြတင်းပေါက်ကိုယ်စီမှာရပ်ကာ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောရသည့်အရသာ

ကို မြတ်သော တန်ဖိုးထားနှစ်သက်တတ်လာ၏။

“အို ယသော်ပြောတာ အသက်ရှုတဲ့ နှလုံးခုန်သံကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှုကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရင်ခုန်သံကို ပြောတာ”

“ဒါဆိုရင် သေချာတယ်။ ခုချိန်ထိ အဲဒါ ခုချိန်မတိုင်ခင်အထိ အဲဒါလည်းမဟုတ်သေးဘူး။ ဟိုလေ ယသော်မေနှမတွေခင်အချိန်အထိ တော့ လုံးဝ လုံးဝကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားတယ်ဆိုတာ မရှိသေးဘူး”

အခွင့်အရေးရတုန်း ကမ်းလှမ်းလိုက်သော ရင်ခုန်သံသွယ်ပိုက် တောင်းဆိုသော စကားကြောင့် ယသော်ထံမှ ဘာစကားမှထွက်မလာဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ယသော်မျက်နှာလေး ပန်းရောင်သမ်းသွားနိုင်သည်မို့ အနီးကပ် မြင်ချင်သည့်ဆန္ဒတွေ ရင်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဒီတော့ ပြောလက်စနှင့်မထူးတော့ပြီမို့

“ယသော်ရော ကိုယ်နဲ့စကားပြောရင် ရင်ခုန်တာတို့ ဘာလဲ ဖြစ်လား”

“ရှင် ဘာတွေမေးနေတာလဲ”

ရှက်ရွံ့ရွံ့အသံလေးဖြင့် ဟန်လိုက်သည်။

သေချာပြီ ယသော် ရင်ခုန်နေတာ သိပ်ကိုသေချာသွားပြီ။

“ကိုယ်သိချင်လို့ပေါ့။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရေစက်က တောရေစက်မဟုတ်ဘူး။ ခုလိုတွေဆို ခင်မင်ခွင့်ရဖို့အတွက် ကိုယ်တို့ကို အိတ်

နီးချင်းတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတယ်။ ကြယ်တွေကိုထွက်ကြည့်ရင်း ဆုံဖြစ်အောင် ကိုယ်တို့ရဲ့စိတ်ကူးတွေကို ညှိဖျူခြင်းချပေးတယ်။ ဒီထက် ကံကောင်းတာက အိပ်ရုံမဝင်ခင်မှာ စကားတွေတစ်ညလုံး ထိုင်ပြော လို့ရတယ်”

ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တွင် တက်ထိုင်နေသော မြတ်သော ကိုကြည့်ပြီး ယသော်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။

“နောက်ပြီး ကိုယ်တို့ခုလို စကားအေးအေးဆေးဆေး ထိုင် ပြောလို့ရအောင် ကိုယ်တို့အိပ်ခန်းတွေ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီးတည့်နေတာပဲ”

“အင်း ဟုတ်တယ်နော် မြတ်သောနဲ့ ယသော်အခန်းက ဘာကယ့်နီးနီးလေးကြားထဲမှာ ဆယ်ပေလောက်ပဲကွာမယ် အဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“မနက်ဖြန် ယသော် ဘယ်သွားစရာရှိလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မြတ်သော”

“ကိုယ်လာလည်မလို့ပေါ့”

“အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ ငြင်းရမှာအားတောင်နာတယ်။ မနက်ဖြန် ယသော် အပြင်သွားစရာရှိတယ်။ ဟိုလေ ကြောင်ဖြူလေးရဲ့ ခိုင်ရှင်အတိုးလေး သူက အခု ယသော်အိမ်ကိုရောက်နေတယ်။ ယသော် အစ်ကို နန္ဒအဝတ်တွေ ယူယူဝတ်လို့ ကိုကိုနဲ့ပြဿနာတက်လို့ မနက်ဖြန် အတိုးအတွက် ဝတ်စုံနည်းနည်းသွားဝယ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်လာလို့မရဘူးပေါ့”

“ရတော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် ကိုကိုနန့်ရှိတယ်လေ၊ သူက ယသော်ခဲမြတ်သော ခင်ကြတာကို နှစ်မြို့မှာမဟုတ်ဘူး။ ယသော် အစ်ကိုက နည်းနည်းဆိုးတယ်”

“အင်းလေ လာခွင့်မရှိဘူးဆိုရင်လည်း ခုလို ညဘက်ကျမှပဲ စကားပြောကြတာပေါ့၊ ကိုယ်က ယသော်မျက်နှာလေးကို အနီးကပ် ကြည့်ပြီးစကားတွေပြောချင်တာ”

အခွင့်အရေးပေးတုန်း ရင်ထဲက စကားအချို့ကို အရိပ်အမြှက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်အိမ်က ကြွက်တွေ ငြိမ်းသွားပြီလား”

“အင်း ယသော်ကြောင်လေးကြောင့်ငြိမ်သွားပြီ”

“တော်သေးတာပေါ့ မငြိမ်သေးရင်လည်း နောက်ထပ်ငှားလို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြောင်ပိုင်ရှင် အဘိုးက သူပြန်ရင် သူ့ကြောင်ကိုသူပြန်ခေါ် သွားမှာပေါ့”

“ဧည့် ဒါဆိုရင် ယသော်ကို ယုန်လေးတစ်ကောင် လက် ဆောင်ပေးမယ် ယူမလား”

“ယုန် ဟုတ်လား၊ တကယ်ပေးမှာမို့လား၊ မြတ်သောအိမ်မှာ ယုန်လေးတွေ ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ အဲ ရှိပါဘူး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအိမ်မှာရှိတာ သူ့နဲ့

ယုန်တွေက သားပေါက်ထားတာ အများကြီးဆိုတော့ ကိုယ့်ကို လိုချင်ရင် သူလိုပြောတယ်၊ ယသော်လိုချင်ရင် ကိုယ်တစ်ကောင်လောက် ခေါ်လာ ခဲ့မယ်”

နောက်ထပ် ဒီထက်ပိုရင်းနှီးဖို့ အခွင့်အရေးရပြီမို့ ရုတ်တရက် ဆွက်လာသော အကြံကိုကျေးဇူးတွေတင်နေမိသည်။

“တကယ်ခေါ်လာပေးမှာလားဟင်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ယသော် အရင်လို အထီးမကျန်တော့ဘူး ဆိုနော်”

“ကိုယ်နဲ့တွေ့ပြီးမှတော့ ယသော်ဘဝ အထီးကျန်ဖို့မှမလိုတာ၊ ယသော်နားမှာ ကိုယ်အမြဲတမ်း အဖော်လုပ်ပေးမယ်”

“အင်း ယသော်လည်း ရှင်နဲ့ခင်ပြီးမှ ပျင်းဖို့အချိန်သိပ်မရှိ တော့သလိုပဲ၊ နောက်ရက်တွေမှာ ယသော်တို့ ခုလိုစကားပြောကြမယ် ဆို”

“အိုကေ”

“ဒါဆို ရှင်အိမ်တော့လေ၊ ယသော်လည်း ဆေးသောက်ရဦးမှာ”
တိုးဖျော့သော အသံရှင်လေးကို မြတ်သော မခွဲချင်သေး။
ဆီခွပ်စရာကောင်းသည့် ဒီလိုညမျိုးမှာ ယသော်အသံလေးကို အမျှင် မြတ် ကြားချင်နေသေးတာပါ။

“အင်းလေ ဆေးသောက်ချိန်ရောက်ရေပြီဆိုမှတော့ ယသော်

လည်း နားပါတော့၊ ပြတင်းပေါက်မှာ အကြာကြီး မတ်တပ်ရပ်နေရတာ
ညောင်းနေရောပေါ့”

“ညောင်းပေမယ့် ရှင်နဲ့စကားပြောရတာ ယသော် ပျော်တယ်”

“အဲဒီပျော်စရာတွေကို ကိုယ်အမြဲတမ်း ဖန်တီးပေးမယ် နော်
အိုကေ”

“အင်း ဒါဆိုတာ့တာ”

“ဘိုင့်”

ပြတင်းပေါက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ နှုတ်ဆက်စကားသံအဆုံး
လရောင်လွှမ်းသောညသည် ပြန်၍တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

ထိုညက မြတ်သောရော ယသော်ရော တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်
ကြပါ။

သူတို့ရင်ခုန်သံတွေကို သူတို့ပြန်ပြီး ဆန်းစစ်နေကြ၍ဖြစ်သည်။
ငိုးသားသူနစ်ဦး၏ပစ္စုပ္ပန်ထဲမှာ ကံတရားရဲ့စီမံရာကို စတိုင်ကျ
ကျလေးနေပြီး လောဘတကြီး မျှော်မော့လိုက်ရုံပေါ့။ အဲဒီအချိန်ကာလ
တစ်ခုဟာ ယသော်မျက်နှာလေးကို နမ်းခွင့်ကြုံတဲ့အချိန်ကာလတစ်ခုကို
ဖြစ်သည်။ ထိုညကို ရောက်လာဖို့အတွက် ရင်ခုန်သံတွေကို ပိုပြီးခိုင်ကန့်
အောင် အသက်သွင်းရဦးမည်။ ငြီးလျှင် ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားရမည်
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ပါးပြင်ကို နမ်းရှိုက်ဖို့ အာသိသပြင်းပြင်း
တာဟာ မြတ်သောအဖို့ ခုတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။
ကဲ ဘယ်လောက်ခမ်းနားလိုက်တဲ့ လောဘလဲလို့။

အခန်း (၂၀)

“ယသော် ယသော်ရေ ထတော့”

“အင်း ထပါပြီ အိမ်သူရဲ့ ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်လို့”
ခုတစ်ဘေးစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး နှိုးလိုက်သောအိမ်သူ့အသံ
ကြောင့် ယသော်မျက်နှာလေးတွေ လူးလွန့်လာပြီး လှဲအိပ်နေရာမှ
ထထိုင်လိုက်သည်။

“အိပ်မပျော်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့
သားဟင် အသက်ရှူမဝတာလား”

စိုးရိမ်တကြီး မေးလာသော အိမ်သူ့ကိုကြည့်ပြီး အိပ်ရာနီးစ
နက်ဝန်းဖောင်းဖောင်းလေးတွေ မှေးကျဉ်းအောင်ရယ်လိုက်ပြီး

“မဟုတ်ပါဘူး အိမ်သူရယ်၊ အသက်ရှူကျပ်တာမဟုတ်ပါဘူး
ရင်ခုန်နေတာ”

“ဟင် ရင်ခုန်နေတာ ဟုတ်လား၊ ရင်တုန်တာကိုပြောတာလား အေးပေါ့ ညက အိပ်ခါနီးမှ ဆေးသောက်လိုက်တော့ ဆေးအရှိန်ကြောင့် ရင်တွေအခုန်မြန်သွားတာဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ယသော့ကိုပြောတာပေါ့ ဆေးသောက်ရင် အစာလေးတစ်ခုခုစားပြီးမှ သောက်ပါလို့ပြောတာကို စကားနားမထောင်ဘူး၊ ယသော်လေးရယ်”

“ဪ အိမ်သူကလည်း ရင်ခုန်တာ ဆေးကြောင့်မဟုတ်ဘူး”

“အချစ်ကြောင့်လေ အချစ်ကြောင့် အဟင်း ခစ် ခစ် ခစ်”

ရှက်ရဲရဲဟန်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်နေသော ယသော့ကို အိမ်သူ တအံ့တဩကြည့်ကာ ရင်ဘတ်ကိုဖိလိုက်သည်။

“အို ဘုရားရေ အချစ်ကြောင့် ရင်တောင်ခုန်တတ်နေပြီ ဟုတ်လား၊ ဟယ် အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဘာအံ့ဩစရာကောင်းလို့လဲ အရွယ်ရောက်ပြီသူတိုင်း ရင်ခုန်တတ်ကြတာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ အရွယ်ရောက်ပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ ရင်ခုန်တယ်တို့ အချစ်တို့ဆိုတာကို လေသံတောင်မဟခဲ့ဖူးတဲ့ ယသော်က အခု အကြောင်းကို စပြောနေပြီဆိုတော့ အံ့ဩတာပေါ့လို့”

“မအံ့ဩနဲ့ ဒါသာဘာဝပဲ၊ အဲဒီအချစ်ကို ယသော်က လိုက်နာခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယသော့ရင်ဘတ်ထဲကို သူ့အလိုလိုဝင်လာတာ ဒါကို ယသော်က အလိုက်သင့်လေးကြိုဆိုလိုက်ရုံပဲ၊ ခုတော့ ယသော်ရင်ဘတ်ထဲက အချစ်တွေလွတ်ထွက်သွားမှာကို စိုးရိမ်တတ်နေပြီ”

“ဘုရား ဘုရား ခံစားမှုတွေက တော်တော်လေးကို ရင့်ထော်နေပြီပဲ၊ ဒါ ဒါဆို ညက အဲဒီအချစ်နဲ့ ဘယ်လိုရင်ခုန်ကြလို့လဲ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ဖက်နင်းခံရလို့လား”

ထင်ကြေးနှင့်ရမ်းသမ်းပြီး မေးလိုက်သော အိမ်သူစကားကြောင့် ယသော်မျက်နှာလေး ရဲဝသွားကာ

“ဟင် ဘာလို့ အဆင်တွေလာကျော်ခိုင်းနေတာလဲ၊ ယသော်တို့ အဲဒီအဆင့်ကိုမရောက်သေးပါဘူး၊ အဟင်း ညကလေ မြတ်သောနဲ့ ယသော်တို့ စကားတွေအများကြီးပြောဖြစ်ကြတယ်၊ မြတ်သောနဲ့စကားပြောရတာကို ယသော် နှစ်သက်တယ်”

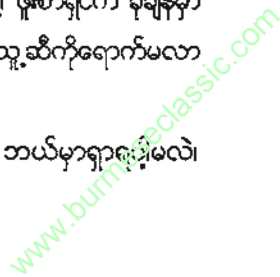
“ဘုရားရေ ညက စကားတွေပြောကြတယ် ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ နှစ်ယောက်သား ပြတင်းပေါက်ကနေရပ်ပြီး စကားတွေပြောကြတယ်၊ လရောင်ကို အတူခံစားကြတယ်”

“အမလေး ကြည့်နူးနေကြတယ်ပေါ့၊ မနာလိုတောင် ဖြစ်လာပြီဟယ်၊ အိမ်သူကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ကောင်လေး တစ်ယောက်တလေတောင် မတွေ့သေးတာပါလိမ့် ဟွန်း”

“အချစ်ဆိုတာ မျှော်လင့်တိုင်းဖြစ်မလာဘူး၊ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ လည်း ကိုယ့်ဆီကိုရောက်လာတတ်တယ် အိမ်သူရဲ့ ဖူးစာရှင်က ခုချိန်မှာ အိမ်သူနဲ့နီးတဲ့နေရာမှာမရှိသေးလို့ အချစ်က အိမ်သူဆီကိုရောက်မလာသေးတာပေါ့”

“ဟင် ဟုတ်လား ဒါဆို အဲဒီအချစ်ကို ဘယ်မှာရှာရမလဲ၊

အဲဒီအချစ်က ဘယ်နားလောက်မှာရှိမလဲ မသိဘူးနော်”

အားကိုးတကြီးလေးမေးလာသော အိမ်သူ မျက်နှာပေါ်မှာ အချစ်ကို လိုချင်တပ်မက်သယောင် ရှိနေပေမယ့် ယသော်လောက် လေးနက်မှုမရှိ။

တကယ်ဆို ယသော်ကသာ အချစ်ကို လိုလိုလားလား တောင့်တနေသူပါ။

မြတ်သောကို ယသော် တကယ်ချစ်မိနေတာပါ။

“အချစ်ဆိုတာ မတွေ့သေးခင်မှာ အဲဒီအချစ်ဟာ သူနဲ့ဘယ် လောက်အလှမ်းကွာဝေးတဲ့နေရာမှာရှိနေမလဲဆိုတာ ဘယ်သူက သိနိုင်မှာမို့လဲ အိမ်သူရယ်၊ ယသော်လည်း သိခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

ယသော်စကားကြောင့် အိမ်သူ ခပ်ဖွဖွရယ်ပြီး

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဆီကို အချစ်ရောက်လာမယ့် အချိန်ကိုပဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်တော့မယ်နော်၊ ခုလောလောဆယ် တော့ အိမ်သူနဲ့မနက်ခင်းစာ စားကြရအောင်၊ ယသော် ကြိုက်တဲ့အ တောင်ခေါက်ဆွဲလေးလုပ်ထားစာယ်”

“ဝါး တကယ်လား အဟင်း အဲဒါကြောင့် အိမ်သူကိုချစ်မေ ရတာ သိလား”

အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်သော အိမ်သူပါးပြင်လေးကို ချစ်စနိုးဆွဲလှ ပြီး ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

နံနက်ခင်း နေခြည်နွေးနွေးသည် ပြတင်းမှတိုးဝင်ဖြာကျလျှောက်

ရိုးပြုံး နံနက်ခင်း၏နေခြည်သည် ခါတိုင်းနေ့များထက် ပို၍တောက်ပလို့ နေ၏။

ယသော်အကြည့်တွေက မြတ်သောတို့အိမ်ဘက်ဆီသို့ ရောက် သွားပြီး မြတ်သောအခန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်မဖွင့်သေး၍ မြတ်သော တစ်ယောက် အိပ်ရာမှ မနိုးသေးဟု စိတ်မှာတွေးကာ မျက်နှာသစ်ရန် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ လိုက်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်နော် ယသော်၊ မေမေက အဆင်သင့်ပြင်ထား ပြီးတာ ကြာပြီ”

ယသော် အိပ်ရာကို စနစ်တကျဖြစ်ရန် ဝှမ်းစောင်ထူထူကြီးကို မှီခိုတင်မ၍ ခေါက်ရင်း လှမ်း၍သတိပေးလိုက်သည်။

“အင်းပါ သုံးမိနစ်ပဲစောင့်”

ယသော် သွားတိုက်နေသော အသံကြီးဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွန်းအော်ပြော၏။

ထိုစဉ် အိမ်သူအခန်းထဲသို့ နန္ဒဝင်လာသည်။

“ယသော်ရော”

ရေချိုးခန်းထဲမှာ မျက်နှာသစ်နေတယ်နန္ဒ”

“ဘာလဲ ခုမှ အိပ်ရာကနိုးတယ်ပေါ့”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“သူကတော့ စိမ်ပဲ၊ အိမ်မှာ အမွေစိန်ကိုခေါ်ထားပြီး သူနဲ့

ဘာမှမဆိုသလိုနေနေတယ်”

နန္ဒမုက်နာမှာ ဒေါသကြောင့် ခက်ထန်နေ၏။ အိမ်သူ နားလည်စွာဖြင့်စောင်ခေါက်နေရာမှ နန္ဒကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နန္ဒ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဟိုအဘိုးကြီးလေ ငါ့အခန်းထဲက ဗီဂိုကို ဖွယ်ထားလိုက်တာ ရုစရာမရှိတဲ့အပြင် ငါ့အကျိုးဘောင်ဘီတွေကိုပါ မတော်မရာ ယူဝတ်တယ်”

“အင်းလေ မနေ့က အဘိုးဖွယ်တဲ့နန္ဒရဲ့ဗီဂိုကို အိမ်သူကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး ရှင်းခဲ့ပေးပြီးပြီ”

အိမ်သူ စောဒက တက်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မောင်နှမဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် ယသော်ကိုတော့ ညီအစ်မအရင်းလို ရင်ထဲက နစ်နာကာကာချစ်ပေမယ့် နန္ဒကိုတော့ ကြည့်မရ။ မိဘတွေကနိုင်ငံခြားမှစီးပွားသွားရှာနေရပြီး သူကတော့ မိဘတွေရှာသမျှကို အကြောင်းပြုရုံအမျိုးမျိုးဖြင့် ထိုင်ဖြုန်းနေသည့် ဆန်ကုန်မြေလေး။

စိန်နားကပ်အရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်နေသူဖြစ်ပြီး ယသော်က စိတ်သဘောထား မဖြူစင်။ လူတိုင်းကို မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ မာနကြီးသည် ရန်လိုစိတ်လည်း အမြဲရှိသူမို့ အိမ်သူပင် တစ်ခါထဲနေပေမယ့် အရောတဝင်မရှိ။

နန္ဒကတော့ အိမ်သူ့ကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို သဘောထား၏။ အန်တီနုကိုလည်း အဒေါ်တစ်ယောက်လို မမြင်။ သူတို့ရဲ့အထိန်းထိ

တစ်ယောက်လိုပဲ မြင်သည်။

“နင်ရှင်းခဲ့ပြီးပေမယ့် ဒီနေ့ထပ်ဖွယ်ထားပြန်ပြီ၊ ငါ့စီဒီချပ်တွေ ချွေပြီး ငါ့ဖိနပ်တွေကိုလည်း ဖွယ်ထားတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရင်လာပြန်ရှင်းပေးမယ် နန္ဒရယ် နော်၊ ငါအခု ယသော်အိပ်ရာ သိမ်းနေလို့”

“လာရှင်းပေးရုံနဲ့ မရဘူး၊ အဲဒီအဘိုးကြီးကို အိမ်ပေါ်က နှင်ထုတ်လိုက်တော့”

“ဟင်”

ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်မရှိသော နန္ဒကို အိမ်သူ စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်ရင်း

အဘိုးအိုတစ်ယောက်က သူ့အိမ်သူမပြန်နိုင်လို့ လမ်းမှာဒုက္ခရောက်နေ၍ ကယ်တင်ထားရသည်ကို နန္ဒ ဘာကြောင့်မနှစ်ခြိုနိုင်တာလဲ၊ အဘိုး၏အပြုအမူတွေက သူ့ကိုစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည် ထားဦးတော့၊ လူတစ်ယောက်၏ဒုက္ခနှင့်ယှဉ်ချှင် ဒါဟာ ဘာမှမပြောပေလောက်။ ဒါကိုဘာကြောင့် သဘောထားမကြီးနိုင်တာလဲ။

တွေးရင်းဖြင့် နန္ဒ၏စိတ်သဘောထား နိမ့်ကျမှုကို အိမ်သူ ဖော်ဆုတ်လာသည်။

“ခဏလောက် လက်ခံထားရုံလောက်နဲ့ အိမ်သူတို့အတွက် ဘာများအကျိုးယုတ်သွားမှာလဲ နန္ဒရယ်”

“ဘာ ဘာများအကျိုးယုတ်သွားမှာလဲ၊ ဟုတ်လား အခု ငါ

အကျိုးယုတ်နေပြီလေ၊ ဒီအဘိုးကြီး အိမ်မှာဘယ်လောက်ပတ်ဖွေနေလဲ ဆိုတာ နင်တို့မသိလို့ ဒီအမေးမျိုး မေးနေတာလား”

နန္ဒ၏ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်သောအသံကြောင့် အိမ်သူ သဲကံမ ခပ်ဖွဖွကိုချကာ

“သိပါတယ် နောက်ဒါမျိုးမဖြစ်အောင် အိမ်သူ အဲဒီအဘိုးကို ပြောပါ့မယ်၊ နောက်တစ်ခါ နန္ဒအခန်းကိုမဝင်စေရဘူး”

“ငါလိုချင်တာ အဲဒီကတိကိုမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအဘိုးကြီးကို အိမ်မှာ မမြင်ချင်တာ”

“အဘိုးကို အိမ်မှာမမြင်ချင်ဘူးဆိုတော့ ကိုကိုကရော အိမ်မှာ အချိန်ပြည့်ရှိလို့လား”

ရေချိုးခန်းထဲမှ မျက်နှာသစ်ပြီး ထွက်လာသော ယသော်၏ အမေးကြောင့် နန္ဒရော အိမ်သူပါ ယသော်ကို ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက် ကြသည်။

ယသော်၏မထီမဲ့မြင်အမေးကြောင့် နန္ဒ၏ဒေါသကို ပို၍ ဆွလိုက်သလို ဖြစ်သွားကာ အနားရောက်လာသော ယသော်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ကာ

“ဒါ ငါ့အိမ်လေ၊ ငါ့ဟာငါ အချိန်ပြည့်နေချင်နေမယ်၊ မနေချင် မနေဘူး၊ ဒါကိုနင်ပြောစရာမလိုဘူး၊ အခု ငါပြောနေတာ ငါ့အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုအဘိုးကြီးအကြောင်း”

“ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို ခဏတူညီစောင့်ရှောက်ထားတာပဲ

ဘိုကို မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်ဘူးလား၊ စာနာစိတ်ကလေးတော့ ထားဦးမှပေါ့ တို့ကို ကုသိုလ်ရပါတယ်”

“မထားနိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီအဘိုးကြီး မျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်ဘူး၊ ဆက်ပြီး မြင်နေရဦးမယ်ဆိုရင် ဒယ်ဒီနဲ့မာမိဆီကို နင့်အကြောင်းတွေ လှမ်းတိုင်မယ်”

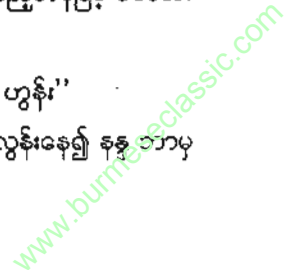
“ယသော်အကြောင်း လှမ်းတိုင်ရအောင် ယသော်က ကိုကိုလို ညှတိုင်းကလပ်တက် မိန်းမတကာနဲ့တွဲပြီး မာမိတို့ပွဲပေးနေတဲ့ငွေတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ထိုင်ဖြုန်းနေလို့လား၊ ရောဂါသည် ညီမလေးကို ဖေးမ စောင့်ရှောက်ရမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကိုယ့်ညီမက ကောင်းမှုကုသိုလ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အဘိုးကြီးကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ရင်း သူ့မိသားစု တို့ဝိုင်းရှာပေးနေတဲ့အလုပ်ကို အပြစ်ကြီးလို့ ယူဆရင်တော့ တိုင်လိုက် ဆို ကိုကိုရယ်၊ ယသော်ကလည်း ကိုကို့ဘဏ်အကောင့်ထဲမှာ ကိုကို့ငွေ တွေမရှိတော့တဲ့အပြင် ကိုကို့လည်ပင်းက စိန်လော့ကတ်သီးကိုပါ ဖဲဝိုင်း မှာ အပေါင်ဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာကို တိုင်လိုက်ရုံပဲ”

“ဘာ”

နန္ဒ၏ဘာဟူသော အသံကျယ်ကြီးကြောင့် အိမ်သူပါ ဇက် တလေးပုကာ လန့်သွား၏။ ယသော်ကတော့ မရှုသည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်အေး အေးပင်။

“တောက် တွေ့မယ် နင် ငါနဲ့တွေ့မယ် ဟွန်း”

တကယ်တမ်း သူ့အပြစ်တွေက ကြီးမားလွန်းနေ၍ နန္ဒ ဘာမှ

ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ကသာ ကျိန်းဝါးပြီး ယသော့အခန်းထဲမှ
ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနင်း၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဝုန်း”

အခန်းတံခါးဆောင်ပိတ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာ၏။

အခန်း (၂၁)

“အဘိုး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

စန်းပိုက်လေးကိုပိုက်ကာ ခြံထဲဆင်းသွားသော အဘိုးကို
အန်တီနု လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ခြံထဲမှာ လေကောင်းလေသန့်ထွက်၍ မလို့ ဒီအိမ်ထဲမှာ လေထု
ညှစ်ညှစ်နုနုပေးတယ်”

နန္ဒ ဆိုအာခံပေါ်ထိုင်ကာ ဘောလုံးကျွန်ုပ်တို့ဖတ်နေရင်းမှ အဘိုး
ကောင်းကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“တောက် ဒီအဘိုးကြီးတော့ကွာ”

အန်တီနု ဧည့်ခန်းထဲတွင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေရင်းမှ နန္ဒ၏
အော်ခေါက်သံကြောင့် အိမ်ထဲသို့ သုတ်ခနဲဝင်သွား၏။ မုန်တိုင်းက

အောက်လှည့်လာမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။

“စနိုးပိုက်လေးရေ ဒီနေ့ နေမသာဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ နှစ်ယောက် ခြံထဲမှာပဲ သာသာယာယာ နေကြမယ်၊ ငါတို့ရဲ့မင်းသမီး လေးက ဒီနေ့ငါ့အတွက် အဝတ်အစားအသစ်တွေ သွားဝယ်ပေးမှာ အဝတ်အစားအသစ်တွေရလို့ကတော့ ငါ့ကိုယ်ပေါ်က မကောင်းဆိုးဝါး အင်္ကျီတွေကို အမှိုက်ပုံသွားပစ်မှာ”

မထိတထိပြောနေသော အဘိုး၏စကားကြောင့် နန္ဒလက်ထဲမှ ဂျာနယ်ကို ဆက်တိစားပွဲပေါ်သို့ ဒေါသတကြီးပစ်တင်လိုက်သည်။

နန္ဒ ဒေါသကြီးနေသလောက် အဘိုးကတော့ မမူ၊ စနိုးပိုက် လေးကိုစကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင်ပြောနေ၏။

“တောက် အရှုံးကြီး ဒီအိမ်မှာမနေရအောင် ပညာပြုရသေးတာ ပေါ့ကွာ”

ထိုင်ရာမှထကာ အဘိုးရှိရာသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

နန္ဒ၏ခြေသံကြောင့် အဘိုးလှည့်ကြည့်သည်။

“အဘိုးလေကောင်းလေသန့်ရအောင် ကျွန်တော်နဲ့အဘိုး အပြင်ကို အတူတူထွက်လည်ကြမလား၊ ကောင်မလေးတွေ အများကြီး ရှိတဲ့နေရာလေ”

ကောင်မလေးတွေဆို၍ အဘိုးမျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ အဆောင် တောက်သွားသည်။ ပြီးမှမသက်သောအကြည့်ဖြင့်

“မင်းညာနေတာ ငါမသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ ဟောဒီ မိတ် ရဲ့မျက်လုံးက ကျွန်တော် ညာနေတာပါလို့ ပြောနေတဲ့အသံကို ငါ နား

ဆတ်ဆတ်ကြားနေရတယ်”

“ကျွတ် ဒီအဘိုးကြီးကတော့ နာချင်နေပြီ”

စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ အဘိုးကလည်း ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာ၊ အင်းလျားကန်ဘက်မှာ ကျွန်တော် ကောင်မလေးနဲ့ချိန်းထားတယ်၊ တစ် ယောက်ထဲသွားတွေ့ရမှာ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေလို့ အဘိုးကိုအဖော်ခေါ် တာ”

“ဪ လိုအပ်လာတော့ မင်းက ငါ့ကိုသတိရတယ်ပေါ့ ဟုတ် သား”

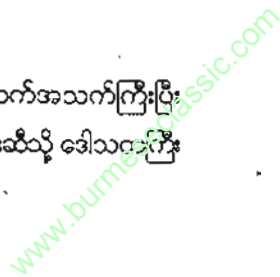
စိတ်ထဲမှ အဘိုးကိုရည်တူးနေပေမယ့် မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ဟန် ဆောင်ရယ်မောခြင်းကို ကောက်တစ်တစ်၍ထား၏။

“အဲ အဲလိုသဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး အဟဲ အဘိုးကို အသစ် အဆန်းလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ စေတနာနဲ့ခေါ်တာ”

“မလိုဘူး လုံးဝမလိုဘူး၊ ငါ့မှာအသစ်အဆန်းလေးရှိတယ်၊ ဘာဒီမှာ သူရှိရင် ငါ မပျင်းတော့ဘူး၊ မင်းနဲ့လိုက်ရင် ဒီအိမ်ကို ငါ ပြန်လာတတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အိမ်တောင် ခုထိရှာမတွေ့သေးတာ အဲ မဟုတ်မှလွဲရော မင်းက လူကုန်ကူးတဲ့အဖွဲ့ကလား”

“ဘာ ဒီ ဒီအဘိုးကြီးတော့ကွာ”

နန္ဒ လက်သီးတပြင်ပြင်ရှိပေမယ့် ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးပြီး အဘိုးအရွယ်ဖြစ်နေ၍ ဒေါသတုံ့ပြန်တီးကာ ကားဆီသို့ ဒေါသတုံ့ကြီး

လျှောက်သွားပြီး ကားစက်နှိုးကာ ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

နန္ဒ၏ကား ခြံထဲမှ ထွက်သွားတော့မှ အဘိုး တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း စနိုးဂိုက်လေးကို မြက်ခင်းပေါ်ချလိုက်သည်။

စနိုးဂိုက်လေးမှာ မြေကြီးပေါ်ရောက်သည်နှင့် လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှားတော့ကစားရင်း ခြံအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

“ဟာ ဟေ့ စနိုးဂိုက် စနိုးဂိုက်လေး”

အခန်း (၂၂)

ခြံထဲရှိခုံတန်းပေါ်တွင် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော မာမိုကို မြတ်သော ဘယ်လိုချွေးသိပ်ရမုန်းမသိ။ ချွေးသိပ်စရာစကားလုံးတွေက သည်း အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီမို့ မာမိ နားစင်တော့မည်မဟုတ်။

အဘိုးကိုရှာမတွေ့တာ ဒီနေ့နှင့်ဆိုလျှင် လေးရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်သည်မို့ မာမိသောကရတက်ပွေ့မည်ဆိုလည်း ပွေ့လောက်ပါသည်။

“ဒယ်ဒီ ခုလောက်ဆို ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေနဲ့ ကြုံနေရပြီလဲ သိဘူး မြတ်သောရယ်၊ စခန်းမှာ လူပျောက်တိုင်တာလည်းဘာမှ မထူး ဘူး၊ သတင်းစာထဲက လူပျောက်ကြော်ငြာကလည်း ဘယ်ကမှမဆက် ညယ်ဘူး၊ လောကကြီးထဲမှာ ဒယ်ဒီတစ်ယောက် အသက်ရှင်လျက်ရှိပါ သလားတောင် မသိပါဘူးကွယ်”

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုရင်း ငိုသံနောက် ပြောနေသော မာမိကို ကြည့်ပြီး မြတ်သောရင်ထဲမကောင်း။

“သားတို့လည်း ရှာနေတာပဲ မာမိရယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေအား လုံးလည်းဝိုင်းရှာပေးနေကြတာပဲ၊ အကြောင်းမထူးသေးလို့ ဖုန်းမဆက် ကြတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာမိတော့ ဒယ်ဒီကိုသာရှာမတွေ့တော့ရင် ဒယ်ဒီစိတ်နဲ့ လုံးပါးပါးမယ်ထင်ပါတယ်”

သားအမိနှစ်ယောက် ခြံထဲတွင် အဘိုးအကြောင်းပြောရင်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေချိန်မှာ အဘိုးသည် ခြံရှေ့မှာစနိုးဝိုက်လေးကို လိုက်ဖမ်းနေသည်ကို သားအမိနှစ်ယောက်လုံး မတွေ့ကြ။

အဘိုးသည်လည်း သူ့အိမ်ဆိုတာကို လုံးဝမမှတ်မိ၍ အိမ်ဖက် သို့ပင် ယောင်၍မျှပင်လှည့်၍မကြည့်။

“ဒါနဲ့ သားသူငယ်ချင်းတွေကို ရန်ကုန်မြို့တွင်းထဲက ဆေးကု တွေမှန်သမျှကိုရောလိုက်စုံစမ်းခိုင်းပြီးပြီလား”

“ဆေးရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ရေခဲတိုက်တို့ သင်္ချိုင်းကုန်းတို့မှာ တောင် လိုက်ရှာခိုင်းတာ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းတွေရှိပေမယ့် အဘိုးမပါဘူး”

“အမလေး အဲလိုမပြောစမ်းပါနဲ့ မြတ်သောရယ်၊ ကြားရတာ မာမိရင်ထဲ မချီလွန်းလို့ပါ”

“အဘိုး ခြံထဲပြန်ဝင်လေ၊ အပြင်မှာ ကားတွေနဲ့ ယသော် ဒီဘက်အိမ်ခဏလတာ မကြာဘူး ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

ယသော်အသံကြည်ကြည်လေးကို ကြားလိုက်၍ မာမိနှင့် သောကပွေနေရင်းမှ ခြံဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသော ယသော်၏နောက် ကျောပြင်ကိုလှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

သောကကို ခဏဘေးချိတ်ကာ ခြံဝသို့ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် သာခဲ့လိုက်သည်။ ခြံဝတွင် ယသော် လူခေါ်ဘဲလ်အနိပ်နှင့်သွားဆုံ၍ လူခေါ်ဘဲလ်ကို ဆက်မနှိပ်တော့ဘဲ မြတ်သောကို ပြုံးကြည့်သည်။

“ယသော် လာ အထဲဝင်၊ အတော်ပဲ မာမိလည်းရှိနေတော့ ဇိတ်ဆက်ပေးရအောင်”

ဘာကိုစွဲလဲဟု မေးမနေတော့ဘဲ မလာစဖူး အလာထူးသော ယသော်ကို ခြံထဲသို့ ပျာပျာသလဲ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ကြုံတုန်း မာမိနှင့် ဇိတ်ဆက်ပေးမည်ဟူသော အကြံနှင့်ဖြစ်သည်။

“ယသော် မြတ်သောဆီကိုအကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်း ချင်လို့ပါ”

“အင်းပါ လာ ယသော်အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆိုကူညီပေးပြီး သား”

အဘိုးအတွက် သောကအချို့ ယသော်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဆီဝေးဝေးကို နောက်ဆုတ်ကုန်ကြသည်။

“မာမိ ဒါ ဘေးခြံကတိုက်ကို ပြောင်းလာတဲ့ ယသော်မေ သေ”

အဘိုးအတွက် ရတနာပွေနေပေမယ့် မျက်စည်စက်လက်ကြားမှ ယသော့ကို ခပ်ဖျော့ဖျော့လေး ပြုံးပြရာ၏။

“အေးကွယ် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အန်တီလည်း အမှု ကိစ္စနဲ့ နယ်ရောက်နေလို့ အိမ်နီးနားချင်းအသစ်တွေ ပြောင်းလာတာ မသိလိုက်ဘူး၊ ဘာလိုအပ်လဲ သမီး၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီကို ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ယသော့ကလည်း မြတ်သောဆီမှာ အကူ အညီလေးတစ်ခုလာတောင်းတာပါ၊ ဟိုလေ အန်တီတို့မှာလည်း သော့က အချို့ရှိနေတယ် ထင်တယ်၊ ယသော့ နောက်မှပဲ အကူအညီလာတောင်း ပါတော့မယ်”

အငိုမျက်နှာဖြင့် ဧည့်ဝတ်ကျနေသော ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းမိ ဖော်ရွေမှုသည် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပေမယ့် ယသော့ဘက်က အလိုက်သိ ရမည်။

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ အန်တီအဖေရယ်လေ လမ်းလျှောက် ထွက်သွားလိုက်တာ အိမ်ကိုပြန်မရောက်တာ လေးရက်လောက်တောင် ရှိပြီကွယ်၊ ရဲစခန်းတွေ ဆေးရုံတွေ သတင်းစာတွေထဲမှာလည်း ကြော်ငြာ သင့်တာ ကြော်ငြာ၊ စုံစမ်းသင့်တာ စုံစမ်းနဲ့ နည်းပေါင်းစုံနေပါပြီကွယ်၊ ခုချိန်ထိကို ဘာသတင်းမှ မထူးသေးပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း စကားအဆုံးမှာ ယသော့မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်း စက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ယသော့ ကိုယ့်အဘိုးက အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်

နေပြီဆိုတော့ ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်အားချို့ယွင်းပြီး ငယ်မူပြန်နေတာလေ၊ အသိနဲ့သတိ သိပ်မကပ်တော့ သူထင်ရာတွေလျှောက်လုပ်တတ်တဲ့အကောင် ခို့တယ်”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ မြတ်သောရယ်၊ ယသော့လည်းလေ အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ မြတ်သော့ကို လာအကူအညီတောင်းတာ”

ယသော့စကားကြောင့် မြတ်သော့ရော ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းရော အားတက်သရော ဖြစ်သွားကြကာ

“ဟင် ဒါဆို ယသော့ ကိုယ့်အဘိုးကို သိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ပြောပါ ပြောပါဦး ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့လဲကွယ်”

“ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသေချာဘူး အန်တီ၊ ဟိုလေ အဲဒီအဘိုး က သူ့အိမ်ကို သူမမှတ်မိတော့ ဘယ်ကိုပြန်ရမှန်းမသိ လမ်းလယ်ခေါင် နှာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေလို့ ယသော့အိမ်ကိုခေါ်လာပြီး အိမ်မှာစောင့် ရောက်ထားတာပါ၊ နေဦး ယသော့ဖုန်းထဲမှာ အဘိုးပုံကိုရှိက်ထားတယ်”

လိုအပ်လျှင် စုံစမ်း၍ရအောင် အဘိုးပုံကို ဖုန်းထဲမှာထည့်ရှိက် သားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းထဲမှပေါ်လာသော အဘိုး၏ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာ ကိုမြင်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ထမုန်းမိမတတ် ဝမ်းသာသွားကာ

“ဟယ် ဒါ ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီပဲ”

“ဟား တော်ပါသေးချဲ့ မာမီရာ၊ သားတို့အဘိုးကို ပြန်ရှာတွေ့

ဒီ”

www.burmeseclassic.com

“ရှင် တ တကယ်ပဲ မြတ်သော့ချဲ့အဘိုးလားဟင်”

ယသော်ပင် အံ့ဩလွန်း၍ မျက်ဝန်းအရောင်လေးတွေ ခါတိုင်း ထက်ပို၍ တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပလာသည်။ သူဟာ မြတ်သော့အတွက် အကောင်းဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပေးခဲ့မိပြီပဲ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မြတ်သော့ရယ်၊ အဘိုးအရမ်းကံကောင်း တာပဲ၊ နောက်ပြီး ထူးလည်းထူးဆန်းတယ်၊ စောစောကပဲ စန်းစိုက်လေး မြတ်သော့တို့ခွဲရှေ့ရောက်နေလို့ အဘိုးလိုက်ဖမ်းနေသေးတာ၊ အန်တီရော မြတ်သော့ရော မတွေ့လိုက်မိကြဘူး။ အဘိုးကလည်း ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကို ရောက်နေတာတောင် မမှတ်မိဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒယ်ဒီကလေး အသက်ကြီးလာတော့ မှတ်ဉာဏ်စွမ်းအားတွေလျော့ပြီး ဖြစ်စဉ်အချို့ကိုမေ့ချင်ရင်လည်း ချက်ချင်း မေ့သွားတတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးကိုတော့ ကျေးဇူးတင်တယ် ကွယ်၊ အဲဒီကျေးဇူးတရားက ကြီးမားလွန်းလို့လေ ဘယ်လိုမှဆပ်လို့တောင် ကျေမှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တကယ်ကိုနတ်သမီးလေးတစ်ပါး ဖန်ဆင်းပြီး ဒယ်ဒီကို ကယ်တင်လိုက်သလိုပဲ”

ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း၏ အသံမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ တုန်အက်ကာ မျက်ရည်များပင် ဝဲ၍လာသည်။

မြတ်သော့ဆိုလျှင်တော့ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။ သူသိပ်ချစ်မိ နေသော ယသော်ဟာ စိတ်ထားဖြူစင်မှုန်မြတ်ပြီး ကယ်တင်ရှင်နတ်သမီး လေးတစ်ပါးလို့တောင် တင်စားလိုက်ချင်သည်။

“ဒါ ဒါဆို အန်တီတို့ ဒယ်ဒီဆီလိုက်ခေါ်ရင်အောင်လေ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ လာလေ အန်တီ အဘိုး ခုလောက်ဆို ခြံ ထဲမှာ စန်းစိုက်လေးနဲ့ ဆော့နေလောက်ပြီ”

ယသော်အိမ်သို့ သားအမိနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်သော ခြေလှမ်း တွေဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ယသော်ရင်ထဲက ပီတိတွေကတော့ ချိုမြိန်နေလိုက်တာ ပြော နှယ်ရာမရှိ။

အခန်း (၂၃)

“ဟင် မင်း မင်း ငါ့မြေး မြတ်သောမဟုတ်လား။ အယ်ဒင်ငြိမ်းချမ်း ငါ့သမီး”

သမီးနှင့်မြေးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရ၍ အဘိုးမျက်နှာမှာ အားတက်ပျော်ရွှင်သွားပုံဖြင့် မြတ်သော နားသို့ ဝမ်းသာအားရလျှောက်လာသည်။

“ဒယ်ဒီ အမလေး ဒယ်ဒီရယ် မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ပြန်တွေ့ရလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“အဘိုး ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ငါက ဟိုနားဒီနား လျှောက်သွားတာ မင်းတို့က ငါ့ကို သာလားမခေါ်ကြတာလဲ။ ငါက ပြန်လာဖို့ ငါ့အိမ်ကို ငါ့မမှတ်မိဘူး။ မြတ်တတ်လို့ ဒီမှာနေနေတာ”

ပြောရင်းဖြင့် အဘိုး တပတ်ပတ်နှင့်ငိုချတော့၏။

“မပိုပါနဲ့တော့ ဒယ်ဒီရယ်၊ ငြိမ်းရောက်လာပြီပဲ။ နောက်တစ်ခါ ဒယ်ဒီ သွားချင်တဲ့နေရာကို ငြိမ်းလိုက်ပို့ပါမယ်။ ဒယ်ဒီတစ်ယောက်ထဲ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့နော်”

အန်တီနုနှင့်အိမ်သူ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ မြတ်သော တို့သားအိမ်ကို အဘိုး၏မိသားစုဟုတန်းပြီး သဘောပေါက်သွားကာ

“ယသော်လေး ဒါ အဘိုးရဲ့မိသားစုလား”

အန်တီနုအမေးကို ယသော် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် အန်တီနု ယသော်တို့က အဘိုးရဲ့မိသားစုကို အဝေးကြီးမှာလို ထင်နေကြတာလေ။ မြတ်သောမှာ အဘိုးရှိတယ်ဆိုတာ သည်း လုံးဝကိုမသိမြင်လည်း မမြင်ဖူးတော့ ပြန်မပို့မိဘူး။ ခုတောင် အဘိုးပုံကိုပြဖို့ မိသားစုရှာဖို့ မြတ်သောကို အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုပြီး သွားတာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အန်တီကလည်း အဘိုးရဲ့သောကကြောင့် နေတဲ့အချိန်လေ”

အရှည်ကြီးရှင်းပြနေသော ယသော်၏အသံလေးမှာ ပီတိလှိုင်း တွေဖြင့် လှိုက်ခါနေသည်။

“ဒါဆိုရင် အဘိုးကို ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ရတော့မှာပေါ့နော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို အိမ်သူတို့ကို မပျင်းအောင် ပျော်စရာ တွေပြောတတ်သော အဘိုးနှင့်ခွဲရတော့မည်ဆိုတော့ အိမ်သူ စိတ်မ တောင်းဖြစ်မိသည်။

“အန်တီက အဘိုးအတွက် အရမ်းကို စိတ်သောကရောက်နေတာလေ-အိမ်သူရဲ့၊ မိသားစုတွေ ပြန်ဆုံကြပြီဆိုတော့ အဘိုး အိမ်ကို ပြန်ရတော့မှာပေါ့”

“အဘိုး ပျော်လား၊ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ပြန်တွေ့ရလို့”

အန်တီနအမေကို အဘိုးခေါင်းညိတ်ဖြေရင်း

“ပျော်တယ် ဒီမှာနေရတာလည်း ပျော်တယ်၊ ဟိုဂျစ်ပစ်ကောင်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာလည်းပျော်တယ်၊ စနိုးဝိုက်လေးနဲ့ကစားရတာလည်း ပျော်တယ်၊ ဒီက ညီမလေးချက်ကျွေးတဲ့ထမင်းဟင်းတွေ စားရတာလည်း အရသာရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင် မပြန်နဲ့လေ၊ အဘိုးရဲ့ အိမ်သူတို့နဲ့ပဲနေပေါ့၊ ဟိုဘက်ခြံ ဒီဘက်ခြံဆိုတော့ နှစ်အိမ်ခွနေပေါ့”

အဘိုးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်မှုနှင့်ပြောဆိုမေးမြန်းနေကြ၏။

“အင်း၊ မပြန်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်လေ မြတ်သောရော ဒီမှာလာနေလိုက်ပါလား၊ ဒီကောင်က အားရင် ဒီဘက်ခြံကို မှန်ဘီလူးနဲ့အမြဲချောင်းနေတာ၊ ဒီကောင်သာ ဒီမှာလာနေရင် ချောင်းစရာမလိုတော့ဘူး”

ပြုန်းခနဲ ပြောချလိုက်သောစကားကြောင့် မြတ်သော မျက်နှာဖြတ်ရိုက်ခံလိုက်ရသလို ရှိန်းခနဲ ထူပူ၍သွားသည်။

“ဟာ အ အဘိုး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲဗျာ”

“နို့ မင်းမချောင်းလို့လား”

“ဟာ တော် တော်ပါ အဘိုးရော၊ မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့” အရှက်ပြန်းပြန်းကွဲပြေမို့ ကြောက်ကန်ကန်၍ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

ရှက်ရွံ့ထူပူကာ ပလုံးပထွေး ငြင်းဆန်နေသော မြတ်သောကို ကြည့်ပြီး ယသော်နှင့် အိမ်သူ တစ်ခပ်ခပ်ရယ်လိုက်ကြသည်။

မြတ်သော ရှက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပင် မနေရဲတော့၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေးလာခဲ့လိုက်သည်။

အဘိုးတို့ကတော့ အမြဲတမ်း မွေ့နေတော့တာပဲ။

“မဟုတ်မှလွဲရော မီးနေသည့်လို ရွေးအောင်းနေတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

ကိုဇင်နှင့်အတူ ဖြိုးပိုင်ကပါ ဝင်ပြီး ပင့်ပေး၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ အကြောင်းရှိလို့ပါ”

“ဘာအကြောင်းလဲ ငါတို့ကိုပြော”

“ငါချောင်းကြည့်တဲ့ကိစ္စကို ငါ့အဘိုးဖွဲ့လိုက်လို့ကွာ၊ ငါ့မှာ သဘောနဲ့လုံးဝ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘူးဖြစ်နေတယ်”

မြတ်သောစကားကြောင့် ဖြိုးပိုင်ရော ကိုဇင်ရော ပြုံးဖြိုးဖြိုး ချက်နှာကြီးတွေဖြင့် အနားကိုတိုးလာကြပြီး

“ချောင်းတော့ ဘာမြင်ရလဲ မိုက်လား၊ ဟေ့ကောင် မင်းက ဒါမျိုးကျတော့ တစ်ယောက်ထဲ ခံစားတယ်၊ ငါတို့ကိုတောင် သံချောင်း ခေါက်ဘူးကွာ၊ ဖြိုးပိုင်ဆို မနေဘူး မျှဝေခံစားတယ်”

“အေးလေ ဘယ်လိုလဲ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဘာမှမပါဘဲ ကိုယ် ဆုံးတီးလေး ရေချိုးတဲ့ပုံကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရေချိုးပြီး ဘော်လီအင်္ကျီ ဆတ်နေတဲ့ပုံကိုချောင်းတာလား၊ ဟီး ဟီး ပြောစမ်းပါကွာ ရင်တွေတောင် ဘာဆတ်ဆတ်ခုန်လာပြီ”

ကိုဇင်နှင့်ဖြိုးပိုင် စကားကြောင့် မြတ်သော ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ် သွားကာ

“ဟာ ဒီကောင်တွေ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ငါ့ကို အဲဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ ကလေးကချေ နာဘူးကောင်များထင်နေလား ဟာမံ၊

အခန်း (၂၅)

တစ်ရက်နှစ်ရက်နှင့်လည်း ရှက်စိတ်မပြယ်သဖြင့် အိပ်ခန်း ပြတင်းတံခါးကိုပင် လုံးဝမဖွင့်မိတော့။

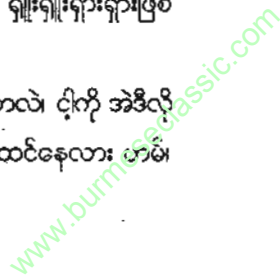
ယသော့ကို တွေ့ချင်စိတ်တွေ မျှိုသိပ်ထားရသည့် ခံစားမှုသည် မြတ်သောအဖို့ တော်တော်လေး စိတ်ပင်ပန်းစရာကောင်းလွန်း၏။

ဖြိုးပိုင်နှင့်ကိုဇင်တို့ရောက်လာကြပြီး အခန်းပြတင်းပေါက်ကို မပြောမဆိုဖွင့်လိုက်သဖြင့်

“ဟေ့ ဟေ့ကောင်တွေ မဖွင့်နဲ့၊ မဖွင့်နဲ့”

အထိတ်တလန့်ဟန်ဖြင့် တားလိုက်သောကြောင့် တံခါးချပ် နှစ်ချပ်စလုံး ဖွင့်လိုက်သော ကိုဇင် မြတ်သောကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ဒီလောက်အလင်းရောင်မဝင်ဘဲ မှောင်ပိန်းနေတာကို ဘာလို့မဖွင့်ခိုင်းရတာလဲ၊ လေတိုးခံရမှာစိုးလို့လား”

အဲဒီပုံတွေကြည့်ချင်မှတော့ ငါ့ဟာငါ အင်တာနက်ထဲမှာ ထိုင်ကြည့်တော့ မှာပေါ့။ ငါကြည့်တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အလှကို အနီးကပ် ခံစားကြည့်ရုံသက်သက်။ အဲဒါကလည်း ယသော့ကိုမြင်ပြီး ငါ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားလို့သာ ငါ ခုလိုနိုးကြောင်နိုးဝှက် ကြည့်ဖြစ်တာ ခုဆို အဲလိုကြည့်စရာတောင် မလိုတော့ဘူး။”

“ဟ တယ်ဟုတ်ပါလား။ နိုးကြောင်နိုးဝှက်မဟုတ်ဘဲ ပေါ်တင် ကြည့်လို့ရသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ငါတို့ညတိုင်း စကားတွေအများကြီးပြောကြ တယ်။”

“ငါး စိတ်ဝင်စားစရာ တော်တော်ကောင်းလာပြီကွာ ဟောကောင် ငါတို့ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်ကြမယ်။ အိမ်ကိုမပြန်ဘူးကွာ။”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖြိုးပိုင် အိပ်ရာပေါ်ကို ဘုန်းခနဲ လှဲအိမ် ပစ်လိုက်သည်။

“မရဘူး ဟောကောင် ငါ့အိမ်မှာမင်းတို့ကို ညအိပ်လက်ခံလို့ မရဘူး။ ငါတို့ဖီလင်ဖျက်တယ်။ ငါ ဒီည ယသော့နဲ့တွေ့မယ်လို့ အရဲစွန့် ပြီး တွေးထားတယ်။”

“ဒါနဲ့များ တံခါးဖွင့်တာကို ဘာလို့ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေ တာလဲ။”

“ဒါကတော့ နေ့ခင်းဘက်ကြီးမှာ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ပဲ ကွာ ညဘက်ကျတော့ ငါတို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အသေးစိတ်

မြင်စရာမလိုဘူး။ ဒီတော့ ငါ့အမှားကိုလည်းမျက်နှာမပူဘဲနဲ့ ရှင်းပြလို့ ရတယ်။”

“ဪ အကြံကကြီးလိုက်တာ။”

ကိုဇင် ခနဲပြီးရဲ့ပြောသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ မှတ်တောင်ထားရဦးမယ် ဟွန်း။”

“ဒါဆို မင်းညကျရင် ငါတို့နဲ့ ကလပ်ကို မလိုက်ဘူးပေါ့။”

ကိုဇင်အမေးကြောင့် မြတ်သော ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းခါပြ လိုက်ပြီး

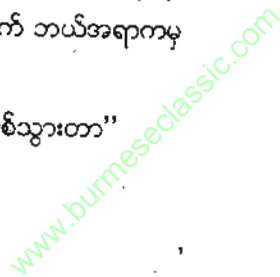
“ငါ့မာမိ ပြန်ရောက်နေပြီလေ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းတို့နဲ့

လိုက်ကဲလို့ရတော့မလဲ။ နောက်ပြီး ကလပ်တက်တာကမှ ပိုက်ဆံလည်း ဘုန်း မျက်စိလည်းရှုပ် အခန့်မသင့်ရင် ရန်ပွဲလေးက နှံ့ရသေးတယ်။ ငါ့ဟာငါ အိမ်မှာနေပြီး ယသော့နဲ့စကားတွေပြောရတာကမှ ပိုပြီးရင်ခုန် ရောကောင်းပါတယ်ကွာ။”

ကလပ်တက်ဖို့ အစောကြီးကတည်းက ငါသနာမပါသူပီပီ အကြောင်းပြချက်ပို၍ ပေးလို့ကောင်းသွားသည်။

တကယ်ဆို မြတ်သောက ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။ သိပ်ပြီးချစ်စရာကောင်းတာ စိတ်နှလုံး ဖြူစင်သူ ယသော့ကိုချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ အခွင့်အရေးလောက် ဘယ်အရာကမှ အရေးမကြီး။

“ခုဆို ငါ့မာမိကပါ ယသော့ကို အရမ်းချစ်သွားတာ။”

“အဘိုးကို ကယ်ထားလို့ မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ ငါကပါ ယသော့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ သိတော့ ငါ့ထက်မာမီက ပိုပြီး တက်ကြွနေတာကွ၊ ချစ်သူတွေဖြစ်အောင် မြန်မြန် ကြိုးစားတဲ့၊ မိသားစုသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ပေးမယ်တဲ့”

“ဒါဆို မင်းရဲ့ကြိုးစားမှုပဲ လိုတော့တာပဲ၊ အေးလေ ယသော့ မေလို အေးချမ်းတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကိုသာ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်း ကံကောင်းပါတယ်”

ကိုဇင်ရော ဖြိုးပိုင်ရော မြတ်သောကို အတိုက်အခံ မပြောကြ တော့၊

ယသော့မေဆိုသော မိန်းကလေး၏တန်ဖိုးကို သူတို့လည်း သိထားပြီးနေမှတော့ အားပေးကူညီရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

အခန်း (၂၅)

“သားရေ ရေချိုးတော့လေကွယ်”

မြတ်သော ရေချိုးဖို့တစ်ခါမှ မတိုက်တွန်းဘူးသော မာမိသည် အချိန်လုံး ရေချိုးဖို့ကြိုးပဲ ပြောနေ၍ မြတ်သော အံ့ဩနေသည်။

“မာမိ အရင်က သားကို ရေချိုးဖို့ တစ်ခါမှမပြောဖူးပါဘူး။ ခုနေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ ဒေါင်ချာဆိုင်၊ နေလို့ ကိုယ့်သား မင်းစားပြီးပြီလား၊ ရေချိုးပြီးပြီလားဆိုတာတောင် စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ တတ်တဲ့ ဒီနေ့ကျမှ ထူးထူးခြားခြား ရေပဲချိုးခိုင်းနေတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကြောင်းပြချက်လေး ဘာလေး ရှိလား မာမိ”

မြတ်သော အမေးကြောင့် ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ခပ်သဲ့သဲ့လေး သိတာ

“ရှိတာပေါ့ သားရဲ့ သားမာမိက ဘယ်အလုပ်မဆို အကြောင်း မှပေးမှာတဲ့”
မဲ့သက်သက် လုပ်ဖူးလို့လား”

“အလဲ တယ်ဟုတ်ပါလား။ မဟုတ်မှလွဲရော မာမိ သားကြိုက်တဲ့ brand ထဲက ဝတ်စုံတွေဝယ်ထားတယ်ထင်တယ်။ ဒါမှ သားရေချိုးပြီး ထားရဲ့ တန်းဝတ်ရအောင်လို့လေ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မာမိ”

“အမလေး သားရယ် အဝတ်အစားလေး ဝယ်ပေးထားလောက်နဲ့ သားကိုရေချိုးပါလို့ ပြောပါ့မလား။ မာမိစဉ်သည်တွေထဲထမင်းစားဖိတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် သားကိုရေချိုးပြီး အဆင်သင့်ပေး ဖြစ်အောင်ပါ”

“ဘယ်သူတွေကို ဖိတ်ထားလို့လဲ မာမိ”

မာမိ ချက်ချင်းမဖြေဘဲ မြတ်သော မျက်နှာကိုပြုံးပြီးကြည့်နေ

“မာမိ ဖြေလေ၊ ဘယ်သူလဲလို့”

“ငါသိတယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အဘိုးအသံကြောင့်

အဘိုးကိုလှည့်ကြည့်ကာ

“ဘယ်သူလဲ အဘိုး”

“မနက်ကဖုန်းဆက်ပြီး ထမင်းစားဖိတ်နေတာကို ကြားတာ”

“အင်းလေ ဘယ်သူလဲလို့”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သိချင်ရင် မင်းမာမိကို မေးကြည့်

လား။ အဲဒီစဉ်သည်တွေကို ထမင်းကျွေးရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ လက်ဆောင်

မြတ်သော သိချင်စိတ်တွေ မရှိမရွံ့ဖြစ်လာပြီး မာမိကိုအားမလုပ်အားမရ ကြည့်ကာ

“ဟာ မာမိရာ တစ်ခါလေး ပြောဖို့ အထာတွေကိုင်နေလိုက်တာ ဆက်ပြီကွာ မသိချင်တော့ဘူး”

ဖိတ်သိပ်မရှည်တော့၍ ဘုတောလိုက်သည်။

“ယသော်မေကို ထမင်းစားဖိတ်ထားတာလေ”

မာမိစကားအဆုံး ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဟင် တကယ်”

“အင်း တကယ်ပေါ့ သားရယ်”

“ဝါး ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒါနဲ့များ မိုးလင်းကတည်းက ပြောပါ တော့လား မာမိရာ၊ ခုမှ ပြောရတယ်လို့ စဉ်ခံဖို့အတွက်လည်း မာမိ ဘာမှမစီစဉ်ထားဘဲနဲ့ ဘာနဲ့ကျွေးမှာလဲ မာမိ”

“ဟိုတယ်က မှာထားတယ်”

အဘိုးကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်လား မာမိ”

“အင်း ဟုတ်တယ် သားရဲ့ မာမိက တာဝန်တွေတစ်ဖက်နဲ့ နှစ်ဖက်နဲ့ ဟင်းမချက်နိုင်တော့ မာမိလက်ရာကို ယသော်လေးတို့ မိသားစု ချွင်းမတွေ့မှာနိုးလို့ အရသာရှိရှိလေး စားရအောင် ဟိုတယ်ကပဲ လှမ်း ခေါ်လိုက်တာ”

အစစအရာရာ ထောင်စုအောင် စီစဉ်နိုင်သော မာမိ၏အကင် ပါးမှုသည် ဒါနှင့်ပင် မပြီးသေး။ စန္ဒရားခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော ပန်းစည်းကိုမေးဆတ်ပြုပြီး

“ဟောဟိုက ပန်းစည်းက သားအတွက် စီစဉ်ထားတာ”

“ဗျာ ဘာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ မာမိ”

မာမိနာခေါင်းလေးရွံ့ကာ သားဖြစ်သူကို တုံးရန်ကောဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“အဲဒီပန်းစည်းနဲ့ ယသော့ဆီကအချစ်ကို ဒီနေ့တောင် ရမယ်”

“ဗျာ ဖြစ် ဖြစ်ပါ့မလား”

“သားရယ် စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်နေပြန်ပါပြီ၊ ကြီးစား မကြည့်ရသေးဘူး အားကံလျော့နေပြီဆိုရင် ဒီတစ်သက် ယသော့အချစ် ကို ရပါတော့မလား တကယ်ပါပဲ မာမိက သားအတွက် ကိုယ်စားစင်ပြော ပေးရမလို့ ဖြစ်နေပါပြီ”

“သမီး မပြောနဲ့ ဒယ်ဒီပြောပေးမယ် ဒီကောင်က အသုံး မကျဘူး”

စိတ်ကောင်းဝင်နေသော အဘိုးပင် ကြားထဲက မြတ်သော အေးဆေးမှုကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။

“ကဲ အဘိုးနဲ့ အမေကတော့ သားကိုအပြည့်အဝကို ထောက် အားပေးနေပြီနော်၊ ရင်ထဲက အချစ်တွေကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်ထုတ်လိုက်”

သားရယ်၊ သားနောက်မှာ မာမိရှိနေတာပဲ၊ ဘာကိုတွန့်ထုတ်နေစရာလို လဲ”

မာမိအားပေးစကားတွေသည် မြတ်သော၏ရင်တွင်း ခံစားချက် တွေကို အပြည့်အဝကြီးကို တွန်းအားပေး၍နေသည်။

ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ပဲ ယသော့ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း နှင့်ပြောလိုက်တော့မည်။

ယသော့ ပြန်ချစ်ပါစေ။

“ဟယ် ဘယ်လိုစကားကြီးလဲ”

တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော စကားမို့ ယသော်မျက်ဝန်းအစုံ ဝိုင်းစက်သွားကာ တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“အဲ ကိုယ် ကိုယ်လည်းသေချာတော့ မသိဘူး။ ဟဲ ဟဲ ဟို တစ်လောက ဈေးထဲမှာ ဈေးသည်တွေပြောနေသံကြားလို့ အခု ဝွင်ကြွ တာနဲ့ ကဗျာများဆန်မလားဆိုပြီး ပြောကြည့်တာပါ”

ခပ်ကြောင်ကြောင် အကြောင်းပြချက်မို့ ယသော် တခစ်ခစ် နှင့် ရယ်လိုက်ပြီး

“ရှင်က ကဗျာကို သဘောကျလား”

“အင်း”

“ရေးရော ရေးတတ်လား”

“ဟဲ ဟဲ နည်းနည်းပါးပါး”

“ဒါဆို ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လောက် စပ်ပြပါလား ဟင်၊ ယသော် က ကဗျာတွေကိုချစ်တယ်၊ စပ်တော့ မစပ်တတ်ဘူး။ ကဗျာရေးတဲ့သူတွေ တို့ အရမ်းအားကျတယ် လေးလည်းလေးစားတယ် သိလား”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုလည်း ယသော် လေးစားမှာလား”

“အင်းပေါ့ လေးစားရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ အထင်ပါကြီးပစ်လိုက်မှာ ကဲပါ တစ်ပုဒ်လောက်စပ်ပြပါ”

တကယ်တမ်း ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကာရန်ချိုးဖို့အတွက် မြတ်သော အဖို အလွန်ခက်ခဲပါသည်။ ကောင်မလေးရှေ့မှာ ဖင်ကုတ်ခေါင်းကုတ်

အခန်း (၂၆)

“အို မြတ်သောရယ် ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်ကြီးပါလား”

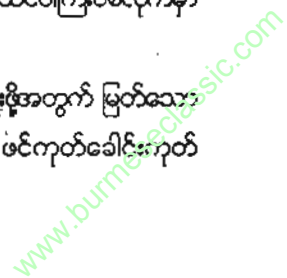
“ဟမ် ချစ်တယ်လို့ပြောတာ ဆိုင်းသံတွေဘုံတွေ ဆင့်ဖို့လဲ သေးလို့လား ယသော်ရယ် လုပ်ပါ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေကို ခုပဲ တစ်ခါတည်း ပေးသွားလိုက်တော့နော်”

အချစ်ကို ကလေးမုန့်တောင်းသလို ဇွတ်အတင်းတောင်းမသော မြတ်သောကိုကြည့်ပြီး ရင်လည်းခနဲ ရယ်လည်းရယ်ချင်နေစဉ်

အမှန်ဆို ယသော်ကလည်း မြတ်သောကို ချစ်နေခဲ့တာပါ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ရှေးရိုးရာမပျက်အောင် နည်းနည်းလေး အမှုပိုရုံထေ ပါ။

“ဟင့်အင်း ယသော် စဉ်းစားချင်သေးတယ်”

“ဟာကွာ ယသော်ရယ် စဉ်းစားရင် ဟင်းစားထဲပါသွားမယ်”

နှင့် ခွေးအကြီးလှည်းနင်းသလိုဖြစ်၍ နေ၏။

“စပ်လေ စပ်ပါဆို နားထောင်ချင်လို့ပါ”

ရွတ်ကဗျာစပ်ခိုင်းနေ၍ မြတ်သော စိတ်လေသွားသည်။ ခုမှ တော့ မထူးတော့ပြီမို့

“ဟို ကာရန်မဲ့ စပ်ပြမယ်လေ”

“ရတယ် ကဗျာဆိုပြီးရော ကာရန်မဲ့မဲ့ မမဲ့မဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဒါဆို ကဗျာစပ်ပြရင် ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးမှာလား”

“အို ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တယ်လေ ကဗျာစပ်တယ်ဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ခံစားမှုတွေကို တန်ဆာဆင်ရတာ၊ ခံစားချက်မပါဘဲ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ် မလာဘူး”

“အို ဒါကတော့ မြတ်သောရဲ့ကဗျာအရည်အသွေးပေါ်မှာ မူ တည်ပြီး စဉ်းစားမယ်လေ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပါဆို”

“ဒါဆို စရန်ချတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီး ချစ်တယ်လို့ ပြော”

“အို မဆိုင်လိုက်တာ”

“ဆိုင်တာပေါ့ အဲဒီစရန်လေးရရင် ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲက အနု ပညာမြောက်တဲ့ခံစားမှုတွေ သူ့အလိုလို ခုန်ထွက်လာပြီး ယသော် အရမ်း

သဘောကျတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်က သူ့အလိုလို အသက်ဝင်လာမှာ မယုံမရှိ နဲ့ တကယ်ပြောတာ ပါးစပ်ကချစ်တယ်လို့ မပြောချင်သေးရင်တော့ ကိုယ့်ကိုချစ်ကြောင်းတော့ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြလိုက်”

“ရှင် လူလည်ပဲ”

“လူလည်တာမဟုတ်ဘူး အချစ်ကလည်တာ”

“ကဲပါ ညှိတ်ပြပါမယ်၊ ရှင်သာ ကဗျာမြန်မြန်စပ်ပြပါတော့”

“အိုကေ အဟမ်း ဟမ်း”

ဆရာကြီးစတိုင်ဖြင့် လှည့်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီး

“ရင်၌တည်သော ချစ်ခြင်းတရားသည် မုသားကင်းမဲ့ပါ၏။ ဤသစ္စာတရားမှန်ပါက ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်ချစ်သူဖြစ်ပါစေ”

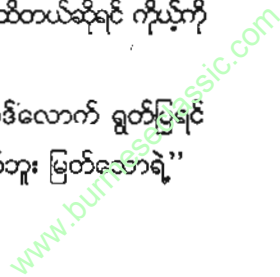
“ဟင် ဒါ ကဗျာမှမဟုတ်တာ၊ ဘုရားမှာသစ္စာဆို ဆုတောင်း တာကြီးနဲ့တူတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါကလည်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲကလာတဲ့ ခံစားမှု စစ်စစ်တွေပါ ယသော်ရယ်၊ ယုံပါ ကိုယ် ယသော်ကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“အင်းယုံချင်ပါတယ်၊ ယုံစေချင်ရင် နောက်တစ်ပုဒ် ထပ်ရွတ် ပြီး နားထောင်လို့ကောင်းတယ်”

“အယ် မညစ်နဲ့လေကွာ ယသော် ဟက်ထိတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတော့”

“ဟင့်အင်း မထိတထိပဲ နောက်တစ်ပုဒ်လောက် ရွတ်ပြချင် တော့ တကယ် ဟက်ထိသွားမလား မပြောတတ်ဘူး မြတ်သောရဲ့”

ခပ်မျှင်းမျှင်းလေးရယ်ကာ အမှုပိုနေသော ရှက်မျက်နှာရဲ့ရဲ့
လေးကို အားရပါးရ ဖက်နမ်းပစ်လိုက်ချင်ပါ၏။

“အိုကေ ကောင်းပြီလေ နောက်တစ်ပုဒ် ထပ်ပြီးစပ်ပြမယ်၊
မကောင်းရင်တော့ မရယ်နဲ့နော်”

“အင်းပါ မရယ်ပါဘူး မြတ်သောရဲ့”

“ဟုတ်ပြီ နားနဲ့မထောင်ဘဲနဲ့ ရင်ဘတ်နဲ့နားထောင်ပေးနော်၊
ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်လိုက်တဲ့ ခံစားမှု အစိုင်အခဲလေး
တွေမို့ လေထုထဲကို အလကားမပစ်လွှတ်နိုင်ဘူး။ အရှိန်ပြင်းတဲ့ အချစ်
မြားတစ်စင်းလို ယသော်နှလုံးသားထဲကို ထုတ်ချင်းခတ်ဝင်သွားစေချင်
တာ၊ ဒါဟာ ရင်ထဲက ဆန္ဒစစ်စစ်ပဲ ဘာမာယာမှရောမထားဘူး”

မျက်ဝန်းတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ တိုးသက်စွာ ပြောလိုက်သည့်
တခဏ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကာ ယသော်ရင်တွေ အဆမတန် ခုန်လာ
သလို စိတ်တွေက ပြိုယိုလဲချင်နေပါပြီ။

“ကဲပါ ရွတ်ပြပါတော့ ယသော် ရင်ဘတ်နဲ့ တကယ်ခံစားကြည့်
ချင်လို့ပါ”

လေပြည်ကြောင့် ဝေခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသော ယသော်နဖူးမှ
ဆံစအချို့ကို မက်မောစွာ ငေးကြည့်ရင်း စိတ်အာရုံတွေကို စုစည်းလိုက်
သည်။

ပြီးနောက် တိုးသက်သော လေသံဖြင့် နှလုံးသားထဲမှ ခံစား
ချက်တွေကို တစ်ဖဲ့ချင်းဆွဲထုတ်ကာ ခပ်တိုးတိုးရွတ်လိုက်သည်။

ရီဝေလဲ့ဖြာနေတဲ့
မျက်ဝန်းတစ်စုံဟာ

ရင်ထဲက နှလုံးသားကို
အငိုက်မိအောင် ပြုစားသွားလေရဲ့

ဒါဆို မင်းဟာ ငါ့အတွက်တော့
မှော်ဝင်သစ်သီးလေးတစ်လုံးပေါ့

အဲဒီသစ်သီးလေးတစ်လုံးကို
ထာဝရနမ်းရှိုက်ခွင့်ရချင်တဲ့

ကိုယ့်ရဲ့လောဘဟာ
ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးအကျယ်

အခမ်းနားဆုံး လောဘပါပဲ။
ကိုယ် တကယ်ချစ်မိသွားတာကိုတော့

စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်လိုက်ပါ
ကောင်မလေးရေ။

စကားလုံးတွေ ဆုံးသွားသည်နှင့် ညင်သာသော သက်မရှိက်
သံ ခပ်မျှင်းမျှင်းပေါ်ထွက်လာသည်။

ယသော် တကယ်ပဲ ခံစားသွားရလေသလား။ ကိုယ်ကတော့
စိတ်ထဲရှိတာ ရွတ်ပြလိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ယသော် ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောတော့မယ်နို့
လား”

နူးညံ့ထွေးအိသော ယသော့လက်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ယသော့ မရုန်းပါ။

ဒါဆို ယသော့ထံမှ ချစ်သည့်အရိပ်အယောင်တွေကို ပြနေခြင်းပဲ။

“ဖြေလေ”

“ဟင့်အင်း ရှက်တယ်”

“အချစ်က ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ ရင်ခုန်စရာလေ”

“အို မသိဘူး”

“တကယ် မချစ်သေးတာလား မဖြေရဲသေးတာလား”

ယသော့ပန်းနှစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အားမလိုအားမရ မေးလိုက်သည်။

“မဖြေရဲသေးတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ လွယ်ပါတယ်၊ ယသော့ မဖြေနဲ့ရတယ်၊ မျက်စိလေးပဲ မှိတ်ပေးထား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ယသော့အမေးက အလန့်တကြားဟန်ပေါက်၏။

“ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ မျက်လုံးလေး မှိတ်ထားတဲ့ကောင်မလေးငဲ့ ရှက်မျက်နှာလေးကို တဝကြီး ကြည့်ချင်လို့”

အကြည့်ချင်းကြာကြာ မဆိုရဲသည့်အတွက် ယသော့ မျက်ဝန်းအစုံ မှေးစင်းလိုက်သည်။

ကော့ညွတ်နေသော မျက်တောင်ရှည်တွေ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအသွင်ကို ဆောင်နေ၏။

မြတ်သောရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းဆောင့်ခုန်လာကာ စိတ်တွေ သယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးအိအိလေးကို ဖိကပ်နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

ချစ်လို့ပါ ယသော့ရယ်။

ဒီအနမ်းဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ ပထမဦးဆုံး အနမ်းတစ်ခုပါ။

“အို ဟင့်အင်း”

အခန်း (၂၇)

“အံမယ် အံမယ် ထမင်းစားဖိတ်လို့လာတဲ့ညည်းညည်းကို အံမယ် နည်းနဲ့ပြုမူတာတော့ မကောင်းပါဘူးနော် ယသော် ထ မြန်မြန်”

“ဟင် အိမ်သူ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိသော အိမ်သူအထဲ ကြောင့် အနမ်းတွေထဲ နစ်မျောနေကြသော ယသော်နှင့်မြတ်သော မျက်နှာချင်းပူးကပ်ထားရာမှ ရုတ်တရက် ခွာလိုက်ကြသည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏မျက်နှာတွေမှာ မလုံမလဲစိတ်နှင့် ရှက်စိတ်တို့ ကြောင့် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟိုလေ ကျွန် ကျွန်တော် ယသော်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ တကယ် ချစ်တာပါ”

တစ်မျိုးထင်မည်စိုး၍ ယသော်အပေါ်ထားသည့် ခံစားမှုတွေ လေးနက်ကြောင်း ဖြေရှင်းချက်ပေးနေရသည်။

“ကဲပါ ခုမှ ရှက်မနေကြပါနဲ့တော့ အရိပ်အကဲမသိဘဲ ရောက် လာတဲ့အိမ်သူအများပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

နားလည်မှုအပြည့်နှင့် အိမ်သူအပြုံးထဲမှာ အပြစ်တင်လိုရိပ် တွေ ကန့်ကွက်လိုစိတ်တွေ လုံးဝမရှိ။ ပကတိ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုသော စိတ်ဖြင့်သာ။

“ဒါပဲနော် မြတ်သော အိမ်သူတို့ရဲ့မင်းသမီးလေးကို ထာဝရ ပျော်ရွှင်အောင်ထားပေးပါလို့ ပြောချင်တယ်”

ထင်မှတ်မထားသော လိုက်လျောမှုတွေကြောင့် မြတ်သော အံမယ်သွားသည်။ ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် အိမ်သူကိုကြည့်ကာ

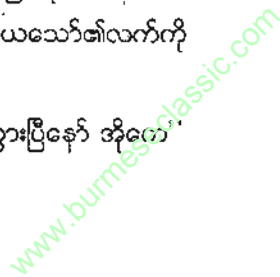
“စိတ်ချပါ အိမ်သူ ကျွန်တော်ဘဝမှာ အလေးအနက်အထားရ ဆုံးအရာက ယသော်ပဲ ဖြစ်စေရပါမယ်”

မြတ်သော အဖြေကြောင့် ယသော် မြေမြေ့လေးပြုံးသည်။ “ဟုတ်ပါပြီ ဒီကတိကို တစ်သက်စာယုံလိုက်တော့မှာမို့ ခုတော့

မြတ်သော အမေခေါ်နေတယ်၊ ထမင်းစားလို့ရပါပြီတဲ့”

ရယ်ကာမောကာဖြင့် ခပ်သော့သော့လေးပြောလိုက်သော အိမ် သူ့စကားကြောင့် မြတ်သော ကျေနပ်စွာရယ်ကာ ယသော်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ကဲ ခုကစပြီး ကိုယ်တို့ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီနော် အိုတေ”

၁၄၆

နတ်သမီး

“အင်းပါ မြတ်သော ပြောသလိုပါပဲ”

ပရုံးချင်းတိုက်ကာ ရယ်လိုက်သော ချစ်သူနှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး

အိမ်သူရင်ထဲ ပီတိတွေဖြင့်ချမ်းမြေ့ရ၏။

ယသော် ပျော်နေတာကို အိမ်သူဖြစ်နေချင်တာပါ။

အခန်း (၂၈)

ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် ပြည့်နှက်နေသော ဟင်းတွေကိုကြည့်ပြီး ယသော် ထမင်းမစားတတ်တော့သလို ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း၏စေတနာ နှုတ်ကုန်တွေကြောင့်လည်း မနေတတ်လောက်အောင် အားနာရသည်။

မြတ်သောကတော့ ထိုအခြေအနေကိုဘေးမှ အသာကြည့်ပြီး အကျွန်ုပ်ကြီး ကျေနပ်နေရပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူမိန်းကလေးနှင့် ကိုယ့်အမေကြီးမှာ လိုတာထက်ပိုသော အဆင်ပြေမှုတွေကြောင့် မြတ်သော ဝမ်းသာသည်။

“သမီး စားလေ၊ အိမ်သူလေးရော စားပါကွယ်၊ မာမိကလေး သမီးလေးတို့ကို ကျွေးချင်လို့ မာမိကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်မိန်းတွေပေးပြီး ညီတယ်က လှမ်းမှာထားတာ သမီးတို့ရဲ့”

ဗုဒ္ဓတပေ

“ရှင် ဟိုတယ်က ဟုတ်လား၊ ငွေတွေအများကြီးပေးရမှာပေါ့ ထမင်းကို ပလုပ်ပလောင်းလေးဝါးပြီး မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ဒီဟင်းတွေကို ဟိုတယ်ကသာ မှာသည်ဆိုလျှင် နည်းမည်မဟုတ်ဟု အိမ်သူ တွေးလိုက်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးတို့အတွက် ကုန်တပဲ ကုန်ပါစေပေါ့ အိမ်သူရဲ့”

“သူက ဘာဟင်းမှ သိပ်ပြီး ကောင်းကောင်းမချက်တတ်ဘူး ဒါကြောင့် ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်လောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးပါဆိုတာကို နားမထောင်ဘူး”

“ဟယ် အဘိုး အဘိုးက မိန်းမယူချင်သေးတယ်”

ယသော် မျက်အိမ်ကျယ်လေးဝင့်ကာ တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။ အဘိုးခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ညှိတိုပြီး

“ဒါပေါ့ ခုမှ ဘဝကစမှာ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်လို့အကောင်းဆုံးအချိန်ပေါ့”

အဘိုး၏စကားကြောင့် ရယ်ပွဲလေးဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ့်အဘိုး သူငယ်ပြန်၍လျှောက်ပြောနေသည်ဆိုတာသိမယ့် ချစ်သူရှေ့မှာ ပေါက်ကရဲတွေပြောနေတာကိုတော့ မြတ်သော ငှက်သည်။

“ဟာ အဘိုး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဟာမှာ ကိုယ့်အသက်ကိုယ်အားမနာ ရှက်စရာကြီး”

“မင်းလည်း ချစ်တတ်သလို ငါလည်း ချစ်တတ်ပါတယ်”

ငါချစ်သူထားရင် မင်းကောင်မလေးထက်ငယ်တဲ့ ကောင်မလေးကိုထားမှာ”

“အယ် အ အဘိုး လာမနောက်နဲ့နော်၊ သားကိုကြိုက်သလောက်ပြော သားချစ်သူကိုတော့ မထိနဲ့”

အဘိုးနှင့်မြတ်သောတစ်ယောက်တစ်ခွန်း အခြေအတင် ဖြစ်နေဟန်က ရယ်စရာလည်းကောင်းနေသလို ချစ်စရာလည်းကောင်းနေကြသည်မို့ ယသော်နှင့်အိမ်သူက တစ်စစ်ဖြင့် ရယ်လိုက်ကြသည်။

“အို ဒယ်ဒီ ကလေးနဲ့ပြိုင်ပြီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဒီကောင်က အရင်စပြောတာလေ”

ထမင်းကို စွန်းဖြင့်ခက်ကာ ဝါးရင်း ပလုပ်ပလောင်းအသံဖြင့် ချောနေသော အဘိုးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ဝင်၍ ဟန်လိုက်သည်။ မြတ်သော စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကိုခပ်လေးလေး ခါယမ်းကာ သက်မချလိုက်သည်။

“ကဲ သားရယ် ကိုယ့်အဘိုးအကြောင်းလည်းသိရဲ့သားနဲ့၊ ရန်အက်ဖြစ်နေပြန်ပါပြီ၊ ယသော်လေးနဲ့အိမ်သူ ထမင်းစားရတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပါမယ်”

မာမိ ဝင်ဟန်လိုက်တော့မှ မြတ်သော အဘိုးကိုဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းငုံ့စားလိုက်သည်။

“ရပါတယ် အန်တီရယ်၊ အဘိုး ဒီလိုပြောတတ်တယ်ဆိုတာ ယသော်တို့ သိနေပြီပဲ၊ အဟင်း ပျော်စရာတောင် ကောင်းသေးတယ်”

ဟုတ်တယ်နော် အိမ်သူ”

“အင်း ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အဘိုး အိမ်သူတို့နဲ့ သုံးလေးရက်နေတုန်းကလေ အိမ်မှာခွဲလည်းသံလေးတွေလိုပဲ သိလား အဘိုးကြောင့် မေမေရော ယသော်ရော အိမ်သူရော ရယ်ခဲ့ရတယ်၊ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ်၊ အဘိုးက ရယ်စရာတွေလည်း ကြုံဖန်ပြီး ပြောတတ်တယ် သိလား၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“အမလေး အဲလိုနားလည်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သီးတို့ရယ်၊ ဒယ်ဒီကလေ သူ့ကိုယ်သူ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို နပျိုနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ယသော်ရေ အခု အဘိုးဝတ်ထားတာတွေက ကိုယ့်အဝတ်အစားတွေလေး၊ ရေခဲခဲပြီးပြီဆိုရင် ကိုယ့်အလစ်ကိုချောင်းပြီး ကိုယ့်မိခိုထဲက အဝတ်တွေကို သူ့စိတ်ကြိုက်ပွဲပြီး ဝတ်တော့တာပဲ”

“မင်းအမေက ငါ့ကိုမှ အဲလိုအဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးတာကိုးကွ၊ သူ့သားကျရင်တော့ နောက်ဆုံးပေါ် Brand တွေကိုမှ ရွေးပြီး ဝယ်ပေးတာလေ”

မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်သော အဘိုးစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း သဘောကျစွာဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ နောက်ဆိုရင် ဒယ်ဒီ ဝတ်ချင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ ခုတော့ ထမင်းကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့စား ဒယ်ဒီရယ်၊ ဒယ်ဒီကြောင့် ကလေးတွေ ရယ်ပဲရယ်နေရလို့ ထမင်းစား

ပျက်ပါ့မယ်”

“အိုကေ အိုကေ ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ ဝင်အောင်စားကြပါ”
အဘိုးထိုသို့ပြောပြီး စားလက်စထမင်းကို ဆက်စား၏။

မြတ်သော ယသော်နန်းကန်ထဲသို့ ဆိတ်ဦးနောက်ကိုပြုပြီး ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“စားနေ ယသော်”

“အင်းပါ”

ထိုစဉ် မြတ်သော ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဟဲလို ကိုဇင် ပြော”

မြတ်သော မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဘာ ဘယ်လို ပြီးပိုင်နဲ့ဟိုကောင်တွေ ရန်ဖြစ်လို့ ဟုတ်လား၊ ဇင်းအခု ဆေးရုံမှာဆိုတော့ ဘယ်သူဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

အလန်တကြား ဖုန်းပြောနေသော မြတ်သောကြောင့် အားလုံး၏ အာရုံတွေ မြတ်သောအသံကို နားဝိုင်းစွင့်နေကြသည်။

“ဟာကွာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငါ ငါခုပဲ ဆေးရုံကို ချွက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှ ထရပ်တာ

“မာမီ ယသော် ကိုယ်ဆေးရုံကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သား ဘယ်သူ ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယသော် ရင်ထိတ်လိုက်တာ မြတ်သောရယ်”

ယသော့မျက်နှာလေး ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့် ဖြူလျော်သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်လျှင် ဝေဒနာက မနေ။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ရန်ဖြစ်လို့ အခု အာရှတော်ဝင်က အရေးပေါ်ခန်းထဲရောက်နေတယ်၊ ကိုယ်သွားမှဖြစ်မယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“အို ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်”

ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း စိတ်မသက်မသာ ညည်းတွားလိုက်သည်။

“ယသော် ကိုယ်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ မြတ်သော ရေးကြီးသုတ်ပျာ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း (၂၉)

မြတ်သော၏ခြေလှမ်းတွေ အရေးပေါ်ခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေ၏။

“မြတ်သော ငါဒီမှာ”

အထူးကြပ်မတ်ဆောင်ရွေ့မှာ လှမ်းခေါ်နေသော ကိုဇင်ကို ထုမ်းတွေ့လိုက်ရ၍ ခြေလှမ်းတို့တုန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ကိုဇင် ဖြိုးပိုင် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ခွဲခန်းထဲဝင်နေတုန်း ခါးကိုစားထိုးမိသွားလို့ အစာအိမ်နည်းနည်း ထိသွားတယ်”

“ဟာကွာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ နေပါဦး ဘယ်ကောင်တွေနဲ့ ငြိတာတဲ့လဲ”

“ဟိုတစ်ခါ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ငြိမ်းဖူးတယ်ဆိုတဲ့ကောင်လေး ငါတို့ပါ သွားရင်းပေးရသေးတယ်လေ”

“ဪ ဘယ်ပြီ သူတို့က ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ဖြိုးပိုင်ရဲ့ကောင်မလေးကို ပြန်လိုချင်လို့နေမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီနေ့က မင်းတော်ကီတွေကိုလည်း နည်းနည်းဖောင်းသွားပြီး မကျေလှာခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ပွဲမဖြစ်ခင် မင်းကိုအရင်မေးတာကွ၊ ငါတို့လည်း ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ ရှောင်ပါတယ်၊ သူတို့ပုံစံက မူးလည်းမူးနေတဲ့ပုံပဲ”

“တောက်”

“ပြဿနာမရှိ ပြဿနာရှာတဲ့ကောင်တွေကွာ၊ ဒီကိစ္စကို မင်းတို့ ဒီလိုပဲ ငြိမ်နေကြမှာလားကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး စခန်းကိုအမှုသွားမဖွင့်ဘူးလား”

“ငါတို့မဖွင့်လည်း ဆေးရုံက ရာဇဝတ်မှုနဲ့ လက်ခံထားတာဆိုတော့ ရဲတွေရောက်လာလို့ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ စောစောကား ဖြိုးပိုင်မိဘတွေရောက်လာကြလို့ စခန်းမှူးနဲ့စကားပြောနေကြတာ”

“တောက်”

မြတ်သော ဒုတိယအကြိမ် တက်ခေါက်ပြန်သည်။

“ဒီကောင်တွေ ဖမ်းမိလို့ကတော့ လုံးဝကို မကျေအေးပေးခဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါနဲ့သာထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ချင်တယ်”

အရေးပေါ်ခန်းထဲဝင်နေရသော သူငယ်ချင်းဖြိုးပိုင်အတွက် ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်။

သူငယ်ချင်း အသက်အန္တရာယ်မရှိပါစေနဲ့ဟုပဲ ဒေါသကြွားမှ ဆုတောင်းလိုက်မိသေးသည်။

ရှိသည်ဆိုတာကို မြတ်သော မသိခဲ့၊ သွားတိုင်းလည်း တွေ့မှမတွေ့ခဲ့တာ ကိုး။

“ဟုတ်တယ် ယသော်မှာအစ်ကိုရှိတယ်၊ အခု သူ့ကိုရဲတွေ လာဖမ်းနေတယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ရဲက လာဖမ်းတာလဲ”

“ဟိုလေ ရန် ရန်ဖြစ်လို့တဲ့၊ သူ သူလုပ်တာလက်လွန်သွားလို့ တစ်ဖက်လူက ဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ အဲဒါ အမှုဖွင့်လိုက်လို့ ရဲက လာဖမ်း တယ်၊ ယသော်လေး အရမ်းကြောက်နေပြီ၊ မြတ်သောကိုပဲ လာခေါ်ခိုင်း နေလို့ အိမ်သူလည်း ပြေးလာတာ၊ ဖုန်းကလည်း လုံးဝခေါ်လို့မရဘူး၊ မအားတာနဲ့ ဆက်သွယ်မှုဖရီယာပြင်ပဆိုတာနဲ့ပဲ တိုးနေလို့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆိုရင် လာ သွားကြမယ်”

အိမ်သူရှေ့မှ အရှင်ဦးအောင် ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် ထွက်လာ ခဲ့လိုက်သည်။

ဖြိုးပိုင်ဓားထိုးခံရသည့်နေ့မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ယသော် အစ်ကိုကလည်း ရန်ဖြစ်၍ ရဲကလာဖမ်းသည်တဲ့။

အခန်း (၃၀)

“မြတ်သောရေ မြတ်သော”

ယသော်နှင့် ဖုန်းပြောရန် ဖုန်းခလုပ်နှိပ်နေတုန်း ခြံထဲသို့ ကမူး ရှူးထိုးဝင်လာသော အိမ်သူ့ကိုမြင်ပြီး လန့်သွားသည်။

ယသော်များ နှလုံးရောဂါဖောက်လို့လားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က အသိအာရုံအချို့ကို ထူပူသွားစေသည်။

“အိမ်သူ ယသော် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယ ယသော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဖြစ်တာက သူ့ သူ့အစ်ကို”

“ဟင် သူ့အစ်ကို ဟုတ်လား၊ ယသော်မှာအစ်ကိုရှိတယ်”

ယသော်နှင့်တစ်ခါမှ စကားမစပ်မိကြ၍ ယသော်မှာ အစ်ကို

အခန်း (၃၁)

“ဟင် မင်း မင်း ဖြိုးပိုင်ကို ဓားနဲ့ရှောတဲ့ကောင်ပဲ”

ယသော်တို့အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ရဲသားနှစ်ယောက်၏အလယ်မှာ ရပ်နေသော နန္ဒကိုမြင်လိုက်ရ၍ ဒေါသတို့ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်လာသည်။

နန္ဒသည်လည်း မြတ်သောကိုမြင်သည်နှင့် မီးဝင်းဝင်းတောက်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့အိမ်ထဲကို ဘာဝင်လုပ်တာလဲ ဟင် ငါ့ကိုကြည့်ပြီး အောင်ပွဲခံမလို့မဟုတ်လား။ ငါ့နေရာကို မင်းလက်ထောက်ချလိုက်တယ်ပေါ့”

ထင်ရာတွေစွတ်ပြောကာ ရန်လိုနေသောနန္ဒကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခုမှ သွေးရူးသွေးတန်းတွေဖြစ်ပြီး တွေ့သမျှလူကို အပြစ်ပုံ ခုမနေနဲ့ကွာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းကို နာကျင်အောင်လုပ်တဲ့မင်းကို အမှုန့်ကြိတ် ဝယ်ရင်ပေမယ့် မင်းဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတာမဟုတ်ဘူး။ ယသော် အစ်ကိုဆိုတာမင်းမှန်းလည်း ငါ မသိခဲ့ဘူး”

နန္ဒ ဒေါသတွေ ယသော်ဘက်လှည့်ကာ

“မိယသော် နင် ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ၊

သူနဲ့နင်နဲ့က ဘာလဲ”

“အဲဒါ ယသော်ချစ်သူပါ ကိုကို”

“ဘာ”

“အို ကိုကိုတို့ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရိုခဲ့မှန်းမသိပေမယ့် ဒါဟာ ယသော်နဲ့မဆိုင်ဘူးလေ”

နန္ဒဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ ဘက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး

“နင် နင်တို့ လုံးဝကို တွဲလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါ ခွင့်မပြုဘူး မိအိမ်သူ

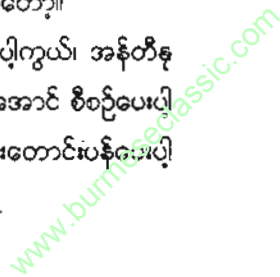
အိမ်တို့ကို ဒယ်ဒီနဲ့မာမိဆီအကြောင်းကြားလိုက်”

ဒေါသတွေကြားမှ တဆက်တည်းပြောလာသဖြင့် အိမ်သူပါ

အကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ ဘာပြော၍ပြောရမှန်းမသိတော့။

“သားရယ် ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ စိတ်ပူနေကြမှာပေါ့ကွယ်။ အန်တီန

တို့ ရှေ့နေကောင်းကောင်းငှားပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါ။ သိမ်း ဟိုဘက်က ကလေးကိုလည်း အန်တီနဲ့ပဲ သွားတောင်းပန်ပေးပါ။

မယ်ကွယ်”

“မလိုဘူး သားချစ်သူကို ဖြတ်ခုတ်သွားလို့ အပြစ်ပေးလိုက်တာပဲ။ သွားတောင်းပန်စရာမလိုဘူး”

ချောင်ပိတ်မိနေတာတောင် အလျှော့မပေးချင်သောနန္ဒကို တွေ့သိပိတ်မိမရှည်ချင်တော့။

“ကဲ ငါ့ညီ အချိန်မရှိဘူး။ သွားကြရအောင်”

“ကိုကို ယသော်တို့အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်မှာနဲ့ အားတင်းထားနော်”

မျက်ရည်တွေကြားမှ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ချွေးသိပ်အားပေးလို့ပေးမယ့် နန္ဒ လှည့်ပင်မကြည့်။ ရဲတွေနှင့်အတူ ရဲကားပေါ်သို့ ထိမထင်သည့်ပုံဖြင့် လှမ်းတက်လိုက်သည်။

ရဲကားထွက်သွားခါနီး ကြည့်သောအကြည့်တွေက မြတ်သောဆီမှာ။

မြတ်သော ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဘာကြောင့် နန္ဒက ယသော်အစ်ကိုဖြစ်နေရတာလဲ။

အခန်း (၃၂)

“သမီးရယ် အန်တီစိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်။ ဟိုလေအန်တီလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး တရားသူကြီးနဲ့ညှိကြည့်ပါ့မယ်။ မနေ့က ရှေ့ပတ်စာရေးနဲ့တွေ့တော့ အမှုအသွားအလာက တအားကြီး ပြစ်ဒဏ်ကျစရာမရှိသလို လျော်ကြေးလိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ် တောင်းပန်ရင်ဖြစ်ဖြစ် ဟိုဘက်ကလည်း ကျေအေးပေးမယ့်သဘောမှာရှိနေတာဆိုတော့ သမီးလေး စိတ်မပူပါနဲ့နော်။ အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း ဖြိုးပိုင် မိဘတွေဆီကို သွားတွေ့ပါဦးမယ်ကွယ်”

တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသော ယသော်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကူညီပေးပါ အန်တီရယ်။ ဒယ်စိနဲ့အစ်ကို”

ပြန်မလာခင်မှာ ကိုကိုကို အမြန်လွတ်စေချင်တယ်။ မာမိတို့သာ ကိုကိုကို ဒီလိုပုံစံမြင်သွားရင် တော်တော်လေးစိတ်ထိခိုက်ကြမှာ”

အစ်ကိုအတွက် သောကပွေနေသော ယသော့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရသည်က မြတ်သောပင်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှင့် ချစ်သူ၏အစ်ကိုဖြစ်သူလေးမှာ မြတ်သော တစ်ယောက် ဘာလုပ်၍ ဘာ ကိုင်ပေးရမုန်းပင် မသိတော့။

“ယသော့ မိဘတွေ ဘယ်တော့ပြန်လာကြမှာလဲ”

“ဒီရက်ထဲမှာပဲ ပြန်လာကြလိမ့်မယ် အနီတီ”

“အေးပေါ့လေ မိဘတွေလည်း တော်တော်စိတ်ပူသွားကြမှာပဲ စိတ်ချပါ သမီးရဲ့အစ်ကို အာမခံနဲ့ပြန်ထွက်ရအောင် အနီတီ အစွမ်းကုန် ကူညီပျံမယ်ကွယ် နော်”

အားပေးနှစ်သိမ့်စကားကြောင့် ယသော့မျက်နှာလေးမှာ အားအင်တွေဖြင့် ပြန်လည်သန်းဆန်းလာ၏။

မြတ်သောမှာသာ စိတ်မသက်သာနိုင်။ နန္ဒသည် ယသော့အစ်ကိုဖြစ်နေသည့်အတွက် ယသော့နှင့်မြတ်သောတို့ရဲ့အချစ်ရေးမှာ ခလုတ်ကန်သင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့်များ ဒီလိုအနှောင့်အယှက်အချို့ကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခိုင်းရတာလဲ။ ယသော့ကို ပြောဖို့မရည်ရွယ်ထားပေမယ့် မြတ်သော စိတ်တွေလေးလံနေသည်။

ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုတွေ့ကြုံတွေ့နိုင်ဦးမလဲ။

အခန်း (၃၃)

“မင်း ဘာမှညစ်မနေပါနဲ့တော့ မြတ်သောရာ”

“မညစ်လို့ရမလားကွ။ ဟိုကောင်ကို ကျေအေးပေးဖို့ကိစ္စကို ယသော့က ငါ့ကိုပဲအပူကပ်ပြီး အကူအညီတောင်းနေတာ။ အရှင်းဆုံး ချွာရရင် ငါက ဒီကောင်ကို အချုပ်ကျစေချင်တယ်။ ဒင်းအပြစ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ခံစေချင်တယ်”

မြတ်သော ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေတာတော့ မြတ်သောပဲ သိပါသည်။

“ဖြိုးပိုင်လည်း အော်ပရေးရှင်းဝင်တာ ကောင်းသွားပြီပဲကွာ။ ဘာမှကြီးကြီးမားမား မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့ ဖြိုးပိုင်မိဘတွေကလည်း

ဇာတ်လမ်းအရည်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး မင်းကောင်မလေးက ဆေးကုသတဲ့ကုန်ကျစရိတ်ရော တခြားလိုအပ်တာမှန်သမျှကိုပါ လိုအပ်သေးမရှိ လိုက်လုပ်ပေးနေတော့ ဖြိုးပိုင် မားသားကြီးက သိပ်ပြီး မတင်ရက်တော့ဘူးလေ။ ပြီးတော့ သူတို့က တရားသမားတွေမဟုတ်လား ရန်ရန်ခြင်း မတုန်ပြန်တတ်ပါဘူး။

“ဟုတ်တယ် ကိုဇော် ယသော် ခုတလော သူ့အစ်ကိုအတွက် စိတ်ဖိစီးမှုတွေများနေတယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင်လည်း သူ့မိဘတွေ ကနေ ပြန်လာတော့မှာပါ။ ယသော်မျက်နှာကြောင့် အမှုကို ပိတ်စေတာ။ နို့မို့ဆို ဒီကောင်ကို ထောင်ကျအောင်ကိုလုပ်မှာ”

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်းမားသားကြီးကို တစ်ခါတည်း နားဖောက်ခိုင်းလိုက်ပါလား။ အခွင့်အရေးရတုန်းလေ အခု ဒီကောင်ကိုစွဲမှာ မင်းမားသားကြီးက သူ့ရှေ့နေတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အဲဒီကောင်ကို အပြည့်အကူညီနေတာဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက် ဒါအခွင့်အရေးပဲ”

“နေမိကွာ ဒီကောင်ကိုစွဲကို အကူအညီပေးတာနဲ့တင် အကူအရေးယူပြီး ယသော်နဲ့ငါ့ကိုစွဲကို ဇွတ်မစီစဉ်ချင်ပါဘူး”

“မင်းဒီလိုမှမလုပ်ရင် အဲဒီ ဂျစ်ပစ်ကောင်က မင်းထံမှာ ဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်က သိပ်အပြီးကြီးတဲ့ကောင်ကွ။ မိဘပိုင်ပိုင်ရှိတယ်ဆိုပြီး ရမ်းချင်တိုင်းရမ်းနေတဲ့ကောင်”

“မလိုပါဘူးကွာ အဓိကက ငါနဲ့ယသော်နဲ့ တစ်ယောက်အတူ တစ်ယောက် ခိုင်ခိုင်မာမာချစ်ကြဖို့ပဲ။ သူ့အစ်ကိုကြောင့် ယသော်စိတ်

ငါ့အပေါ်စိမ်းသွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ခုကိစ္စမှာလည်း သူ့အစ်ကိုမှားကြောင်း ယသော်ကိုယ်တိုင် သိနေတာပဲ”

“အေးပေါ့လေ ငါ အစိုးရိုင်လွန်ပြီး အတွေးချော်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ကဲ ငါအခု ဖြိုးပိုင်ဆီသွားမလို့ မင်းလိုက်မှာလား”

“အင်း လိုက်မယ်လေ အဲ ဒါပေမဲ့ နေဦးကွ ငါ့မာမိက ဒီနေ့ တရားရုံးသွားတယ်။ ခုချိန်ထိ ပြန်မလာသေးဘူး။ ငါ့အဘိုးဗြဟ္မာ့ခေါင်းကြီးက ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့မရဘူး။ ခုတောင် ဝမ်းကစားနေလို့ ငြိမ်နေတာ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းမာမိပြန်လာမှပဲ လိုက်လာလိုက်လေ၊ ငါလည်း ဆေးရုံမှာကြာဦးမှာပဲ”

“အေးပါ ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

“အိုကေ ငါသွားပြီ အဘိုးနဲ့လည်း ရန်ဖြစ်မနေနဲ့ဦး။ အရွယ်က သူတာမဟုတ်ဘူး။ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းမလုပ်နဲ့”

ရွတ်နောက်နောက် ပြောသွားသော ကိုဇော်စကားကြောင့် မြတ်သော ရယ်လိုက်သည်။

သဘောကောင်းလွန်းသော ယောက္ခမလောင်းတွေဟု စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီးကျေနပ်ကာ ယသော့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယသော့၏အပြုံးသည် ခါတိုင်းနေတွေထက် ပို၍ပင်လှနေသည်။ ယောက္ခမတွေကိုယ်တိုင် ကြည့်ဖြူနေမှတော့ နန္ဒကရော ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတော့မလား။ အမှိုက်တစ်စက သူ့အလိုလို ဇာတ်သိမ်းသွားပြီမို့ မြတ်သော ကြိတ်၍ ပြုံးမိလိုက်သည်။

“နုနုရေ”

“ရှင် မမ”

“မနက်စာ ဘာစီစဉ်ထားလဲကွယ်၊ မောင်မြတ်သောကိုယ့် တစ်ခါတည်း ထမင်းစားဖိတ်လိုက်ရအောင်”

“ဟာ နေပါစေ အန်တီ ကျွန်တော် မစားတော့ပါဘူး”

ယခုမှမြင်ဖူးသော ယောက္ခမလောင်းတွေနှင့် ထမင်းအတူစားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေလောက်။

“အို မဟုတ်တာ နောက်ဆိုရင် မိသားစုတွေဖြစ်ကြမှာဆိုတော့ ဒါဟာ အကြိုမိတ်ဆုံစားပွဲပေါ့ကွယ်”

“ဒါ အားနာရမယ့်အိမ်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်းကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်သေးဘူးထင်တယ်”

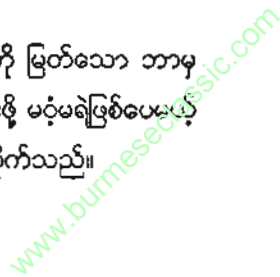
ပွင့်လင်းလွန်းသော ယသော့မိဘတွေကို မြတ်သော ဘာမှစောဒက မတက်လိုတော့။ ထို့ကြောင့် ထမင်းစားဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ကိုရဲဆေးတင်ပြီး ထမင်းစားဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၃၄)

“မာမီ ဒါ ယသော့ချစ်သူလေး မြတ်သောတို့ ဟိုတက်တိုက်မှာ နေတယ်၊ ကိုကိုပြဿနာကို မြတ်သောနဲ့ သူ့မာမီက အစစအရာရာ လိုက်ကူညီပေးတာလေ”

ဒေါ်စိစိကျော်နှင့် ဦးသက်တင် မြတ်သောကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြပြီး အသိအမှတ်ပြု အပြုံးကိုယ်စီဖြင့်

“သားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ သားမာမီက ရှေ့နေဆိုတော့ အန်တီတို့က အားကိုးရမှာပေါ့၊ သမီးလေးက သားအကြောင်းတွေ အမြဲပြောပြောနေလို့ ဟိုမှာကတည်းက သားကိုတွေ့ချင်နေတာ၊ နောက်ပဲ လက်ဆောင်တွေလာပေးရင်း သားသမီးအရေးကိစ္စလေးတွေ လာပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ကွယ်”

၁၆၈ ◊

နတ်သမီး

အမှန်ဆို မြတ်သောက အစားကြီးသည်။ ယောက္ခမလောင်း
တွေ့ရှေ့မှာ ဟန်လုပ်ပြီး စားပြရဦးတော့မှာပေါ့။

အခန်း (၃၅)

“မာမိ”

“သား”

“My son”

အချုပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော နန္ဒမှာ မိဘတွေကိုမြင်သည်
နှင့် ပြေး၍ဖက်သည်။

• အနည်းငယ်ချိုးကျသွားသော နန္ဒကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်စီစီကျော်
ချက်ရည်ဝဲကာ နန္ဒ၏နဖူးကို တရှုံ့ရှုံ့နမ်းပြီး

“သားရယ် နောက်တစ်ခါ ဒီလိုအမှားမျိုးတွေ ထပ်မမှားအောင်
ဘာဖို့ကို ကတိပေးစမ်း”

“ဟုတ် မာမိ သားကတိပေးပါတယ်”

“မောင်မြတ်သော အမေကြောင့် သားခုလိုမျိုး အာမခံနဲ့ တွေ့သ

လို့ရတာ သားရဲ့”

မြတ်သောနာမည်ကြားလိုက်ရ၍ နန္ဒမုက်နာ ပြေလျော့နေရာမှ တင်းသွားသည်။

“ဟာ မာမိရာ သား သူ့အကူအညီမလိုချင်ဘူး မာမိ၊ သူ့အကူအညီယူပြီး သူ့ကိုကျေးဇူးတွေတင်နေရတာထက်စာရင် အချုပ်ထဲ ပြန်ဝင်နေရတာကမှ စိတ်သက်သက်သာသာဖြစ်ဦးမယ်”

“တိတ်စမ်း သား အဲလောက်မဆိုးစမ်းနဲ့၊ ဆိုးတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲရှိတယ်၊ ဆိုးတာထက်ပိုပြီး လွန်ကဲသွားရင် ဒါဟာ ရိုင်းစိုင်းတယ်လို့ခေါ်တယ်”

တင်းမာလွန်းသော ဒယ်ဒီစကားကြောင့် နန္ဒ ငြိမ်သွားသည်။

“မြတ်သောဟာ ယောက်ျားကောင်းပါ သားရယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းအပေါ်မှာ သားက ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာတောင် သူ ဓမ္မမယူဘဲ သားကိုအစစအရာရာ လိုက်ကူညီပေးနေတာ ဘယ်လောက် ယဉ်ကျေးတဲ့ကလေးလဲလို့”

မြတ်သောအပေါ် အထင်တကြီး ချီးမွမ်းနေသော မာမိစကားကြောင့် မြတ်သော မဲ့လိုက်သည်။

“ဟွန် အဲဒါ သားကို စေတနာရှိလို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မာမိတို့မှ မသိတာ၊ ဒီကောင်နဲ့မာမိသမီးရဲ့ပတ်သက်မှုကိုရော မာမိ သိလား”

အစဖော်ပေးဖို့ အရှိန်ယူနေသော နန္ဒကို ယသော် မနပ်မြဲစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကိုကို ကုန်းချောရုံနဲ့ မြတ်သောနဲ့ ယသော်ကြားက သံယောဇဉ်ကို မြတ်လို့ရမယ်ထင်လား ကိုကို၊ ယသော်က ဘယ်တုန်းကမှ မိဘမသိအောင် အပြစ်မလုပ်ဖူးဘူးဆိုတာ ကိုကိုလည်း သိပါတယ်၊ ကိုကို အပြစ်တွေကိုတော့ ယသော် မဖော်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့၊ မောင်မြတ်သောနဲ့သမီးယသော်ကိစ္စကို မာမိရော ဒယ်ဒီရော သိတယ်၊ သဘောလည်း တူထားတယ်”

“ဘာ သဘောတူတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ သားမှသဘောမတူတာ”

ယသော် ငြိမ်နေ၍မဖြစ်။

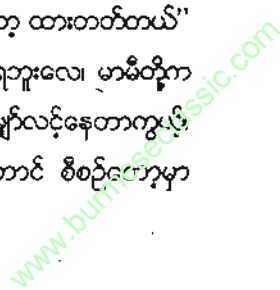
“ကိုကို သဘောမတူပေမယ့် တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလေ၊ မာမိပြောဦးလေ ကိုကို ယသော်ကို စိတ်ညစ်အောင်ပြောနေပြီ”

“ကဲပါ သားရယ် ညီမလေးက နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ သား စိတ်ထဲမှာ တယ်လောက်ပဲ နာကျင်မုန်းတီးနေပါစေ ကိုယ့်ညီမလေးစိတ်ဆင်းရဲစေမယ့်ကိစ္စဆိုရင် မျိုသိပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ သားရယ်”

ဈေးသိပ်နေသော မာမိစကားကြောင့် နန္ဒ မဲ့လိုက်ပြီး

“ဟွန်း နေမကောင်းတဲ့သူက ရည်းစားတော့ ထားတတ်တယ်”

“ဟဲ့ သား အို ညီမလေးကို အဲလိုမပြောရဘူးလေ၊ မာမိတို့က သမီးလေးကို အဲလိုအခြေအနေမျိုးရောက်လာဖို့ မျှော်လင့်နေတာကွယ်၊ နောက်ဆို လူကြီးချင်းတွေပြီး စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စကိုတောင် စိစဉ်တော့မှာ

သားရဲ့”

“ကျွတ် မာမိတို့ကတော့ ဇွတ်ပဲ မရဘူး။ သားကတော့ ဒီကောင် နဲ့ဆိုရင် အဲဒီစေ့စပ်ပွဲကို လုံးဝဖျက်ရမယ်”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်။ မြတ်သောရဲ့အမေက သားရဲ့ ကိစ္စမှာ စိတ်နှစ်ပြီးကူညီထားတာလေ။ ဒီနေ့ဆို မာမိနဲ့ဒယ်ဒီ သူ့ကိုသွား တွေ့ဖို့တောင် စိစဉ်ထားတာ။ ပြန်ရောက်ကတည်းက မြတ်သောမာမိနဲ့ သွားမတွေ့ရသေးဘူး။ အိမ်သွားတွေ့တော့လည်း မရှိနဲ့”

“အဲဒါတွေ သားနားမလည်ဘူး မာမိ။ သားသိတာ ဒီကောင်ကို ပေးကမ်းမတော်နိုင်တာဘဲ သိတယ်”

ဘယ်လိုပြောပြော တင်းမာနေဆဲဖြစ်သော နန္ဒကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်စိစိကျော်နှင့်ဦးသက်တင် သက်ပြင်းမောကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။ ယသော်ကတော့ မာမိပရုံးကိုမှီကာ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုလိုက် သည်။

အခန်း (၃၆)

“ဪ မောင်နန္ဒပါလား။ လာလေ ထိုင်”

ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ရုံးကပြန်လာလာချင်း ဧည့်ခန်းထဲအမောဖြေ ရုံပဲရှိသေးသည် နန္ဒရောက်လာသဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ နန္ဒ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း၏မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဟာခုံတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

မလာစဖူး အလာထူးသော နန္ဒကို ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး

“အန်တီတို့ပြောစရာစကား ရှိလို့လား နန္ဒ”

“အန်တီနဲ့ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတာ မြတ် သောနဲ့ပါ”

“ဪ ဟုတ်လား ဒါဆိုရင် ခဏစောင့်နော် အန်တီသွားခေါ်

ပေးပါ့မယ်ကွယ်”

လူငယ်ဖြစ်ပြီး ကျေးဇူးတရားမရှိ ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော နန္ဒာ၏ ရှစ်ကန်ကန်ပုံစံကို ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း မနှစ်မြို့ပေမယ့် ယသော်လေး၏ အစ်ကိုဆိုသော အသိကြောင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်မှုအပြည့်ဖြင့် နွေးထွေးပျူငှာစွာဆက်ဆံပါသည်။

“ငါ့အိမ်ထဲကို ဝင်ခွင့်မတောင်းဘဲ ရောက်လာတဲ့ပျောက်တစ်ကောင်က ဘယ်သူပါလဲလို့ လာကြည့်တာ၊ မင်းဖြစ်နေတာကိုး”

အဘိုး၏စကားကြောင့် နန္ဒာ ဒေါသဖြင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားကာ

“ဘာမျှ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ပျောက်ဖြစ်ရမှာလဲ စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ”

“ကြည့်ပြောနေတာလေ မင်းကန်းနေလား”

“အို ဒယ်ဒီ ဧည့်သည်ကို အဲလိုမပြောရဘူးလေ၊ နန္ဒာရယ် ဒယ်ဒီအစား အန်တီကပဲတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ သား ခဏထိုင်ဦးနော်၊ မြတ်သောကို ခုပဲ သွားပြောပေးပါ့မယ်၊ ကဲ-လာ ဒယ်ဒီ အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

အဘိုးကိုအတင်းဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် အဘိုးမှာနန္ဒာကို ပေစောင်းပေစောင်းကြည့်ကာ အတွင်းခန်းထဲဝင်သွားသည်။

သိပ်မကြာလိုက် မြတ်သော ထွက်လာသည်။ နန္ဒာကို မရယ်မပြုံးသောမျက်နှာဖြင့်ကြည့်ကာ

“ဘာကိုစွဲလဲ နန္ဒာ”

“ကျေးဇူးကြေးလာဆပ်တာ မင်းတို့ကြောင့် ငါအချုပ်ကနေ အာမခံနဲ့လွတ်လာတာလေ”

“မလိုပါဘူး ငါတို့မှာ ကူညီရမယ့်ဝတ္တရားရှိနေလို့ ကူညီလိုက်တာ၊ ဘာမှလည်း အပန်းမကြီးပါဘူး”

“မင်းတို့က အပန်းမကြီးပေမယ့် ငါကတော့ မင်းတို့ရဲ့ကျေးဇူးတွေကို အောင့်သက်သက်နဲ့လက်ခံထားရတာ အပန်းကြီးတယ်ကွ”

ရန်လိုနေသော နန္ဒာကိုကြည့်ပြီး မြတ်သောစိတ်ပျက်စွာ မှဲ့လိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆို မင်းက ဘာနဲ့လာပြီး ပြန်ဆပ်တာလဲ” တင်စီးလွန်းသော နန္ဒာကို ခပ်ထွေထွေပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရော ဟောဒီ စိန်လက်စွပ်က သိန်းတစ်ရာနှစ်ဆယ်တန်တယ်၊ အဲဒါကို မင်းယူလိုက်တော့”

လက်မှာဝတ်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကိုချွတ်ပြီး မြတ်သော ဆိုင်နေသော ဆိုဖာခုံပေါ်ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။ မြတ်သော၏ဒေါသတွေ ဒီထက်ပို၍ ထိန်းချုပ်လို့မရတော့။ လူကို သူတောင်းစားလိုဆက်ဆံသော နန္ဒာကို ဆက်ပြီးငြိမ်ခံနေလျှင် တစ်သက်လုံး ဦးကျိုးသွားနိုင်သည်မို့ လက်အစုံက မြတ်သော၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး

“မင်းစော်ကားလှချည်လားကွ ငါတို့ကို ဘယ်လိုအတန်းအစား ထင်နေလို့လဲ”

“မင်းတို့ဘယ်လိုအတန်းအစားလဲဆိုတာ မင်းတို့ပဲ သိမှာပေါ့
ငါ့ညီမကို မြို့ဆွယ်ပြီး ငါတို့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုအပိုင်စီးဖို့မဟုတ်လား၊ ငါ
စိတ်က သိနေတယ်”

“ဟာ ကဲကွာ”

“ခွပ် ခွပ်”

နန္ဒမုက်နာ ဘယ်ညာလည်ထွက်သွားသည်။ ထိုနာကျင်မှုသည်
နန္ဒ၏သွေးတို့ကို ပို၍ ဆူပွက်လာပြီး မြတ်သောကို လက်သီးဖြင့်ပြန်ထိ
သည်။

“ဟာ မင်းက ငါ့ကိုထိုးရဲတယ် ဟုတ်လား ကဲ”

နတ်ယောက်သွား ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တခဏချင်
လုံးထွေးသွားသည်။

“ချလွင် ခလွမ်”

ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှ အလှပန်းအိုးကျကွဲသံတွေ မချိတင်
ကြိမ်းမောင်းသံတွေကြောင့် ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြေးထွက်
လာသည်။

ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးအစုံပြူးကူး
ပိုင်းစက်သွားကာ ရင်ဘတ်ကို အထိတ်တလန့် ဖိလိုက်သည်။

“အမလေး ဘုရား ဘုရား ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ထ ထကြစမ်း ဟောသား တော်ပြီ၊ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့တော့”

ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် လုံးထွေးနေသော မြတ်သောနှင့်နန္ဒသီသီ

ပြေးဝင်ကာ နန္ဒကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“အင့် ကဲကွာ”

“အား ဟောကောင် ဒီတစ်ခါ မင်းသေသေ ငါသေသေချမယ်”

နန္ဒ၏အငြိုးတကြီးအသံ ဗလုံးဗထွေးတွေကြောင့် ဒေါ်ခင်ငြိမ်း
ချမ်း သားဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်အထိလာ
ရောက်စော်ကားသော ထိုကလေးကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်၍မဖြစ်။

“ဟေ့ မတော်ဘူးလား နန္ဒ ဒါ အန်တီတို့အိမ်နော်၊ မင်းကို

ပိုင်နက်ကျူးကျော်မှုအပြင် တခြားအမှုတွေပါ အတို့လိုက်တင်ပြီး အချုပ်
ဆဲပြန်ထည့်လိုက်လို့ရတယ်ကွ နားလည်လား”

သားကိုထိတော့ ရင်မှာမချီအောင် နာလာ၍ ရင့်သီးစွာပြန်

ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဒေါ်စိစိကျော် ဦးသက်တင်နှင့်ယသော်

တို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

ထိန်းမခိုင်သော နပန်းပွဲကိုမြင်ပြီး ယသော် မျက်နှာမှာသွေး

ဆုပ်ဖြူလျော်သွားသည်။

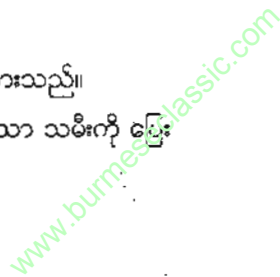
“ဟင် ကိုကို မလုပ်နဲ့ မလုပ်ကြပါနဲ့ မြတ်သော မြတ်”

“သမီး သမီးလေး”

“အမလေး လုပ်ပါဦး သမီး”

ယသော်နေရာမှာတင် ပျော့ခွေ၍ လဲကျသွားသည်။

ဒေါ်စိစိကျော်နှင့်ဦးသက်တင် လဲကျသွားသော သမီးကို ပြေး

ပွေ့လိုက်ကြသည်။

မြတ်သောနှင့်နန္ဒာ၏နပ်ဖွဲ့ အဆုံးသတ်သွားသလို ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းလည်း လဲကျသွားသော ယသော်ဆီသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်လာသည်။

“သမီး ယသော်”

ဒေါ်စိစိကျော် သောကတွေကြားမှ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အံ့ဩမှုတို့ အထွတ်အထိပ်ရောက်ကာ ဦးသက်တင်လက်မောင်းကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာမှာ သောကထူထပ်နှင့်ရောယှက်ပြီး တင်းမာခက်ထန်၍သွားသည်။ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းနှင့် ဦးသက်တင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

“နင် နင် ငြိမ်း ငြိမ်းမဟုတ်လား”

သတိလစ်နေသော ယသော်ကို ထွေးပွေ့ရင်း တအံ့တဩပေလိုက်သံကြောင့် ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းမှာ ဒေါ်စိစိကျော်ကိုမှတ်မိသွားပြီး

“စိစိ ဟုတ်ပါတယ် ငါ ငြိမ်းပါ”

“တောက် နင်နဲ့ငါတို့ ခုချိန်ထိ ရေစက်မကုန်သေးဘူးလားဟင် ဒါ ဒါကနင့်သားလား၊ ပြောစမ်း မြတ်သောက နင့်သားလားလို့”

“ဟုတ်တယ် မြတ်သောက ငြိမ်းရဲ့သားပါ”

“အမလေး ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မလို့ပါလား၊ နင်လို စဉ်းမကောင်းတဲ့သူရဲ့သားနဲ့ ငါ့သမီးကို သဘောတူမိခဲ့တာပဲ၊ ဘုရား ဘုရား

ကံသိပေလို့ပေါ့၊ လာ ကိုသက်တင် နန္ဒ မင်းညီကိုပွေ့စမ်း ဒေါ်ခင်အမြန်ပြန်ကြရအောင်၊ ဒီလို ညစ်ညမ်းတဲ့နေရာမှာ မာမီ တစ်စက္ကန့်တောင် ခနေချင်ဘူး၊ အော်ဂလီဆန်လွန်းလို့ပါကွယ်”

နန္ဒ၏မျက်နှာပေါ်မှာ နားမလည်နိုင်သောအရိပ်တွေ ပြတ်သိပ်လျက် ညီမဖြစ်သူကို ပွေ့ချီပြီး ထွက်သွားသည်။

“လာ ကိုသက်တင် ရှင်ဒီမှာရပ်နေသေးလား၊ မြန်မြန်လာ”

ဦးသက်တင်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် ဦးသက်တင် ဒေါ်စိစိကျော်နောက်မှ ပါသွားသည်။ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းကို အားနာသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သွား၏။ အခြေအနေမှန်ကို နားမလည်သူ မြတ်သောမှာ နေရာတွင် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်နေသော မာမီကိုကြည့်ပြီး ဘယ်ကပြန် ပေးခွန်းထုတ်ရမှန်းပင် မသိတော့။

ဘာတွေလဲ၊ အတိတ်က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲ။

“ယသော် နေကောင်းသွားပါပြီ အိမ်သူရေ၊ ခု ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ ကဲ ယသော့ဖုန်းပေး မြတ်သောဆီဖုန်းဆက်ရမယ်၊ သူ ဘာဖြစ်သွားလဲ မေးရမယ်”

ဖုန်းလှမ်းတောင်းနေသဖြင့် အိမ်သူထပ်မံ၍ အခက်တွေ့ရပြန်သည်။

“အိမ်သူ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲလို့ ဖုန်းပေး။ မြတ်သောဆီဆက်မလို့ ဘယ်မှာလဲ ယသော့ဖုန်း”

“ဟို ဟိုလေ ဖုန်းက အခန်းထဲမှာမရှိဘူး”

“ဟင် ယသော့ဖုန်းက ယသော့အခန်းထဲမှာမရှိဘူးဟုတ်လား။ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“အန်တီစီတို့ သိမ်းထားတယ်”

“ဟင်”

ထိုစဉ် ဒေါ်စိစိကျော် အခန်းထဲဝင်လာသည်ကို ယသော် တွေ့သွားပြီး

“မာမီ ယသော့ဖုန်းပေးပါ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သမီး”

“မြတ်သောဆီကို ဖုန်းဆက်မယ်လေ၊ သူ့ကိုတောင်းပန်ရမှာပေါ့။ ကိုကိုက အိမ်အထိသွားပြီးစော်ကားထားတာ အရှမ်းရိုင်းတာပဲ”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို အပြစ်တင်နေသဖြင့် ဒေါ်စိစိကျော် ခပ်မဲ့မုန်းလိုက်သည်။ ထိုအပြစ်ကို ယသော် မြင်သွားသည်မှ ဓားခွဲကို နားမထောင်

အခန်း (၃၇)

“အိမ်သူ အိမ်သူရေ”

“ဟော ယသော် နီးပြီလား”

“အင်း ယ ယသော် မြတ်သောဆီသွားချင်တယ်၊ ကိုကို မြတ်သော ဘာကြောင့် ရန်ဖြစ်ကြသလဲဆိုတာ ယသော် သိချင်တယ်။ အိပ်ရာထက်မှ ခပ်လေးလေး ထလိုက်သော ယသော်ကို ကြည့်ပြီး အိမ်သူ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အခြေအနေမှန်ကို မသိသော ယသော်ကို အဖြစ်မှန်ကိုမပြောရက်။

“အိမ်သူလည်း မသိဘူး ယသော်ရယ်၊ ကဲပါ ခုလောလောဆယ် ယသော်အနားယူလိုက်ပါဦး။ ဒေါက်တာ သိန်းကြည်က ယသော်စိတ်ကို အနားပေးပြီး သက်သက်သာသာနေရမယ်လို့ပြောတယ်”

စွာ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“မာမိ ဘာဖြစ်လို့မဲ့တာလဲ”

“မဲ့စရာတွေရှိလို့ပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး မြတ်သောနဲ့သမီးနဲ့ ထပ်တွေ့စရာမလိုတော့ဘူး သမီး”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမိ ကိုကို့ကြောင့် မြတ်သောက ယသော်ကို မုန်းသွားလို့လားဟင်”

အထိတ်တလန့်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သော အမေးကို ဒေါ်စိစိကျော် မဖြေဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်သူ စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာဖြင့် ယသော်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

ယသော် မာမိ့နောက်လိုက်ရန် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“မာမိ မာမိ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ယသော်ကိုရှင်းပြပါဦး မာမိရယ်၊ ယသော် မြတ်သောကိုအရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ မာမိသိပါတယ်နော်”

အခန်းဝအထိပြေးလိုက်ပြီး ပြောပေမယ့် ဒေါ်စိစိကျော် လှည့်၍ပင်မကြည့်။

ယသော်ရင်ထဲ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်လာ၍ တံခါးဝတွင် မှီရပ်ကာ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။ အိမ်သူ စိုးမိမိတကြီး လျှောက်လာသည်။

“ယသော် ယသော် နေသာရဲ့လားဟင်၊ လာပါ ခုတင်ပေါ်မှာ ပြန်လှဲနေလိုက်ပါနော် လာပါ လိမ်မာပါတယ်ကွယ်”

မျက်ရည်တွေရစ်ပိုင်းကာ ချောခေါ်နေသော အိမ်သူကို ငိုရှိုက်ရင်း အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်သည်။

“မာမိ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ အိမ်သူ၊ ဘာကြောင့် မြတ်သောအပေါ် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ၊ ဒါမဖြစ်သင့်ဘူး ဘာကယ်ဆို ဒီကိစ္စက ကိုကိုလွန်တာလေ၊ မိဘတိုင်း သားသမီးကိုထိရင် နာကြပေမယ့် ဒီကိစ္စက ဘယ်သူမှားဘယ် ဘယ်သူမှန်တယ်ဆိုတာ အဖြေကထွက်ပြီးသားပဲ၊ ဘာကြောင့် မာမိတို့ အမှန်တရားကိုမမြင်ရတာလဲ ဟမ် ပြောပါဦး ပြောပါဦး အိမ်သူရယ်”

ရင်ထဲမှာ တင်းခဲဆို့ကျပ်လာပြီး ရပ်နေသော ခြေအစုံပင်ဆိုင်နဲ့ကာ မတ်မတ်ပင်မရပ်နိုင်တော့။

“ယသော် စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းပါ ယသော်ရယ်၊ ခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ယသော် လဲကျလို့မဖြစ်ဘူး၊ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရမယ်”

ပြောရင်းဖြင့် အိမ်သူအသံက ငိုသံဖြင့် တုန်အက်လာကာ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်တို့ပြည့်လျှံကျလာသည်။ မြတ်သောနှင့်ယသော်အရဲ့အနာဂတ်အတွက် အိမ်သူ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မည်လဲ။

ခုအခြေအနေမှာတော့ ယသော်ကိုကြည့်ပြီး အိမ်သူ စိတ်မအာင်းဖြစ်လွန်း၍ အသက်ပင်မရှင်ချင်တော့။

ကံကြမ္မာက ယသော်အပေါ် အဲဒီလောက်ရက်စက်ရသလား။

သားက ဘာဖြစ်လို့ ယသော့ကိုမေ့ပစ်လိုက်ရမှာလဲ မာမိရ'

“သားရယ် မာမိလေ အမှုကိစ္စတွေနဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ အရမ်းများနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မာမိကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့၊ မာမိစာဖတ်ခန်းထဲမှာ စာဝင်ဖတ်ရဦးမယ်”

စကားလမ်းကြောင်းလွဲသွားသော မာမိကို မြတ်သော ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။ ယခင်ကဆိုလျှင် ယသော့အကြောင်းကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေတတ်သော မာမိသည် ယခု ယသော့နာမည်ကို မြတ်သော ဟလိုက်တာနှင့်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညိုမှောင်၍သွားသည်။

တစ်ခုခုကို စိတ်မလုံသော အမှုအရာနှင့်မို့ မြတ်သောမေးလည်း မာမိ ပြောပြမည်မဟုတ်။

ဒီတော့ ပြဿနာတစ်ခု၏အဖြေကို မြတ်သောကိုယ်တိုင်ရှာမှ ဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ယသော်တို့အိမ်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ယသော် ဘာကြောင့် ဖုန်းမကိုင်ရတာလဲ။

အခန်း (၃၈)

“မာမိ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ယသော့ဖုန်းကိုဆက်တာ ဖုန်းလုံးဝမကိုင်ဘူး။ သူ့အခန်းတံခါးကိုလည်း ပိတ်ထားတယ်၊ မဟုတ်မှပင် ရော သူ့အစ်ကိုကို သားပြန်ထိုးလိုက်လို့ သားကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား မာမိ”

ရင်ထဲမှာ ဂနာမငြိမ်တော့၍ မာမိကိုမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ့ကိုမေ့လိုက်ပါတော့ သားရယ်၊ သူနဲ့သားနဲ့ ဒီဘဝမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်နိုင်လောက်တော့ဘူး”

ထင်မှတ်မထားသော မာမိစကားကြောင့် မြတ်သော ဆော့တည်ရာမရ ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မာမိ၊ ဒီစကားက မာမိအတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိချင်ရင်ရှိနေလိမ့်မယ်၊ သားအတွက်ကတော့ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

ကျွန်တော့်ကို ယသော် စိတ်ဆိုးနေလို့ ဖုန်းမကိုင်တာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ယသော် ဘယ်တုန်းကမှ မြတ်သောအပေါ် စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ဖုန်းပိတ်ထားရတာလဲ”

မြတ်သော အမေးကိုဖြေဖို့ အိမ်သူ အိမ်ထဲကိုမဝံ့မရဲလှည့်

ကြည့်လိုက်ပြီး လေသံမျှသောအသံဖြင့်

“ဖုန်းက အန်တီစီတို့ သိမ်းထားတယ်”

“ဟင်”

အံ့သြလွန်းသည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဘာလို့စက်ဆံရေးတွေက ဒီလောက် စိမ်းတောက်သွားရတာလဲ။ ယုံပင်မယုံနိုင်။

“ဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ အိမ်သူ၊ ကိုယ်တို့ချစ်သူတွေဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တာ တကယ့်ကို ခဏရားဘူး။”

ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ မြတ်သော အသံကျယ်လောင်သွားသည်။

“တိုးတိုးပြောပါ မြတ်သောရယ်။ အထဲက ကြားသွားရင် ပြဿနာတွေပိုရှုပ်ကုန်ပါမယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ မြတ်သော ပြန် ဝါတော့နော်။ မြတ်သော ခုလိုလာတာကိုသာ သိသွားရင် ယသော့်ကို မြတ်သောနဲ့နီးတဲ့နေရာမှာ ထားမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဟိုလေ အိမ်သူ အကြံပေးနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲ အိမ်သူ”

အခန်း (၃၉)

ခြံတံခါးစေ့ရုံ စေ့ထားသဖြင့် လူခေါ်ဘဲလ်တီးမနေတော့ဘဲ ခြံထဲကို ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ယသော် နေမှကောင်းရဲ့လားဆိုသည့် စိုးရိမ် စိတ်က ခြေလှမ်းတွေကို ခါတိုင်းထက်ပို၍မြန်ဆန်သွက်လက်နေစေ၏။

အိမ်အဝင်ဝရောက်သည်အထိ လူရိပ်လူခြေ မတွေ့သဖြင့် မှန်တံခါးဝမှာရပ်လိုက်ပြီး လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

မှန်တံခါးချပ် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်လာသည်။

အရင်ဆုံး အိမ်သူ မျက်နှာဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ မြတ်သော ကို မြင်တော့ လန့်သွားပုံဖြင့် မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီးထွက်လာသည်။

“မြတ်သော ယသော် နေမကောင်းဘူး။ ခဏပြန်လိုက်ပါဦး နော်”

“နေမကောင်းတာ ပိုပြီးတွေ့သင့်တယ်မဟုတ်လား အိမ်သူ”

“မြတ်သော ယသော့ဆီ ဖုန်းဆက်ချင်ရင် မြတ်သောရဲ့ဖုန်း တစ်လုံးကို အိမ်သူနဲ့တစ်ဆင့် ယသော့ဆီကို ထည့်ပေးလိုက်၊ ဒါဆို ည ဘက်တွေမှာ မြတ်သောတို့ ဖုန်းပြောလို့ရတယ်”

အခြေအနေတွေက ထိုမျှထိ တင်းမာလာမှတော့ မြတ်သော တစ်ထစ်လျှော့ရတော့မှာပင်။

“အင်း ကောင်းပြီလေ၊ ရော့ ဒီဖုန်းကိုယူထားလိုက်၊ ညကုန်မှာ ရီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ယသော့ကို ပြောပေးပါ”

မြတ်သော ကမ်းပေးသော ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲလှမ်းယူကာ ဂါဝန် ဘေးအိတ်ထဲကို ကယုာကယာထည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ပြန်ပါတော့နော် ဒီမှာ ကြာကြာမနေပါနဲ့ ရော့ရှိတယ်”

အတင်းပြန်ခိုင်း၍သာ လှည့်ပြန်လာရသည် စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ဘဝင်မကျ။

ခြံဝရောက်တော့ နန္ဒကားမောင်းဝင်လာတာနှင့် တန်းတိုး သည်။ ကားထိုးရပ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလာသော နန္ဒ၏တင်းမာသော မျက်နှာကို မြတ်သော တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ရန်လိုသော အကြည့်မျိုးတော့မဟုတ်။

“မင်း ငါ့ခြံထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်းတို့လို လူယုတ်မာတွေ ငါတို့ခြံထဲကို ဝင်လာခွင့်လည်းမရှိဘူး၊ ပတ်သက်ခွင့် လည်းမရှိဘူး ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့မျက်စိရှေ့က အမြန်ဒိုးလိုက်တော့”

ရင့်သီးမောက်မာလွန်းသော နန္ဒ၏စကားကြောင့် အထွတ်အ

ထိပ်သို့ရောက်လုနေသည့် ဒေါသတွေကိုမျိုးချကာ

“မင်းမိဘတွေ ဘာကြောင့် ငါ့အပေါ်မှာ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ နန္ဒ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာက ယသော့ကို တွေ့ခွင့်မရလောက်အောင် အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ဆီက ဖြေရှင်းချက်လာတောင်းနေ တာလား၊ မင်းကိုဖြေရှင်းပြရလောက်အောင် ငါ့အချိန်တွေ မပေါ့ဘူးကွ၊ ငါ ဒေါသမထွက်ခင် မင်းအမြန်ဒိုးတော့လို့ ပြောနေတယ်နော်၊ ဒီတစ်ခါ ယသော့ရှေ့မှာ မင်းနဲ့ငါ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ငါကလည်း မင်းလိုကျေးဇူးတရား နားမလည်တဲ့ကောင်နဲ့ ပိုတောင်မဖြစ်ချင်သေးတာပါ”

စကားနည်းရန်စဲပြောခဲ့ပြီး နန္ဒရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တနံ့နံ့နှင့် ခံရခက်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄၀)

မြတ်သော၏ဖုန်းလေးကို ကိုင်ပြီး ယသော် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည်။ ချစ်သူနှင့်ဖုန်းပြောပြီး ချစ်သူ၏အသံကိုကြားခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုလျှင် တောင် ယသော် သေပျော်ပါပြီ။

စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် ချွေးကျသွားသော ယသော်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ကြိတ်ကြိတ်ခိုနေရသည်က အိမ်သူပင်ဖြစ်သည်။ လူကြီးတွေ၏ အာဇာတတွေက လူငယ်တွေဆီကိုကယက်လာရိုက်ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူးဟု စိတ်ပျက်စွာတွေ့မိ၏။

“အိမ်သူ ပြတင်းတံခါးဖွင့်ပေးပါလား။ ယသော် အသက်ရှုကျပ်သလို ခံစားရလို့”

အားနည်းတိုးပျော့သော ယသော်၏တောင်းဆိုမှုက အိမ်သူရင်ကို အောင့်မျက်နှာကျင်စေသည်။ အန်တီစိက လုံးဝမဖွင့်ဖို့ တားမြစ်

ထားသည် ထိုပြတင်းပေါက်ကို အိမ်သူ ဖွင့်ပေးမှဖြစ်တော့မည်။

ထို့ကြောင့် လိုက်ကာတွေကိုဆွဲတွန်းကာ ဖွင့်လိုက်ပြီး မှန်ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ယသော် ခုတင်ထက်မှထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အငမ်းမရသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လျှောက်လာ၏။

“မြတ်သော မြတ်သောရေ”

တိုးလှသော အသံဖြင့် မြတ်သော၏အခန်းဘက်ကို မျှော်ကြည့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

စိတ်ပျက်စွာ လဲလျောင်းနေသော မြတ်သော ခုတင်ထက်မှ ပေါက်ခဲထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဖို့မလွယ်တဲ့အတွက် လမ်းခွဲဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ မြတ်သော ရယ်”

“ယသော် ခုတင်ပေါ်အမြန်တက် အန်တီစီနဲ့နန္ဒ လာနေပြီ”
အိမ်သူ၏အထိတ်တံလန့် သတိပေးသံကြောင့် မြတ်သောနှင့်

စကားပြောနေရာမှ

“မြတ်သော ညကျရင်တွေ့မယ်နော်”

“ကိုယ် လာခဲ့မယ် ယသော်”

နှစ်ယောက်သား မခွဲနိုင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ယသော် အခန်းထဲပြန်ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်သူ ပြတင်းတံခါးကို ခပ်မြန်မြန်ပြန်၍ ပိတ်လိုက်သည်။ လိုက်ကာတွေ့ပါ ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

မြတ်သောနေရာမှာတင် ဂူငူကြီးရပ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၄၁)

“ယသော် သမီး အစားလေးဘာလေး ထစားဦးလေကွယ်”
မာမိအသံကြားသည်နှင့် လှဲအိပ်နေရာမှ တစ်ဖက်ကိုစောင်းပြီး အိပ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ဘာမှမစားချင်လို့မရဘူး။ မနက်ဖြန် ခရီးထွက် ရမှာ သမီးကျန်းမာမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင် ခရီးထွက်ရမယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်ကိုထွက်ရမှာလဲ မာမိ၊ ယသော် ဒီမှာပဲနေမယ် ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး”

“မသွားချင်လို့မရဘူး သမီး၊ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီက သားနဲ့သမီးကို ဒီမှာမထားခဲ့ဘူး။ တစ်ခါတည်း LA ကိုခေါ်သွားတော့မယ်”

ယသော်အနားမှာ ငုံးတစ်လုံးထပေါက်ကွဲသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရင်အရံသည်

ချက်ချင်းအောင်မျက် နာကျင်လာပြီး

“ဟင့်အင်း ယသော် မလိုက်ဘူး၊ အဲဒီကို လိုက်ရမယ့်အတူတူ ဒီမှာသေခဲ့ရမယ်ဆိုရင်တောင် ယသော် ဝိညာဉ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့သေပြီး ကုန်ခဲ့မယ်၊ မာမိတို့မကောင်းဘူး၊ ကိုကိုနဲ့မြတ်သော ပြဿနာဖြစ်တာတစ်ခုထဲနဲ့ မြတ်သောနဲ့ယသော်တို့ချစ်ခြင်းကို ခွဲတယ်၊ မာမိတို့ဘယ်လောက်ပဲ ခွဲခွဲ ယသော်ကတော့ မြတ်သောကို ဘယ်တော့မှလမ်းမခွဲဘူး၊ မြတ်သောကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

“မိယသော် နင်တော့ နှာတော့မှာပဲ၊ မာမိကို ဘာလို့မိပြောနေတာလဲ၊ ဝါလုပ်လိုက်ရရင်တော့ နင်ရော နင့်အကောင်ရော သေတော့မှာပဲ”

နန္ဒ အံ့တကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကျိန်းဝါး၏။

“သတ်လိုက် သတ်လိုက်ကြ နှစ်ယောက်စလုံး သေတော့ ပိုကောင်းသေးတယ်၊ တမလွန်ရောက်သွားရင် ကိုကိုတို့ရော မာမိတို့ရော တမလွန်အထိလိုက်ပြီး ခွဲနိုင်မလားလို့ ကြည့်ချင်သေးတယ်”

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်း၍ ပြောမိပြောရာတွေဖွတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မာမိ ယသော်ဘေးမှာ လာဝင်ထိုင်သည်။

“သမီးရယ် အခု မာမိတို့က သမီးတို့ချစ်ခြင်းကို ကိုယ်ချင်းမစာလို့ခွဲတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အတိတ်က ဖျက်မရတဲ့အမည်းစက်ကြီးကြောင့် သမီးတို့ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစည်းပေးလို့မရလို့ပါကွယ်”

“ဘာအမည်းစက်လဲ၊ အဲဒါတွေ ယသော် နားမလည်ဘူး”

ယသော်တို့နဲ့လည်း မဆိုင်ဘူးလေ မာမိရဲ့”

မျက်ရည်တွေနှင့်ငိုယိုပြောနေသော ယသော်ကိုကြည့်ပြီး မာမိ သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ချသည်။

“အင်းလေ ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ အတိတ်ကအကြောင်းကို မပြောမဖြစ်ပြောပြရတော့မှာပေါ့လေ၊ တကယ်တော့ သမီးလေးမမွေးခင်က သမီးဒယ်ဒီက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ရှင်”

ယသော် ခုတင်ထွက်မှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

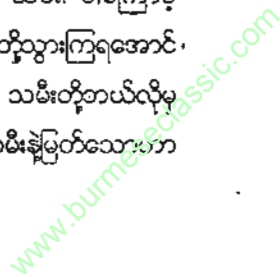
“ဟုတ်တယ် ယသော် မေမေလေ အဲဒီအချိန်တုန်းက အရမ်းကို စိတ်သောကရောက်ခဲ့ရတယ်”

မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တို့နှင့်အတူ ယသော် အံ့သြမင်တက်သွားသည်။

“အဲဒီဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမဟာ ခင်ငြိမ်းချမ်းဆိုတဲ့မိန်းမပဲ သမီး၊ အခု မြတ်သောရဲ့အဖေပဲ”

“ဟင် ဒါ ဒါဆိုရင် မြတ်သောက ဒယ်ဒီသားပေါ့ အဲဒီလိုပြောချင်တာလား မာမိ”

“အဲဒါကတော့ ကာယကံရှင်ပဲသိနိုင်မယ် သမီး၊ ဒါကြောင့် မာမိ အရမ်းမှန်းခဲ့တဲ့ အဲဒီမိန်းမနဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို မာမိတို့သွားကြရအောင် ကွယ်နေနဲ့၊ ဒီအခြေအနေမှန်ကို သမီးသိပြီဆိုမှတော့ သမီးတို့ဘယ်လိုမှ ပေါင်းဖက်လို့မရဘူးဆိုတာ အဖြေကထွက်နေပြီပဲ၊ သမီးနဲ့မြတ်သောဟာ

၁၇၆ ◊

နတ်သမီး

အဖေတူ အမေကွဲတွေ ဖြစ်နေနိုင်တယ်ကွဲ့”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး မ ဖြစ်”

မာမိစကားအဆုံးမှာ ယသော့နှုတ်ခင်းသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာကာ ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာဖြင့် မျက်ဝန်းတို့မှူးစင်းကာ ပျော့ပျော့ လဲကျသွားသည်။

“ယသော် သမီး အမလေး သားနန္ဒ အိမ်သူ ဒေါက်တာ့ဆီ ဖုန်းဆက်စမ်းပါ”

ဒေါ်စိစိကျော် သတိလစ်သွားသော ယသော့ကိုဆွဲထူပြီး စိုးရိမ် တကြီးဖြင့် ဆရာဝန်ခေါ်ရန်ပြောတော့သည်။

နန္ဒမှာ ယသော့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကုတ် ကာ ဆရာဝန်ဆီဖုန်းဆက်ရန် ထွက်သွား၏။

အိမ်သူမှာ ယသော့နားမှာထိုင်လိုက်ပြီး တရှုံ့ရှုံ့ထိုင်လိုက်သည်။

အခန်း (၄၂)

“မငိုပါနဲ့ အိမ်သူ ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ။ ဆရာဝန်ပင့်ရလောက် အောင် ယသော့အခြေအနေက အရမ်းဆိုးဝါးနေသလား”

စိုးရိမ်လွန်း၍ မြတ်သောပုံစံမှာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီနှင့် ခုချက်ချင်းပင် ယသော့ဆီအပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။

“စိတ်ပိစီးမှုတွေများလို့ နှလုံးက ပုံမှန်အလုပ်မလုပ်တာလို့တော့ ပြောတယ်။ အခု အရေးကြီးတာက သူတို့မိသားစုတွေ LA ကိုသွားကြ တော့မယ်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မြတ်သော အိမ်သူလည်း ယသော်အတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ အိမ်သူ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲလို့

အရမ်းစဉ်းစားတယ်။ စဉ်းစားတိုင်းအဖြေကမထွက်ဘူး။ ခုဆိုရင် အဖြေ အနေကပိုပြီးဆိုးသွားပြီ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှဆုံးမည်းလို့မရတဲ့ အဖြေအနေဖြစ်သွားပြီ။ ဒါက လောကကြီးက ချမှတ်လိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာပဲ မြတ်သောရယ်။ ယသော်ရော မြတ်သောရော ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိဘူး။”

“အိမ်သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အိမ်သူပြောနေတာတွေကို ကျွန်တော် တစ်ခုမှနားမလည်ဘူး။”

“အိမ်သူ နားလည်အောင်ရှင်းပြပါ့မယ်”

အိမ်သူတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်ပင် ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းနှင့် ဦးသက်တင် အတိတ်မှာပတ်သက်ခဲ့ကြပုံကို သိထားသမျှ အကုန်အစင် ပြန်၍ပြောပြလိုက်သည်။

“ဘာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မြတ်သောရယ်၊ ယုံလိုက်ပါ”

မြတ်သော အရမ်းကိုတုန်လှုပ်သွားသည်။

မာမိက ဒီလိုမိန်းမစားမျိုးတဲ့လား။ ဒါဆိုလျှင် အိမ်သူပြောသလို ယသော်နှင့်မြတ်သောက မအေတူ မအေကွဲတွေပေါ့။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ယသော်အပေါ်မှာ ကျွန်တော် ခံစားရတဲ့ ခံစားမှု မျိုးက အဲလိုခံစားမှုမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ကျွန်တော်ရအောင်စုံစမ်းမယ်။ သူတို့ပြောသလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီည ကျွန်တော်ယသော်ကိုလာခေါ်မယ်။ ယသော်ကို အားတင်းထားလို့ ပြော လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်လည်းဖုန်းဆက်ပြီး စောင့်နေဖို့ ပြောလိုက်ပါမယ်”

မြတ်သော အိမ်သူရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ရှေ့ဆက်ဘာတွေဆက်ဖြစ်ဦးမလဲဟု တွေးပြီး ရင်မောရသူက အိမ်သူပဲဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို ပေါင်းစည်းစေချင်သည့်ဆန္ဒက အိမ်သူရင်ထဲက ဖစ်မှန်စွာရှင်သန်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၄၃)

“ပြော ပြောလေ မာမိ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့ကလေးလဲ”

အဖြစ်မှန်တွေကို သိသွားသော သား၏အရှေ့မှာ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့်နေရမလဲ။ ကိုယ်မသိလိုက်ဘဲ မှားခဲ့သည့်အမှားတစ်ခုက အဲဒီအချိန်ကာလမှာတင် ပြီးဆုံးသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ထိလိုက်ပြီး ဂယက်ရိုက်ရသလား။

“မာမိ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား။ သူတို့ပြောသလို ယသော့အဖေဦးသက်တင်ကြီးနဲ့ မာမိ တကယ်ငြိခဲ့တာလား။ ဒါဒါဆို ကျွန် ကျွန်တော်က ဦးသက်တင်နဲ့ငြိစွန်းလို့ရခဲ့တဲ့ သားလား။ ပြောပါဦး မာမိရယ် ပြောပါဦး”

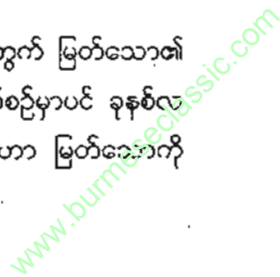
ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းပြီး အရူးတစ်ယောက်လို တွင်တွင်မေးနေသော မြတ်သော၏ပုံစံမှာ စိတ်နှင့် လူနှင့်ပင်မကပ်ချင်တော့။

ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ရှိုက်ရှိုက်ပြီးငိုသည်။ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ငိုလေ မြတ်သော၏စိုးရိမ်စိတ်တွေက အတွတ်အထိပ်ရောက်လေမို့ မြတ်သော ကူကယ်ရာမဲ့စွာ ကြမ်းပြင်မှာအထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မာမိ သားကိုကယ်ပါ သား ယသော့ကို ဆုံးရှုံးရရင် မာမိလည်း သားကိုဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဦးသက်တင်နဲ့ရတဲ့ သားမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ငြင်းလိုက်ပါ မာမိရယ်”

မိခင်၏ခြေသလုံးကိုဖက်ကာ တွင်တွင်ငိုနေသော မြတ်သောကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း ရင်ထဲမချီတော့။ မျက်ရည်တို့မဆည်နိုင်။ အချစ်ဆိုတာ တဖန်မွေးဖွားလို့ရပါတယ် သားရယ်ဟု စိတ်ထဲကပဲ ပြောနေလိုက်သည်။ အမှန်ဆို မြတ်သောကလည်း ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းရဲ့သားမှ မဟုတ်ခဲ့တာပဲ။ လူပျိုလို့ညာပြောခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဆီကအချစ်ကို ရအောင် သူ့ခဲ့သည့် ဦးသက်တင်နှင့်အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖန်တီးနေစဉ်မှာပင် ဒေါ်စီစီကျော်ဟာ မယားကြီးအဖြစ် ဘွားခနဲပေါ်လာ၍ ပတ်ဝန်းကျင် အလည်မှာ အရှက်ကွဲခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ဦးသက်တင်ကို မုန်းမေ့ဖို့အတွက် မြတ်သော၏ အဖေကိုဝေလင်းကို လက်ထပ်ခဲ့သည်။ လက်ထပ်စဉ်မှာပင် ခုနစ်လအရွယ် သားလေးပါလာသည်မို့ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းဟာ မြတ်သောကို

သားတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မြတ်သောအား ဝမ်းနှင့်လွယ်မွှေးခဲ့ရသည့် မိခင်တစ်ယောက်လိုပင် အတိတ်ကအကြောင်း တွေ မေ့ပစ်ပြီး မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ဒီ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မြတ်သောတစ်သက် မသိစေရဟု ကိုဝေလင်းနှင့် သဘောတူ ကတိထားခဲ့သည်။

ကိုဝေလင်း ဆုံးသွားပေမယ့် လောကကြီးထဲမှာ အမေတစ်ခု သားဟစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သားအမေးကိုမဖြေဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ဒါဟာဝန်ခံရာလည်းရောက်သွားနိုင်သည်။

“မာမိ ဟာ သွားပါပြီကွာ၊ သား သား ဘဝကြီးက ရှင်လျက်နဲ့ သေသွားရပြီ၊ မာမိတို့ရက်စက်တယ်၊ ကိုယ့်အမှားတွေကို သားသမီးတွေ အထိပါဆက်ခံအောင် လုပ်တယ်၊ အခု သားဘာလုပ်ရမလဲ၊ ယသော်နဲ့ မောင်နှမတွေဖြစ်နေမှတော့ သားဘဝကြီးကို အဆုံးစီရင်ပစ်တာပဲ ကောင်း တယ် မာမိ”

“သား သားရယ် သူ့ကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါတော့နော်”

“ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ အပီအပြင်ချစ်ခဲ့ပြီးမှ ဘယ်လိုလုပ် မေ့ပစ်ရမလဲ”

သားဖြစ်သူကို အမှန်အတိုင်းပြောချင်ပေမယ့် သားအရင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွားမှာကိုတော့ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း မလိုလားပဲ မြတ်သော ခံစားနေရသည့် သောကတွေဟာ သူ့အချိန်တန်လာလွှင် ပြီးဆုံးသွားမည်မို့ ယသော်နှင့်မြတ်သော ဆုံစည်းခွင့်ရှိသည်ဆိုသည်

အကြောင်းပြချက်အမှန်တရားတစ်ခုကို ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း အစမဖော် လိုတော့ပါ။

ယသော်နှင့်ပေါင်းစေချင်တာနှင့် တစ်သက်လုံး သားအမိ သံယောဇဉ်ဖြင့်နေလာသည့် မိသားစုအခြေအနေလေးကို အဖျက်ဆီး မခံနိုင်။

ဒီတော့ ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ရုံပေါ့။

ဦးဘဝက ရှင်လျှက်နဲ့သေသွားပြီကွာ၊ ငါ ယသော်ကိုချစ်သူအဖြစ် ဆုံးရှုံး
လိုက်ရပြီကွာ၊ ငါလောကကြီးထဲမှာ အသက်ဆက်မရှင်ချင်တော့ဘူး။
ဒီဘဝမှာ ယသော်နဲ့မပေါင်းရတော့မယ့်အတူတူ နောင်ဘဝမှာပဲ ပေါင်းရ
တော့မှာပေါ့”

ကားမောင်းရင်းတစ်ဖက်နှင့် ဖုန်းပြောနေသော မြတ်သောမှာ
စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသဖြင့် ကားက ဘယ်ညာယိမ်းထိုးနေသည်။

“မရဘူး ခုချိန်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ငါ တစ်ယောက်
ထဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရ”

“ကျွီ”

“ဝုန်း”

“အား”

လမ်းချိုးမှဖြတ်ဝင်လာသော ကားကိုမြင်လိုက်ပေမယ့် မြတ်
သောအဖို့ ဘယ်လိုမှရှောင်ချိန်မရလိုက်။

မြတ်သော၏အသိစိတ်တို့သည် နာကျင်မှုတို့နှင့်အတူ အမှောင်
ကမ္ဘာထဲကို ရောက်ရှိသွားသည်။

ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုအမှောင်ကမ္ဘာထဲသို့ ငှက်မွေးလေးတစ်ခုလို
ပေါ့ပါးစွာလွင့်ပျောသွားသလိုလို။

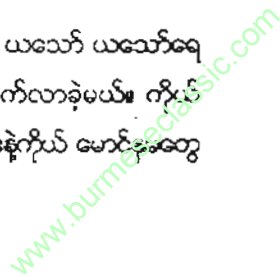
ဘာတွေလဲ ငါ ဘယ်ကိုလွင့်သွားတာလဲ။ ယသော် ယသော်ရေ
ကိုယ်ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် မင်းဆီကိုရောက်လာခဲ့မယ်။ ကိုယ်
မင်းကိုလာခေါ်မယ်။ ကိုယ့်စိတ်က သိနေတယ်။ မင်းနဲ့ကိုယ် မောင်နှမတွေ

အခန်း (၄၄)

“ဟား လောကကြီး မတရားဘူး။ မာမီလည်း မတရားဘူး
ဦးသက်တင်ကြီးလည်း မတရားဘူး။ အားလုံးမတရားဘူး”

ကားမောင်းရင်း သွေးရှူးသွေးတန်းတွေ အော်ဟစ်ပြောနေ
သော မြတ်သောကို တခြားကားပေါ်မှ လူအချို့ ကြည့်သွားကြသည်။
တကယ်တော့ မြတ်သော မှူးနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ မာမီနှင့်မျက်နှာ
ချင်းမဆိုင်ချင်တော့၍ ခြေဦးတည့်ရာကို မောင်းထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုစဉ် ဖုန်းပြည်လာသည်။ မာမီဖုန်းဖြစ်နေသဖြင့် ဖုန်းလုံး
မထူး။ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြည်လာသည်။ ဒီတစ်ခါဖုန်းက ဖြိုးပိုင်၏ဖုန်း
ဖြစ်နေ၍ စိတ်ထွက်ပေါက်တစ်ခုခုလိုရငြား ဖုန်းပြန်ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ဖြိုးပိုင် ငါ ငါအရမ်းစိတ်ညစ်နေတယ်ကွာ၊ သွားပြီ”

မဟုတ်ကြဘူးဆိုတာပေါ့။

“အမလေး ဘုရား ဘုရား သား သားဆုံးပြီ ဟုတ်လား ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီရေ လုပ်ပါဦး ငြိမ်းကိုကယ်ပါဦး ဒယ်ဒီရယ်၊ ငြိမ်းဘဝထဲက သား သားထွက်သွားပြီ ဒယ်ဒီရဲ့”

အိမ်သူအား ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်း၏ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပေးပြီး ပြန် ဝင်လာသောအဘိုးမှာ ငိုကြွေးချက်မနှင့်ပြောပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ခွေလဲကုသွား သော သမီးဖြစ်သူကို ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်ကာ ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

“ငြိမ်း ဘယ်သူနဲ့ဖုန်းပြောနေတာလဲ ပြောစမ်း၊ မြတ်သော မြတ်သော ဘယ်သွားလို့လဲ၊ ထ ထပါဦး နင် အဲလိုဖြစ်နေတာကို ငါလည်း မကြည့်ရက်ဘူး”

အဘိုးပါ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းကိုကြည့်ပြီး တဟီးဟီးနှင့်ငိုချလိုက် သည်။ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းချမ်းကတော့ သတိလစ်နေဆဲ။

ထိုစဉ် ဖြူးပိုင်နှင့်ကိုခင် အိမ်ထဲကို အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့်ဝင်လာ သည်။

“အဘိုး အဘိုး အန်တီ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး မြတ်သောက ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလား ပြောပြီး သတိ လစ်သွားတာ၊ လုပ်ပါဦး ငါ့သမီးငြိမ်းကိုကယ်ပါဦးကွာ၊ ဟိုကောင် ငါ့မြေး အစုပ်ပလုပ်လေးက ဘယ်ကိုထွက်သွားမုန်းသေပါဘူးကွာ”

အဘိုးနှင့်အန်တီငြိမ်းချမ်းကိုကြည့်ပြီး ကိုခင်နှင့်ဖြူးပိုင် မျက်ရည်

တို့ကျလာသည်။

မြတ်သော ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နေရာမှာတင်ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသည်ဆိုတာကို အဘိုး မသိသေးဘူးပဲ။

“ယသော် နင့်အတွက် ဝမ်းသာစရာသတင်းထူးပါတယ်”

ခုတင်ထက်မှာခပ်ယဲ့ယဲ့ လဲလျောင်းနေသော ယသော်မှာ အခန်းထဲသို့ တက်ကြွစွာဝင်လာသော အိမ်သူ့ကို အသက်မပါသလို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ဒီည မြတ်သော ငါ့ဆီလာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလာ

ပြောမလို့မဟုတ်လား၊ ငါ ငါ့မြတ်သောက ပအေတူ မအေကွဲမောင်နှမ ဆိုမှတော့ တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့တွေ့ကြမလဲ အိမ်သူရယ်၊ ငါ ငါ့ချစ်တာ ချစ်သူတစ်ယောက်လိုချစ်ခဲ့တာ၊ မြတ်သောရဲ့ကိုယ်ငွေ မြတ် သောရဲ့အနမ်းတွေကို ငါ ခုချိန်ထိ ရင်ခုန်နေတုန်းပဲ”

ပြောရင်းဖြင့် ယသော် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်လိုက်သည်။

“မငိုနဲ့တော့ နင်ငိုဖို့မလိုတော့ဘူး၊ နင်ဝမ်းသာမယ့်ကိစ္စပြော နာမို့လို့ နင်ဒီည ထမင်းစားရမယ်လို့ ငါ့ကိုအရင်ဆုံး ကတိပေး”

“ယသော် ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိတော့လို့ပါ အိမ်သူရယ်”

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုရင်တော့ မပြောတော့ဘူး၊ ခုပဲ ည ချစ်နာရီကျော်ပြီဆိုတော့ နို့တစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး ဆေးသောက် အိပ်လိုက်တော့ပေါ့”

အိမ်သူစကားကြောင့် အိမ်သူ မြတ်သောနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာ
ပြောမည်ဆိုတာကို သိချင်လာပြန်သည်မို့

“ဟို ဟိုလေ ယသော် ထမင်းတော့ မစားချင်ဘူး ဒါပေမဲ့
မြတ်သောအကြောင်း ဝမ်းသာရမယ့်သတင်းဆိုတော့ နည်းနည်းတော့
စားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစားခင်တော့ ပြောပြရမယ်”

“အိုကေ ဒါဆိုကောင်းပြီ၊ ငါပြောပြမယ် ရော ဒီစာအုပ်ကိုဖတ်
ကမ်းပေးသော စာအုပ်ကိုလှမ်းမယူသေးဘဲ စိတ်မသက်မသာ
ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ဒါ မြတ်သော မာမီရဲ့ငယ်ငယ်တုန်းက ဒိုင်ယာရီစာ
အုပ် နှင့်အဖေအကြောင်းလည်း ပါတယ်၊ မြတ်သောအဖေအကြောင်း
လည်းပါတယ်တဲ့၊ ငါ့ကိုအဘိုးက တိတ်တိတ်လေး လာပေးသွားတာ”

“ဘယ်လို မြတ်သောအဖေ ဟုတ်လား”

ယသော်မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် ပြန်လည်ရွှင်ပူ
လာသည်။

“ဒါဆို မြတ်သောက ယသော်ဒယ်ဒီနဲ့ရတဲ့ သွေးသားမဟုတ်
ဘူးပေါ့၊ ယသော်နဲ့မြတ်သော အဖေတူ မအေကွဲမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဝမ်းသာ
လိုက်တာ အိမ်သူရယ် ယသော် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ပြောမပြတ်အောင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသော ယသော်
ကြည့်ပြီး အိမ်သူလည်း ပျော်ရွှင်ရပါသည်။

“ကဲ ဒါဆို ထမင်းစားရမယ်နော်၊ နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး အဖေ

ကြီးကိုစားရမှာ”

“အင်းပါ စားပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီည မြတ်သော ယသော်ဆီကို
လာမှာပေါ့နော်”

“သူ လာမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ လာမှာပေါ့၊ ခဏနေဦး
အိမ်သူ ယသော်အတွက် ထမင်းပွဲလေး ပြင်လာခဲ့မယ်နော်”

“အင်းပါ မြန်မြန်ယူလာခဲ့တော့ ယသော် ခိုက်ဆာသွားပြီ”

“ကောင်းပါပြီရှင် ကောင်းပါပြီ”

အခန်း (၄၅)

သမီးယသော်အတွက် သောကပေနေရသော ဒေါ်စိစိကျော်ကို စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါသူလို ဘယ်သူ့အတွက်လဲလော့လို့ အခန်းထဲ ကကို မထွက်။

“စိ မင်းကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

ဦးသက်တင်၏အမေးကို မဖြေဘဲ ဒေါ်စိစိကျော် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှဲသွားသည်။

“ကိုယ်မေးနေတယ်လေ စိရဲ့၊ ကိုယ်အရင်က မှားခဲ့ပေမယ့် ခုဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်လို့ပဲ ပြောချင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် မြတ်သောက ရှင်နဲ့ရတဲ့ ရှင်ကလေး မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဘုရားပေးပေး ကျွမ်းပေးပေးပါကွာ၊ ကိုယ်နဲ့ငြိမ်းတို့ တွဲကြတဲ့အချိန်တိုလေးမှာ အဲဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ခြင်း မရှိသေး

ပါဘူး။ ချစ်သူသမီးရည်းစားအဆင့်ပါပဲ၊ ဒါကလည်း ကိုယ့်ရဲ့မရှိသောတဲ့ စိတ်ကြောင့် တစ်ဖက်သားမော့ ကိုယ့်ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကျခဲ့ရတယ်”

“အို တော်ပါ၊ ခုချိန်ထိရှင့်မယားငယ်မဘက်က ကာကွယ်ပေး တုန်းလား။ ဒီမှာ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ မြတ်သောဟာ ရှင်နဲ့ရခဲ့သည်ဖြစ် စေ မရခဲ့ဘူးဖြစ်စေ စိစိသမီးနဲ့ လုံးဝ သဘောမတူတော့ဘူး”

“ကလေးတွေရဲ့စိတ်ခံစားမှုထက် မင်းရဲ့စိတ်ခံစားမှုကို ပိုပြီး ဦးစားမပေးသင့်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့က တကယ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ချစ်သူတွေပါ။ မင်းလည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပဲ ကိုယ်ချင်းစာသင့်ပါတယ်ကွာ”

“ဘာလဲ ရှင်တို့ရဲ့ မဆက်လိုက်ရတဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ကို သားသမီးတွေနဲ့ဆက်နိုင်ပြီး အာသာဖြေကြတော့မလို့ပေါ့လေ ဟုတ် လား”

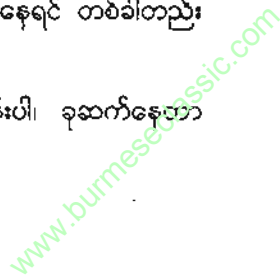
“စိစိ မင်းတော်တော့ကွာ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

ဦးသက်တင် ဒေါသကြောင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ယသော့ဖုန်းဖြည့်လာသည်မို့ ဦးသက်တင်ကိုင်ဖို့ လက်လှမ်းရှယ်လိုက်သည်။ ဒေါ်စိစိကျော် ဦးသက်တင် လက်ကိုပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး

“နေပါ၊ စိစိပဲကိုင်မယ်၊ မြတ်သောဖြစ်နေရင် တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောရမယ်”

“ဟဲလို ဟုတ်ပါတယ် ဒါယသော့ဖုန်းပါ။ ခုဆက်နေတာ ဘယ်သူလဲ မြတ်သောလား”

တင်းမာသောလေသံဖြင့် အပြတ်ဖြတ်ရန် ပြောဆို လည်ချောင်း တစ်ချက်ရှင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တစ်ဖက်မှပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဒေါ်စိစိကျော် မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး

“ဘုရား ဘုရား မြတ် မြတ်သော ကား ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ် ပြီး ဆုံးပြီ ဟုတ်လား”

ဦးသက်တင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ မတ်သွားပြီး ဒေါ်စိစိကျော် ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဂလွမ် ချလွင်”

ထိုအချိန်မှာပင် ထမင်းပွဲပြင်ပြီး ဗန်းဖြင့်ထည့်လာသော အိမ်သူ့လက်ထဲမှ ထမင်းဗန်းသည် ဒေါ်စိစိကျော်၏အထိတ်တလန့် စကားကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။

အခန်း (၄၆)

တစ်ကိုယ်လုံးသွေးတွေပေကျနေသော အဝတ်အစားတွေဖြင့် မြတ်သော ယသော်တို့မြို့ထဲကိုပြေးဝင်လာသည်။

“ယသော် ယသော်ရေ ယသော်”

လူရိပ်လူခြေမတွေ့ရ၍ မြတ်သောအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ယသော် အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“ယသော် ယသော်”

မြတ်သော၏ ခပ်သဲ့သဲ့ခေါ်သံကြောင့် မြတ်သောဆီသို့ ဖုန်းခေါ်နေသော ယသော်မှာ အသံကြားရာဘက်သို့ နားစွင့်လိုက်သည်။

“မြတ်သော မြတ်သောလားဟင်”

ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး လိုက်ကာတွေ့ဖမ်းကာ

မှန်တံခါးမှတစ်ဆင့် မြတ်သောအခန်းဘက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြတ်သောအခန်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်။

“ယသော်”

ခေါ်သံက ယသော်နောက်ကျောမှ ပေါ်လာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် မြတ်သော ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ၊ ယသော်လေ ခုပဲ မြတ်သောဆီကို ဖုန်းခေါ်နေတာ၊ မြတ်သောနဲ့ယသော်တို့က ဖအေတူ မအေကွဲမဟုတ်ကြဘူးတဲ့ မြတ်သောရဲ့၊ ဒါကြောင့် ယသော်တို့လက်ထပ်လို့ရပြီ”

ယသော်က ဝမ်းသာနေသလောက် မြတ်သော မျက်နှာပေါ်မှာ ကြေကွဲရိပ်ကလွဲပြီး ဝမ်းသာရိပ်မပေါက်။

“မြတ်သော ဝမ်းမသာဘူးလားလို့”

မြတ်သော လက်မောင်းကို အားမလိုအားမရ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ချစ်ခြင်းကို ဘယ်သူမှခွဲလို့မရဘူး၊ ကိုယ်မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ယသော်လည်း မြတ်သောကိုချစ်တယ်လေ မြတ်သောရဲ့၊ ဒါကြောင့် ယသော်ကို ဒီကနေခေါ်သွားပါတော့နော်၊ မြတ်သောနဲ့သာ အတူနေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်ဘဝ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ပဲနေရ နေရ နေရပါတယ် မြတ်သောရယ်”

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် အဲဒီအချစ်တွေကို ဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့မရဘူး ဒါပေမဲ့ လွတ်လပ်စွာချစ်လို့ပဲရတယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းဖက်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်လာနှုတ်ဆက်တာ၊ ယသော်နဲ့အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားရတော့မယ်”

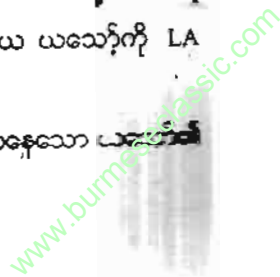
“အို ဟင့်အင်း ယသော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နှုတ်ဆက်တာ ဆိုတဲ့စကား ဘယ်တုန်းကမှ မပြောကြားလေ၊ ယသော် နှုတ်မဆက်ဘူး မြတ်သောကိုလည်း အဝေးဆုံးကို ပေးမသွားနိုင်ဘူး၊ ယသော်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ မြတ်သောရယ်၊ ယသော်ဘဝမှာ မြတ်သော မရှိရင် သေရပါလိမ့်မယ်”

တသိမ့်သိမ့် ငိုရွိုက်ရင်းပြောနေသော ယသော်ကို ကြည့်ကာ မြတ်သော မျက်ရည်တို့မြှိုဆင်း၍ကျလာသည်။

ပြီးနောက် ဘာမှမပြောတော့တဲ့ ယသော်ရှေ့မှ လေးထံသော ခြေလှမ်းဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။

“မြတ်သော မသွားပါနဲ့ မြတ်သော မရှိရင် ယသော် ဆက်ရှင်သန်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ယသော်ကိုပဲ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားပါနော်၊ အဝေးဆုံးဆိုတာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ယသော် လိုက်ခဲ့ပါရစေ၊ ယသော်ကို မြတ်သောသာထားခဲ့ရင် ယသော်တို့ ထာဝရဝေးရလိမ့်မယ် မြတ်သောရယ်၊ မာမိတို့ကလေ ယ ယသော်ကို LA ကိုခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ”

ငိုသံနောသောအသံဖြင့် ငိုကြွေးချက်မပြောနေသော ယသော်၏

ခြေလှမ်းတွေသည် ယိုင်နဲ့ကာ ကျောခိုင်းသွားသော မြတ်သောနောက်မှ လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ယသော် လိုက်ပါရစေ ယသော်ကို ခေါ်သွားပါနော်”

ငိုသံတို့သည် ကြွေကွဲခြင်းတွေဖြင့် အတိပိုကာ နှလုံးသည်နှိုင် တွေကို တမြေမြေ နှာကျင်စေ၏။

မြတ်သော မခေါ်လည်း ယသော် မြတ်သောနောက်က ထ ကောက်ကောက်လိုက်နေမှာပါ။ မြတ်သော လက်ကမ်းမကြိုမခြင်းပေ။

အခန်း (၄၅)

“အိမ် အိမ်သူ သမီး အန်တီစိတို့ပြောတာတွေ ကြားသွားပြီ ပေါ့”

ဦးသက်တင်နှင့် ဒေါ်စိစိကျော် အသက်မဲ့သူလို တွေတွေကြီး ရပ်နေသော အိမ်သူ့ကိုတွေ့သွားသည်။

“တကယ်ပဲ မြတ်သော ဆုံးသွားတာလား အန်တီစိ၊ ဒါ ဒါ တကယ်မဟုတ်ဘူးမို့လားဟင်”

ဖျက်ရည်အချို့ ကြမ်းခင်းပေါ်ပြန့်ကျနေသော ထမင်းဟင်းတွေ ပေါ်သို့ ပေါက်ခဲနဲ့ ကျဆင်းကုန်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အိမ်သူ သူ သူတကယ်ဆုံးသွားပြီး ငါ့ကို ခုပဲ မြတ်သောသူငယ်ချင်းတွေ လှမ်းအကြောင်းကြားတာ”

“ဒါ ဒါဆို ယသော့ကိုတယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေသာ ယသော့သိသွားရင် တစ်ခါတည်း အသက်ပါသွားနိုင်တယ် အန်တီစီ”

“အို သမီးကိုအသိပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ သမီး မသိစေရဘူး။ အန်တီစီတို့ ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြရအောင် ကိုသက်တင် စီစဉ်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ်နော်”

ဦးသက်တင် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား သည်။ မြတ်သောနှင့်သမီး၏မဆုံစည်းခြင်းတွေကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ သည်။

ချစ်သူတိုင်း ပေါင်းစေချင်တာ ဦးသက်တင်၏ရင်ထဲက ဆန္ဒ တစ်ခုပါ။ တကယ်ဆို ငြိမ်းကိုလည်း ဦးသက်တင် ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ခဲ့ရ သည်။ သို့သော် ထိုအချစ်တွေကို ရင်ထဲမှာပဲ လှူမသိသူမသိ သိမ်းဆည်း ထားခွင့်ရခဲ့သည်။

မြတ်သော မှာတော့ ထိုသို့ပင် သိမ်းဆည်းခွင့်မရခဲ့ပါလား။

“အို သမီး သမီးဘာထွက်လုပ်တာလဲ”

“မာမီ ဟိုမှာ မြတ်သော ယသော့ကို မခေါ်ဘဲ ထွက်သွား တယ်။ ယသော် သူ့နောက်ကို လိုက်သွားပါရစေနော် မာမီ၊ သူ ဘယ် လောက်ဝေးဝေးကိုသွားသွား ယသော် သူ့အတူ သွားမယ်။ ယသော့တာဝ မှာ သူမရှိလို့မဖြစ်ဘူး မာမီရယ်”

“သမီးစိတ်ကိုထိန်းစမ်း သမီးဘာဝထဲမှာ မြတ်သော မရှိတော့ ဘူး။ မြတ် မြတ်သော ဆုံးပြီ သမီးရယ်”

ဒေါ်စီစီပြောရင်းဖြင့် ချုံးပွဲချပြီး ငိုတော့သည်။ အိမ်သူလည်း ယသော့ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်မဆည်နိုင်တော့။ အဖြစ်အပျက်အားလုံး ကို နားရွန်နားဖျားကြားသော အန်တီနုပင် အနားသို့ သွေးရှူးသွေးတန်း ရောက်လာပြီး

“ဘယ်လို မြတ်သော ဆုံးပြီ ဟုတ်လား။ အမလေး ဘုရား ဘုရား ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အဖြစ်ဆိုလှချည်လား ကလေးရယ်”

“အန်တီနု မဟုတ်တာလျှောက်မပြောပါနဲ့ မြတ်သောက ဘာ လို့ဆိုရမှာလဲ၊ ဟိုမှာလေ မြတ်သော ခုလေးတင် ယသော့အခန်းထဲ ကထွက်သွားတာ ဟိုမှာ ခြံကိုရောက်တော့မယ်။ မြတ်သော မြတ်သော ဆို ယသော့ကိုထားမသွားပါနဲ့ မြတ်သောနောက်ကို ယသော်ပါ လိုက်ခဲ့ပါ ရစေ”

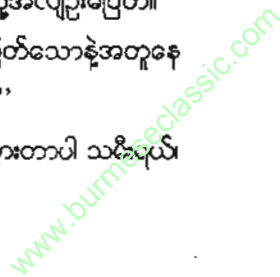
ယသော့ခြေလှမ်းတွေသည် မြတ်သောရှိရာသို့ တရှိန်ထိုး ပြေး ထွက်သွားသည်။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး သမီး သမီးလေး”

ဒေါ်စီစီနှင့်ဦးသက်တင် ယသော့နောက်ကို လိုက်ခေါ်သည်။ ယသော် လှည့်မကြည့်။ မြတ်သောကိုသာ တွင်တွင်ခေါ်လျက် အရှိန် ဆုတ်ဘဲ ပြေးနေ၏။ ယသော်ပါးမှာ မျက်ရည်စတိုအလျဉ်းမပြတ်။

“မြတ်သော ကျေးဇူးပြုပြီး ယသော့ကို မြတ်သောနဲ့အတူနေ ခွင့်ပေးပါ မြတ်သောရယ် ယသော့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့”

“သမီးလေး မြတ်သောက တကယ်သေသွားတာပါ သမီးရယ်။

မာမိတို့ပြောတာကို ယုံပါ ပြန်လှည့်လာပါကွယ်”

“မယုံဘူး မာမိအဲလိုမပြောပါနဲ့ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ မြတ်သော ရှိနေတယ်လေ မာမိတို့မမြင်ဘူးလား”

ယသော် သေခြင်းတရားကို အမှန်တရားအဖြစ်လက်မခံနိုင်ပါ။
ယသော် သိပ်ချစ်ရတဲ့ မြတ်သောက ယသော့ရှေ့မှာ ရှိနေသည်လေ။

“ကွီ”

“ဒုန်း”

“အောင်မလေး သမီးလေးကို ကားတိုက်သွားပြီ၊ သမီးလေး
သေပါပြီ”

ကားရှေ့တွင်ခွေခွေလေး လဲနေသော သမီးဖြစ်သူ၏မြင်ကွင်းကို
ကြည့်ပြီး ဒေါ်စိစိကျော် နေရာမှာတင် ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။

အမှောင်ကမ္ဘာထဲတွင် မြတ်သောနှင့်သမီးလေးယသော်တို့၏
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကြီး သတို့သား သတို့သမီးဝတ်စုံတွေ
ဖြင့် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပနေသော သမီးနှင့်မြတ်သော သူ့ကို
ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

အို ကျက်သရေရှိလိုက်သည်စုံတွဲ။ သမီးလေးအပြုံးတွေသည်
အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်းပြီး ဘယ်တော့မှ မေ့မရတော့မည့်အပြုံးမျိုး။
သမီးလေး တော်တော်ပျော်နေသည်ပဲ။

စိတ်ချပါ သမီးရယ် မာမိလေ မာမိ သမီးနဲ့မောင်မြတ်သော
တို့ သေသည်အထိ ပေါင်းဖက်လို့ရအောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာ

ပွဲကြီးဆင်နွှဲပေးပါမယ်ကွယ်။

သမီးလေးပျော်ရွှင်နေတာကို မာမိ တာဝကြီးကြည့်ချင်လို့ပါ။
မာမိ ကတိပေးပါတယ်။ သမီးနဲ့မြတ်သောကို မာမိ ဘယ်တော့

မှ မခွဲတော့ပါဘူး။

တွင် ဧည့်ပရိသတ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်နေသော ဝိညာဉ်သတို့သားနှင့် ဝိညာဉ်သတို့သမီး။

“မြတ်သော ဟိုမှာကြည့်စမ်း ယသော်ရော မြတ်သောရော မင်္ဂလာဝတ်စုံတွေနဲ့ အိပ်ပျော်နေကြသလိုပဲနော်၊ လူတွေကလည်း များ လိုက်တာ မြတ်သောရယ်၊ ယသော်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို လာကြတယ်နော်”

“ဒါပေါ့ ကိုယ်တို့ရဲ့မရဏဘိတ်သိတ်ပွဲကို သူတို့လာပြီး ရိုးဖြင့်ကြ တာလေ”

“ယသော်စိတ်ထဲမှာလေ ကြောက်သလိုလို ပျော်သလိုလိုနဲ့ ဝေခွဲ မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ မာမိတို့ဧယံဒီတို့ ကိုကိုတို့ ဝိုနေကြတာကို ယသော် မကြည့်ရက်ဘူး။ အိမ်သူလည်း ယသော်ဘေးကနေ မခွာဘူး၊ ဝိုနေလိုက် တာ သနားဖို့တောင်ကောင်းတယ်၊ သူတို့အားလုံးကို ယသော်တို့ သူတို့ အနားမှာရှိတယ်ဆိုတာ အသိပေးချင်လိုက်တာ”

“မလိုတော့ပါဘူး၊ ယသော် သူတို့နဲ့ကိုယ်တို့က ဘဝခြားသွား ပြီး၊ ကိုယ်တို့ကို သူတို့တမလွန်ရောက်မှ မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ပေးကြတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေနပ်ပါတယ်၊ သိပ်မကြာတဲ့အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ ကိုယ် တို့ကို မေ့သွားကြမှာပါ”

“ဟုတ်တယ်နော် ယသော်နဲ့မြတ်သောကို ဘယ်လိုအနှောင့် အယှက် အတားအဆီးမျိုးမှ လာပေးလို့မရတော့ဘူးဆိုတဲ့အသိက ယသော်စိတ်တွေကို နိုးကြားနေစေသလိုပဲ ယသော်တို့တာမှ မမြင်ရတဲ့ အမှောင်ထဲမှာ ခွဲခွာသွားလို့မဖြစ်ဘူး သိလား၊ ယသော်ဘေးမှာ မြတ်သော

အခန်း (၄၈)

“ဒူဝေ ဝေ ဝေ ဝေ... ဒူ ဝေ ဝေ ဝေ..”

မရဏကြေးစည်သံက မြတ်သောနှင့်ယသော်မေကို ကမ္ဘာအပြင် ဘက်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သလို ရင်ထဲမှာ ဟာဆင်းသွားသည်။

ထူးဆန်းသော အသုဘမင်္ဂလာအခမ်းအနားသို့ ဧည့်ပရိသတ် တို့သည် မစည်ကားသင့်သော သုဿန်ပြင်တွင် စည်ကားနေကြသည်။

သတို့သားနှင့်သတို့သမီးအလောင်းကို ဘေးချင်းယှဉ်၍ထားပြီး တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ထားစေသော မြင်ကွင်းက မြင်ရသူအဖို့ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် မျက်ရည်မိုးများကို ရွာသွန်းစေ၏။

အနောက်တိုင်းမင်္ဂလာဝတ်စုံတို့ဖြင့် အသက်မဲ့နေသော မြတ် သောနှင့် ယသော်မေ၏ရုပ်ကလာပ် ထားရှိရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာ

www.burmeseclassic.com

မရှိရင် ယသော် ကြောက်မိမှာ၊ ငိုလည်းငိုမိမှာ”

“ကိုယ့်လက်ကိုရဲရဲသာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါ၊ ယသော်ရယ်၊
ဘယ်လောက်ပဲ မှောင်မိုက်တဲ့လမ်းတွေကိုလျှောက်ရပါစေ ကိုယ်တို့ကို
ဘယ်သူမှ ခွဲလို့မရတော့လောက်အောင် လုံခြုံစေမယ့် အဲဒီအမှောင်လမ်း
ကို ကိုယ်ကဦးဆောင်ပြီး လျှောက်မှာပါ။ ယသော် စိတ်မပျက်စေရအောင်
ယသော့်အနားမှာ ထာဝရ အဖော်လုပ်ပေးမှာပါ။ ကိုယ်တို့လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ချစ်ကြရအောင်၊ ဒါကြောင့် အချစ်တွေပြည့်နေတဲ့ ကိုယ့်ရင်ခွင်
မှာ စိတ်ချလက်ချခိုလို့ပါတော့ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်တို့အနမ်းတွေ ဖလှယ်
ကြမယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရင်ခုန်မိန်းမောစေမယ့် စကားလုံး
လှလှတွေပြောပြီး အချိန်တွေကိုကျော်ဖြတ်မယ်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့သီးသန့်
ကမ္ဘာလေးထဲမှာ ကိုယ့်မာမိနဲ့ကိုယ့်အဘိုးလည်း မရှိဘူး။ ယသော့် ဒယ်ဒီ
တို့ မာမိတို့လည်းမရှိဘူး။ နန္ဒလည်းမရှိဘူး။ အိမ်သူနဲ့ အန်တီနလည်း
မရှိဘူး-”

ကိုယ်တို့ကမ္ဘာမှာ ကိုယ်တို့အချစ်တွေကပဲ ပြည့်နှက်နေစေရ
မယ်...။

အားလုံးအတွက်
နတ်သမီး